

plaaastic

family
 friends
 or "it"
 bit of
 to see
 to see
 from
 entering the
 configuration
 or select an

attention focus
 at sometimes we "C
 at for
 able to
 would
 disks
 to com
 configuration will
 pages. Press
 name for

a com
 display
 ed the
 inside
 hood?
 please
 larger
 a loss
 to the
 costs
 when?

ERROR 404

bloom
T.C.M.

H&M
THE GYM

Mục lục

- [Phần 1 \(T6-11\)](#)
- [Phần 1 \(T11-16\)](#)
- [Phần 1 \(T17-20\)](#)
- [Phần 1 \(T21-26\)](#)
- [Phần 1 \(T26-30\)](#)
- [Phần 2 \(T32-36\)](#)
- [Phần 2 \(T36-41\)](#)
- [Phần 2 \(T41-44\)](#)
- [Phần 2 \(T44 - 46\)](#)
- [Phần 2 \(T47 - 51\)](#)
- [Phần 2 \(T51 - 55\)](#)
- [Phần 2 \(T55 - 57\)](#)
- [Phần 2 \(T58 - 62\)](#)
- [Phần 2 \(T62 - 64\)](#)
- [Phần 3 \(T68 - 76\)](#)
- [Phần 3 \(T77 - 79\)](#)
- [Phần 3 \(T80 - 85\)](#)
- [Phần 3 \(T86 - 89\)](#)
- [Phần 3 \(T89 - 93\)](#)
- [Phần 3 \(T94 - 96\)](#)
- [Phần 3 \(T96 - 103\)](#)
- [Phần 3 \(T104 - 107\)](#)
- [Phần 3 \(T108 - 111\)](#)
- [Phần 3 \(T112- 117\)](#)
- [Phần 3 \(T118 - 123\)](#)
- [Phần 3 \(T124 - 128\)](#)
- [Phần 3 \(T129 - 137\)](#)
- [Phần 3 \(T138 - 144\)](#)
- [Phần 3 \(T144 - 152\)](#)

Phần 3 (T152 - 159)

Phần 3 (T160 - 166)

Phần 3 (T167 - 172)

Phần 4 (T176 - 181)

Phần 4 (T182 - 191)

Phần 4 (T191 - 195)

Phần 4 (T196 - 203)

Phần 4 (T204 - 208)

Phần 4 (T208 - 213)

Kết

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 1 (T6-11)

Khi mà bạn đi gặp bác sĩ tâm lí, câu đầu tiên bác sĩ hỏi bạn luôn luôn là: "Nhà em có ai có tiền sử bị bệnh trầm cảm không?"

Tôi đã từng có rất nhiều giả thiết về việc này - về việc vì sao lại là câu này và vì sao bao giờ nó cũng là đầu tiên - từ việc "có khi là con ông cháu cha", hay là "sợ không có ai lì xì bác sĩ lúc đang chữa", hoặc đơn giản là theo thứ tự bảng chữ cái thì câu hỏi này sẽ xuất hiện đầu tiên,... Nhưng kết luận lại thì, có khi bác sĩ hỏi thế chỉ để lần sau ra ngoài đường gặp ai đó có khả năng là gia đình "người điên" này thì sẽ tránh xa ra cho đỡ rách việc. (Tôi cho rằng thế là sáng suốt.)

Và lúc nào tôi cũng trả lời là: "Trầm cảm thì em không biết, nhưng ai cũng có vẻ điên không chịu nổi." Vì đấy là sự thật.

Sau đấy, các bác sĩ luôn luôn nhìn tôi với một ánh mắt khác hẳn ánh mắt vài giây trước. Cái ánh mắt ấy, chả biết phải tả thế nào cho phải phép, nó vừa nghi ngờ, vừa băn khoăn, vừa có vẻ sững vì vừa hỏi mỗi một câu đã biết con này lỗi ở chỗ nào rồi.

Nhà tôi có ba anh em, một mẹ một bố.

Trẻ em bị trầm cảm, hơn 75% là đến từ các gia đình bố mẹ ly dị. Tôi thật lớn, đầy đủ cả hai họ mà vẫn dám bị. Thậm chí tỷ lệ trẻ em đã và đang có ý định tự sát có đến 92% đến từ các gia đình bố mẹ ly dị. Thế là tôi đi đâu cũng có thể tự hào rằng mình là cái 8% nhỏ bé hiếm hoi còn lại đến từ một tổ ấm.

Ngày xưa tôi có đọc được một câu ở đâu đó mà tôi rất thích: "Con mà giết bố mẹ thì phần lớn lỗi lầm vẫn là ở bố mẹ."

Thường thì thế, khi bạn gặp ai có vấn đề tâm thần, bạn thường nghĩ đến gia đình người tâm thần đầu tiên: "Trời ơi bố mẹ nó ở đâu mà để nó thế này?", hay "Chắc gia đình đau khổ lắm!", hoặc là "Không biết nhà có ai bị thế này nữa không?" ... Gen di truyền dĩ nhiên là một yếu tố không thể thiếu trong việc hình thành nên một con người, cho nên rõ ràng nó phải gánh phần nhiều trách nhiệm. Tôi thích như thế, nghĩ là có khi mình đẻ ra bị lỗi sản xuất để có cái đỡ thừa lên, chứ điên đã khổ, biết mình bị điên đã khổ, biết mình tự làm mình bị điên thì tự sát là phải rồi.

Mẹ tôi luôn có những cách rất riêng để thể hiện tình yêu thương. Chị tôi là con Mẹ, Anh tôi là con Bố. Tôi biết Mẹ lo cho tôi nhất vì Mẹ toàn bảo: "Cấm mày chơi với anh mày, nó chỉ đợi tao chết rồi lấy hết tiền thôi." Tôi biết Mẹ nhớ sinh nhật tôi vì năm nào cũng được một phong bì có năm trăm nghìn dán kín như đi biểu cô giáo chủ nhiệm. Tôi biết Mẹ luôn động viên tôi học nhưng lại không đặt nặng chuyện trường lớp, vì mười năm toàn ô sin đi họp phụ huynh nhưng điểm 6 về là bị ăn tát. Mẹ tôi còn giữ một quyển sổ mà mẹ bảo là: "Ghi hết tất cả những thứ tội lỗi của mày vào đây, đến khi tao chết mày đọc lại đi cho mày hối hận." Đúng là làm mẹ ai cũng thương con mà thương con lại còn thương đến hết đời.

Bố tôi là một người mà toàn bộ ký ức tuổi thơ của tôi với Bố là hình ảnh hai chân Bố thò ra từ góc xép. Ngày nào đi học về cũng thấy Bố tôi bèn bĩ nằm đó trong bộ đồ ngủ xem ti vi, không biết phim gì mà dài đến mười mấy năm thế nhỉ? Các bác gái ở chợ hay bảo bố là một người nghệ sĩ, diễn viên tài năng và gạo cội, nhà nhà ai cũng biết, thế nhưng lại sống giản dị và hiền lành. Không biết Bố có hiền không nhưng mà thường khi tôi bị Mẹ đánh, Bố tôi chỉ đóng cửa ra ngoài ban công hút thuốc nên chắc là lành thật.

Nếu ký ức trong tôi về Mẹ là hình ảnh người nhạc trưởng khua khua đũa chủ huy dàn nhạc giao hưởng, Bố tôi sẽ là khán giả trung thành nhất.

Có một thứ về Bố tôi rất hay, đó là Bố tôi đưa từ con gái rượu lên một tầm cao mới. Tôi được nghe kể lại là từ hồi ba tháng tuổi, tôi được uống bia với Bố mỗi bữa cơm. Ba tháng tuổi, đứng trong xe tập đi, mồm đầy bọt trắng. Sau này, tất cả những kỷ niệm mà tôi nhớ về tôi và Bố tôi, sau này nữa là Anh tôi, là khi chúng tôi đang quá chén với nhau, và chúng tôi nói những chuyện thật lòng, mà không hiểu sao nó lặn mất tăm mất hút lúc đang tỉnh.

Nhà tôi ngày xưa, giàu nhất nhì Hà Nội. Giàu thế nào thì tôi bé quá không hiểu, nhưng hay được nghe kể là riêng tiền bím một ngày vào năm 1994 cũng hết một đồng tiền. Tôi chẳng thiếu gì cả, và tôi biết cách sử dụng điều đó. Ở trường mầm non có con búp bê mà ai cũng thích, ai cũng tranh giành để chơi, tôi đi mua hai con giống hệt về để ở nhà, thỉnh thoảng giờ ăn cơm bày lên ngòai cạnh cho đỡ trống. Tôi không có bạn bè, tôi mua cả chúng nó luôn. Thỉnh thoảng tôi hay cho mấy đứa cùng lớp bút chì Nhật Bản, truyện tranh nguyên bộ để giờ ra chơi có đứa chơi cùng.

Có một năm, trung thu hồi tôi sáu tuổi, tôi đi biểu diễn múa về, trời đã tối nên tôi không được đi ra Hàng Mã nữa. Nghe thì chẳng có gì, mà sao hồi đấy tôi đau khổ thế, cứ nghĩ mãi là "đi làm" cả năm rồi có mỗi một ngày thiếu nhi cũng không được chơi. Ở phường có tổ chức tôi cũng không dám xin, bố mẹ mà nghe tôi muốn chơi với "con nhà mất dạy" là cho ăn đòn ngay. Tôi chờ đến lúc bố mẹ đi ngủ, ngòai dậy khóc cho đỡ tức. Lúc ấy, tôi nghe thấy tiếng trống kèn, nhìn ra ban công thì thấy một đoàn múa lân đi qua. Tôi mở cửa leo ra ngoài gọi thì không ai trả lời, và tôi không muốn đoàn múa lân đi một tí nào cả. Bỗng dưng lúc đấy tôi thấy tôi một mình đến đáng sợ, tôi muốn có ai đó ở lại với tôi. Đoàn múa lân nhận tiền của hàng xóm, cứ đi xa dần. Thế là tôi bèn rón rén đi vào phòng, mở tủ, lấy cái hộp mà tôi giữ tiền để dành, chạy ra, và bắt đầu thả tiền từ ban công tầng hai

xuống. Lân với ông Địa thấy mưa tiền thì rõ ràng giật mình xong múa loạn xạ, tôi thì cứ thấy ngại lúc nào là lại thả thêm tiền xuống và kêu: "Đừng đi, đừng đi mà." Ngủ quên bég đi lúc nào không biết, sáng hôm sau khi chuông báo thức kêu đi học, tôi vẫn ngồi bó gối ở ban công, mũi tắc nghẹt, những tờ tiền một, hai nghìn vò nát trong tay.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 1 (T11-16)

Mẹ tôi tuổi Khi, nên cái gì của tôi cũng phải là hình con Khi.

Tôi chưa bao giờ tin vào ông già Nô-en cả. Tôi không biết vì sao lại thế, chẳng ai nói với tôi là ông già Nô-en không có thật, tôi chỉ biết thế thôi, kiểu như sinh ra đã vốn vớ mộng. Mẹ tôi thì hồn nhiên tươi sáng: Năm nào cũng thuê một ông già Nô-en đi xe máy đến tặng cho tôi một con khi bông. Mỗi năm một ông, ông gầy, ông mặt mụn, ông ngọng líu lười nhưng ông nào cũng có một con khi và tự xưng là ông già Nô-en. Lần đầu tiên tôi gặp ông là năm sáu tuổi, tôi đã nghĩ: "Cái quái gì thế này, anh nghĩ anh lừa được ai." Sau một hồi nghĩ, tôi quyết định không đại gì mà nói, không năm sau có khi Mẹ tôi sẽ còn làm gì kinh khủng hơn mà tôi không đỡ được. Ngạc nhiên, vượt râu và cảm ơn ông già Nô-en, tôi làm đúng quy trình đó trong bảy năm liên tiếp.

Năm 2003 là một năm đặc biệt, năm 2003 là năm đầu tiên mà ông già Nô-en mang cho tôi một món quà để đời: Cho tôi biết mọi người ghét tôi như thế nào. Đúng như mọi khi, tôi mở cửa, ngạc nhiên, vượt râu, nhận con khi bông từ ông già Nô-en và đóng cửa vào. Vừa lúc đấy, bỗng dưng tôi nghe thấy tiếng bọn trẻ con kéo đến. Khoảng gần chục đứa ở khi, dẫn đầu bởi anh đội trưởng lớn tuổi nhất, nhà bán cháo lòng ở bên kia đường, chúng nó đu lên yên xe và bầu vúi quanh người ông già Nô-en. Chúng nó nhảy tưng tưng lên hỏi: "Ông già Nô-en ơi, quà của cháu đâu, quà cháu với, cháu cháu cháu!" Ông thản nhiên quát: "Làm gì có, có con bé nhà địa chỉ này có thôi!", rồi phi xe đi mất. Anh đội trưởng bế thằng em đang khóc, ngày thường cứng lắm mà giờ mặt cũng mếu, cả hai đứa gào theo sau: "Ông ơi năm sau cháu hứa sẽ ngoan hơn mà." Ông đi rồi còn đâu, tôi thì cũng chạy

vội vì cái cửa sắt không đủ dày, ánh mắt viên đạn của chúng nó nhìn xuyên qua được. Cái vẻ mặt của anh đội trưởng, cả đời tôi cũng không quên được.

Mẹ tôi trong tôi, là một người không bao giờ cho tôi cắt tóc. Cái bộ tóc dài ấy, ai cũng yêu nó ngoài tôi ra. Tôi cao khoảng hơn một mét, bộ tóc dài khoảng tám mươi phân, cứ mỗi lần phải gội đầu là tôi sẽ lăn ra khóc vì nặng quá không nhấc đầu lên được. Mẹ tôi thương tôi lắm nên bắt chị ô sin gội đầu cho, đến tận năm mười lăm tuổi sang Singapore sống một mình tôi mới phải tự gội đầu những lần đầu tiên trong đời. Mùa hè nóng hay mùa đông lạnh, lúc nào cũng sáu giờ sáng phải dậy tết tóc mất nửa tiếng đồng hồ trước khi đi học. Cứ một tháng một lần, Mẹ lại làm highlight, làm xoăn, duỗi uốn các kiểu để ngắm cho sướng. Vì bộ tóc ấy, tôi không dám đi biển vì muối vào, tôi ngồi gờ mất nửa chuyến đi. Vì bộ tóc ấy, lần đầu tiên tôi đi cắt tóc ở ngoài, tôi cắt một phát đến tận tai, đi về nhà người như sốt rét không biết vì sợ ăn đòn hay lần đầu tiên thấy gió lạnh đi qua da đầu.

Tôi đã kể Mẹ yêu tôi đến nỗi không cho tôi chơi với bất kỳ đứa trẻ con hàng xóm nào chưa? Vì "Con tao không được chơi với nhà đầu đường xó chợ". Tôi bé quá chưa hiểu được vị trí địa lý kia của nhà bạn, nơi chẳng may bạn đẻ ra, đã ảnh hưởng sâu sắc đến đời sống văn hóa và tinh thần thời niên thiếu của bạn như thế nào.

Không một buổi sinh nhật nào tôi được mời. Không một đứa bạn nào được bước chân vào nhà. Ở lớp cũng không ai thèm chơi cùng vì "con diễn viên chảnh chọe". Mẹ tôi bảo tôi chọn bạn mà chơi, nên Mẹ chọn hộ luôn cho nhanh, tôi được chơi với chính xác bốn người, những đứa trẻ có bố mẹ cũng là diễn viên để cho nó xứng đáng.

Cái nhóm bạn ấy của tôi, chúng tôi sống đúng theo kiểu va vào nhau. Không bao giờ nói chuyện ngoài lúc bị đưa đi tiệc tùng với bố mẹ, không bao giờ máy may nghĩ đến nhau, nhưng cứ ngồi với nhau, là chúng tôi biết hết chuyện của nhau, và chúng tôi hiểu cho nhau. Đứa nào cũng là nhà thế nọ thế kia mặt phố ở đằng kia, chúng tôi là bình hoa. Chúng tôi cùng nhau

đỡ gánh nặng của những cái tên, chúng tôi biết và chỉ chúng tôi biết. Nhưng, tôi luôn là bình vôi, tôi luôn là người mà tất cả cùng chép miệng khi mẹ tôi đưa đến. Tôi bị ném những cái nhìn vào những bữa tiệc sinh nhật mà các bạn tôi bắt buộc phải mời tôi, và bị ném những lý do khi tôi mời ngược lại. Tôi chưa bao giờ hiểu tại sao.

Có một chị, hơn tôi một tuổi trong nhóm ấy, tên là Mây. Tất nhiên là Mây học giỏi, Mây đàn giỏi, Mây tài năng, như tất cả chúng tôi. Năm 2002. lúc gia đình tôi và gia đình các bạn của Mẹ đi Trung Quốc với nhau, Mây bảo tất cả trẻ em ở một phòng nhé, Nhi thì ở với mẹ đi.

- Tại sao lại thế hả chị?

- Vì bọn chị không muốn ở với em.

- Tại sao lại thế hả chị?

- Vì em khác quá.

- Tại sao lại thế hả chị?

- Em mà không hiểu thì làm sao mà chị hiểu được.

Tôi vẫn chưa bao giờ hiểu tại sao. Sau này, tôi biết, tôi biết khác là thế nào, nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 1 (T17-20)

Tôi là đứa duy nhất tôi biết có gia sư từ ngày đầu tiên vào học mẫu giáo.

Tôi cũng là đứa duy nhất tôi biết mà đi học múa ballet, học dance sport, học tiếng Pháp, tiếng Anh, học MC, học đàn và làm mẫu ảnh vào năm học lớp Một. Ở tất cả các lớp, tôi lúc nào cũng là bé nhất, luôn được đứng lên đầu khi đi xếp hàng. Lịch của tôi hàng ngày kín đến từng phút một, cứ lao từ lớp này qua lớp kia và một ngày kết thúc vào khoảng mười hai giờ đêm, khi đã làm bài tập xong cho cả tuần sau ở trường.

Nghĩ lại khoảng thời gian đó, tôi chả hiểu là tôi kiếm sức lực ở đâu ra để làm ngần đấy thứ. Mà lại môn nào cũng giỏi mới chết chứ. Mẹ tôi hay đưa tôi đi ăn sáng ở Paris Deli thời năm 1999 khi các bạn vẫn ngồi ngoáy mũi ăn cơm ruốc, để cho tôi thả tóc dài đến hông ngồi đánh piano cho mọi người ngắm. Tôi chỉ được mặc váy suốt năm năm cấp Một, và đi đâu mà không phải là người giỏi nhất thì sẽ không được đi nữa.

Tôi làm rất nhiều, và thật sự, tôi giỏi tất cả. Nhưng chỉ có một thứ tôi yêu, đó là múa. Tôi hồi hộp cho đến giờ học múa, tôi yêu bộ váy múa, tôi yêu cả cái sự đau đớn hàng ngày của nó. "Năm úp xuống, thẳng chân ra, giấy vệ sinh đấy, khóc thì chùi mắt," cô tôi hay quát thế. Ai hỏi tôi sau này tôi muốn làm nghề gì, tôi sẽ trả lời là diễn viên múa. Tôi cũng làm chuyên nghiệp một thời gian thật, kiếm rất nhiều tiền là đằng khác. Rồi khi tôi mười tuổi, tôi bị bắt nghỉ, mặc cho tôi mất bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu cơn hờn, đơn giản chỉ vì Mẹ tôi sợ tôi không thi được vào Đại học. Tôi hỏi mẹ:

- Tại sao lại thế hả mẹ?

- Vì con phải học trường tốt thì mới có công việc tốt.

- Tại sao lại thế hả mẹ?

- Vì con phải có công việc tốt thì mới được mọi người trọng vọng.

- Tại sao lại thế hả mẹ?

- Vì nó thế.

Tôi vẫn không hiểu vì sao nó lại thế. Nhưng, sau này, tôi biết, Mẹ tôi chỉ học chưa hết lớp Ba.

Bố mẹ tôi lúc nào cũng tự hào về việc trả tiền cho các lớp học của con, và tự hào về việc không bao giờ phải sờ tay vào gì mà con vẫn giỏi. Nuôi tôi siêu nhân, cả đời có hai chị ô sin làm tất cả các việc, từ đưa đón đến nấu cơm đến mua quà sinh nhật. Thậm chí, các chị ô sin còn đi họp phụ huynh, các cô giáo tức lắm vì nghe tên người bố nghệ sĩ nổi tiếng bao nhiêu năm mà chưa bao giờ được phép gặp mặt. Năm tôi lên cấp Hai, Bố còn vui tính đến nỗi hỏi con học lớp Ba hay lớp Bốn rồi ý nhỉ?

Tôi thì nghĩ là các cô giáo ghen tị trừ ếm tôi lắm, chỉ vì nhà tôi có cô ô sin đi cả dép lê đến họp phụ huynh, còn cô phải tự đón con cô mỗi lúc tan lớp. Cô toàn gọi điện về nhà mỗi khi hẹn Bố tôi không được. Bố tôi chẳng thèm nghe máy. Tôi mất cả vài năm nghĩ có khi cô chủ nhiệm yêu đơn phương Bố nên mới hành xử kiểu đấy cũng nên, chứ làm gì có bố mẹ nào mỗi năm đều phải đến họp phụ huynh một lần, làm gì có ai có thời gian? Cô gọi thì kệ cô thôi, tôi ở chung nhà mà cả đời cũng chỉ ăn được bữa cơm (ô sin nấu) với Bố Mẹ vài lần đấy thôi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 1 (T21-26)

Câu thứ hai mà các bác sĩ luôn hỏi khi bạn đến khám là: "Từ khi nào mà em bắt đầu cảm thấy buồn?"

Tôi không có câu trả lời, nhưng tôi cũng biết tôi không thể nhớ được lần cuối cùng mình thấy vui là khi nào. Cố gắng nhớ xem trầm cảm bắt đầu từ khi nào cũng y hệt như cố gắng nhớ xem cơn ác mộng hằng đêm bắt đầu ra sao vậy, càng nhớ thì ranh giới giữa sự thật và cảm xúc chỉ càng mờ đi, và bạn chỉ biết nó đã xảy ra khi nó vừa kết thúc.

Khi tôi nhập viện lần đầu, uống những viên thuốc trầm cảm, thuốc chống lo âu, thuốc hướng tâm thần đầu tiên, thứ duy nhất tôi cảm thấy là đúng. Tôi đã tìm được lời giải thích cho việc vì sao tôi lúc nào cũng lạc lõng, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao tôi luôn khóc đến lúc ngủ thiếp đi, vì sao tôi lúc nào cũng đau ốm mệt mỏi mà lại chẳng có bệnh tật gì. Tôi đổ được mọi sự sai trái của bản thân lên sự trầm cảm, và cái gánh nặng về việc để ra đã bị lỗi với ngay đi. Tôi quay lại, nhìn thấy bóng đêm xung quanh mình, bèn ngã xuống và ngủ một giấc ngon nhất từ trước tới nay.

Tôi vẫn nhớ như in về lần đầu tôi muốn chết. Câu chuyện chẳng có gì, tôi vừa tròn bảy tuổi, bị Mẹ đánh cho một trận gần chết theo đúng nghĩa đen, vì việc gì tôi cũng không nhớ nữa. Nằm nghiêng sang một bên để thở bằng một lỗ mũi, nước mắt chảy mờ hết cả suy nghĩ, tôi thấy ngay: "Giờ mà mình chết ngay đi thì có phải hay không, chẳng bao giờ phải cảm thấy thế này nữa." Thỉnh thoảng tôi lại nhớ về tối hôm ấy và tự hỏi không biết thế có phải là bình thường theo chuẩn xã hội bảy tuổi không? Tôi muốn kiểm tra nhưng chả tìm được dịp nào để hỏi mấy đứa bảy tuổi khác xem

chúng có muốn chết không. Tôi biết về cái chết cũng tương tự như cách tôi biết về ông già Nô-en, đơn giản là tôi biết thôi. Tôi biết chết là hết, là bóng tối. Và thỉnh thoảng khi chán chơi đồ hàng, tôi hay nằm nhắm mắt, bịt tai và nín thở xem cảm giác thế nào. Kết thúc vĩnh cửu của chết cho tôi sự bình yên, nó như phương án B xuất sắc trong mọi trường hợp.

Khi ước mơ của bạn là được chết, bạn luôn yên tâm rằng giấc mơ ấy một ngày sẽ trở thành sự thật, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Bố mẹ nào cũng đánh con. Đó là một sự thật đáng xấu hổ, thế nhưng lại được đưa ra để làm lý do tránh xấu hổ cho bản thân các bố mẹ. Các bố các mẹ đánh các con hỏng cả người rồi kêu con hư hỏng. Đối xử với con theo kiểu. nhà ai chả thế nhưng lại luôn mong con giỏi vượt trội hơn chúng bạn. Dạy con nhiều điều, từ việc không ỷ lớn bắt nạt bé đến việc phải lắng nghe nhường nhịn lẫn nhau, nhưng giữa tay là con mất vài cái răng. (Tất nhiên là không phải ai cũng thế, nhưng cái số không thể nó bé quá, bé đến nỗi tìm mãi không ra.)

Bố Mẹ tôi, và có thể bố mẹ của rất nhiều các bạn xấu số khác nữa, không những sống lỗi mà còn sống như không có gì là lỗi của bố mẹ. Con giỏi con ngoan là tay tao ra hết, con dốt con hư rõ ràng là do môi trường và chúng bạn lôi kéo. Các bạn tôi, không biết bao nhiêu người tin vào yêu cho roi cho vọt mà bị các anh bạn trai đánh cho sưng húp vẫn: "Nhưng anh ấy yêu tao thật lòng." Các bạn tôi, không biết bao nhiêu người cả đời suy tính lo toan vì nhìn vào người khác mà sống, không bao giờ yêu được bản thân vì vẫn nhìn lên con nhà người ta nào đó. Biết là sai đấy, nhưng các bạn tôi vẫn làm, vì đó là thứ duy nhất các bạn tôi biết. Ai cũng mong đổi đời nhưng lại chẳng ai muốn thay đổi bản thân cả.

Tôi mà kể về việc tôi bị đánh như thế nào, thì đúng là có kể đến Tết cũng không hết, ngần ấy cái Tết của cuộc đời cơ mà. Vả lại, tôi quên gần hết những việc Mẹ làm với tôi rồi, tôi chỉ còn nhớ những gì Bố Mẹ khiến tôi cảm thấy thôi. Một tuổi thơ chật vật và thốn thức, tôi lê cái mông đòn

roi ì ạch qua từng ngày một. Đánh một trăm lần thì lần thứ một trăm vẫn đau y như lần một, chắc Mẹ coi tôi như cục vàng nên lôi lửa ra luyện. Bố tôi, Bố tôi đơn giản là không làm gì. Thắng không thưởng, thua không phạt, đau không thương. Bố tôi đi lướt qua đời tôi, đúng như thế. Lúc bé, tôi thích nghĩ rằng tôi chơi quá giỏi ở trò trốn tìm, giỏi đến nỗi tôi có thể sống thế cả đời mà không bao giờ lo bị bắt.

Tôi học được cách khóc không ra tiếng, chỉ ngồi im không ai hay biết. Mẹ, nếu mà nghe thấy sẽ kêu lên: "Tao làm quái gì mà mà khóc?" và tôi sẽ bị ăn đòn thêm để cho có lý do khóc một thể. Tôi hàng sáng dậy sớm, rón rén ra bếp, kê ghế lấy khay đá trong tủ lạnh ra chườm mắt vì sợ cô chủ nhiệm hỏi. Tôi biết cách ngồi kẹp đầu vào giữa hai chân cho đỡ choáng vàng nếu bị đập vào sàn quá mạnh. Tôi hay giấu hai bím tóc dài vào trong lưng áo để mẹ tôi không tiện tay kéo, và luôn khóa cửa ban công sau một lần bị ấn đầu ra ngoài, chủ yếu là vì sợ bị hàng xóm nhìn thấy xong lại hỏi han thêm. Mẹ tôi chuẩn bị cho tôi vào đời quá tốt, tôi là đứa bảy tuổi cứng nhất quả đất và đi đâu trên quả đất cũng không sợ trừ đi về nhà.

Cứ mỗi năm tôi lớn lên một chút, phải đưa ra những quyết định nhiều hơn một chút, tôi lại nghĩ đến việc sử dụng phương án B nhiều hơn một chút. Buồn cười ở chỗ, nó chẳng bao giờ là những việc đau khổ và lớn lao khiến cho tôi muốn chết, nó toàn là những câu trắc nghiệm thường ngày bé tí ti. Bê đồ từ siêu thị về, trời thì nóng, túi thì nặng, tôi nghĩ: "Bây giờ mình chỉ cần ngả đầu vào cái xe buýt đang lao đến là xong." Ngồi cà phê với ai mà rơi vào một quãng dừng chả ai biết nói gì, tôi tính ngay đến chuyện nhảy xuống ban công. Rửa bát, sấy tóc, trả lời email, đi học, đi làm, đi yêu, cái gì cũng làm tôi muốn kết liễu bản thân. Nhiều lúc tôi nghi ngờ cả bản thân, có khi tôi chả phải trầm cảm mà chỉ đơn giản là con người lười nhất quả đất hay không.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 1 (T26-30)

Tôi muốn nói thêm về gia đình, về Anh tôi và Chị tôi, nhưng tôi lại chả có chuyện gì để kể. Anh là con Bố, Chị là con Mẹ, hai người hơn tôi hai mươi ba tuổi, và ngay từ những ký ức đầu tiên của tôi. Anh Chị tôi đã lập gia đình. Chị tôi chuyển sang Mỹ, rồi khi tôi chưa kịp có ký ức thứ hai, thứ ba, Chị tôi đã lấy thêm vài đời chồng. Nhà tôi là thế này, ai cũng tài hoa cái gì đấy để có chuyện khoe về nhau. Tài năng của Chị tôi là xinh đẹp. Chị tôi dịu dàng và đơn giản, có lẽ Chị là người khác những người nhà tôi nhất. Chị tôi cũng là người cho tôi biết, thế giới này rộng biết nhường nào, và làm tôi mơ đến ngày tôi cao chạy xa bay biết bao nhiêu. Chị mua cho tôi áo len cashmere ở Dubai, Chị tặng cho tôi ba lô Mickey từ Disneyland Paris vào ngày học lớp Hai. Tiệc tùng, bạn bè, và những anh bạn trai, Chị tôi đơn giản nhưng tôi vẫn chưa bao giờ hiểu Chị.

Anh tôi thì khác, lúc còn bé tôi không hiểu, nhưng thật sự, tôi giống Anh tôi tới mức kinh hoàng. Vì định kiến với Bố Mẹ, anh tự đăng ký đi học múa từ năm chín, mười tuổi, chỉ kể với Bố chúng tôi khi Anh đã thi đỗ. Tôi không nhớ gì về Anh hồi nhỏ, ngoài ngày mừng Một Tết, Anh đưa hai đứa con về thăm nhà. Bây giờ tôi mới hiểu, chắc nếu tôi có con thì tôi cũng chỉ đưa chúng nó về, họa hoằn lắm là ngày mừng Một Tết.

Sau này, khi tôi trở về từ Singapore, tôi với Anh tôi bắt đầu gặp nhau và nói chuyện, lần đầu. Lần đầu tôi nhìn Anh tôi là Anh, chứ không phải là một nhân vật nào đó trong gia đình, như một ông chú ông bác nào đấy lâu ngày gặp lại xong lơ ngơ: "Tao bế mày hồi bé đấy, lớn quá rồi đấy." Chúng tôi nói chuyện và thi thoảng khi chúng tôi uống say với nhau, Anh kể chuyện ngày xưa. Anh bảo Anh và Mẹ tôi là bạn thân, ngày xưa Anh quý

Mẹ lắm, và khi có một khoảng thời gian Bố Mẹ xa cách lúc chưa cưới nhau, Anh tan nát. Tôi, tan nát đến mấy, say mềm đến mấy, cũng không bao giờ có thể mở lời rằng: "Anh ơi, không phải đâu. Mẹ còn chưa là mẹ, đừng nói Mẹ là bạn."

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T32-36)

Năm chín tuổi, tôi bị lạm dụng lần đầu tiên.

Câu chuyện cũng tương đối giống những câu chuyện lạm dụng trẻ em khác. Một người họ hàng nào đó của gia đình, bố mẹ tin tưởng tuyệt đối, để lại một nỗi sợ không bao giờ dứt, kiểu kiểu thế, vân vân và vân vân, cái mô-típ chuyện tôi thường nghe thấy ở trên báo chí nhưng không bao giờ nghĩ là nó sẽ xảy ra với mình. Năm chín tuổi là lần đầu tiên, nhưng không phải là lần cuối cùng, và không phải là người duy nhất.

Đến bây giờ ngồi và nghĩ lại, tôi thật sự không chắc chắn lý do vì sao tôi không hé răng gì về chuyện này, tôi chưa bao giờ kể với ai, có lẽ trang giấy này sẽ là lần đầu tiên, và lần duy nhất.

Nó là một thứ trọng đại với tôi, nhưng mà, tôi chín tuổi nghĩ, trọng đại với tôi thì đâu có phải là trọng đại? Tôi chín tuổi và tôi của rất nhiều năm sau này, vẫn hoài nghi khi nghĩ về cái ngày trọng đại ấy. Tôi không hiểu nó có phải là thật không, hay là do tôi tưởng tượng ra (tôi đã chắc chắn là bố mẹ tôi sẽ nói thế), liệu nó có phải là một trong những cơn ác mộng của tôi (tôi rất hay mơ thấy ác mộng), việc này thật sự đúng hay thật sự sai, đúng là gì và sai là gì? Điều duy nhất tôi chắc chắn 100% lúc ấy là: Đây là lỗi của tôi, 100%. Nó xảy ra là vì những gì tôi nói, vì những gì tôi làm, vì tôi là tôi.

Từ lúc ấy, không có gì đáng sợ với tôi hơn là chính những suy nghĩ của mình. Nó là một sự nhận ra cùng cực, rằng tôi không bao giờ có thể chạy thoát khỏi chính bản thân mình. Trước cả khi tôi ở cái tuổi nổi loạn và

làm bất kỳ cái gì tôi muốn, tôi đã nhận ra rằng đúng là tôi có thể làm bất kỳ điều gì tôi muốn, nhưng tôi sẽ không bao giờ chạy thoát được khỏi những hậu quả từ việc tôi sẽ làm. Và tôi hoảng loạn. Và tôi gào thét. Và tôi nhận ra rằng tôi còn bé lắm, tôi còn bao nhiêu thời gian để làm những việc sai lầm.

Sau đó không lâu, có một lần đi chơi ở bể bơi, tôi trượt chân và ngã xuống phần sâu của bể. Tôi chìm, và tôi sợ, nhưng trên hết là một cảm giác lạ, một cái lạ tốt. Tôi nghĩ tôi sắp chết, và suy nghĩ lúc ấy chỉ có: "Nó là đây sao?", "Nó là đây rồi!!" Tôi chỉ còn lại một mình với bóng nước lọc bọc sót lại, bập bẹ ra từ miệng, tôi thấy tôi bất lực, nhưng tôi cũng buông xuôi. Lúc ấy, tôi thấy mình đang chìm sâu vào trong chính tôi hơn là chìm sâu vào trong nước.

Tất nhiên, lại có đứa phá đám, kéo tôi lên, cứu tôi ra.

Về sau, tôi không còn sợ bóng tối nữa, không còn con quái vật trốn dưới gầm giường, vì bây giờ tôi khiếp đảm việc phải ở một mình, để tôi ở lại với một mình tôi.

Tôi biết tôi sẽ làm gì điên rồ, tôi nghĩ đến việc nhảy xuống bể bơi một lần nữa khi không có ai ở quanh, để tôi thật sự được ở một mình, tôi nhớ cảm giác yên bình của cái kết đang đến ấy. Tôi biết tôi sẽ thích nó. Tôi sợ quá, tôi sợ những suy nghĩ càng ngày càng đánh nhau loạn xạ trong đầu, mỗi lần ra bể tôi lại ngồi nghĩ: "Nhảy? Không nhảy? Nhảy hay không?" Lúc ấy chưa hiểu rõ cái ham muốn này là gì, nhưng tôi biết chả có ai ham muốn giống tôi cả, và tôi ghê rợn với bản thân - vì một thứ như thế lại mang đến cho tôi cảm giác thế này. Rõ ràng là lỗi của tôi, lỗi của tôi mà. Tại sao lại thế, tại sao tôi lại khác? Tôi không muốn khác, tôi muốn được bình thường, tôi là một cô bé ngoan.

Sau này, khi tôi mắc chứng bulimia rồi, có một điều về nó tôi hoàn toàn không nhận ra cho tới lúc vấn đề vượt tầm kiểm soát: Nó làm cho tôi

nhìn giống như một đứa trẻ, và tôi yêu điều đó. Ba mươi lăm cân, cao một mét năm lăm, thích mặc váy bông bành và để tóc mái bằng, tôi nhìn độ khoảng mười hai tuổi.

Bác sĩ bảo tôi đây là chuyện bình thường và phổ biến với những người bị rối loạn ăn uống, với tiền sử chấn động hồi còn nhỏ, rằng tôi đang quá tổn thương và nặng nhọc với cuộc sống của ngày hôm nay nên tôi muốn quay về với tuổi thơ không lo nghĩ.

Bác nhầm rồi bác sĩ ơi, tuổi thơ nào không lo nghĩ ở đây. Thôi cứ nghĩ thế đi cũng được, cho mấy chai thuốc giảm đau lòng đầy đầy vào nhé.

Lớn lên rồi, bắt đầu đi làm kiếm tiền, tôi toàn tự thưởng cho mình phiếu bé ngoan vì tôi là người trẻ nhất. Mười lăm tuổi sống một mình, phải nhờ người yêu làm bảo hộ hợp pháp vì không đủ tuổi ký giấy tờ ở trường, tổ chức giải nhảy ở hộp đêm xong tự bản thân không được vào. Tôi lấy điều đó làm một sự vinh hạnh, và là cái lý do để sống bù ra phứa. Tao trẻ mà, tao không vui bây giờ thì bao giờ tao vui? Kệ xác tất cả các thứ.

Xong cứ thế, mỗi năm đến sinh nhật, tôi lại sợ chết khiếp.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T36-41)

Cuộc sống ở trên Internet không có tuổi, thỉnh thoảng lại có vài thằng biến thái thích quấy rối gái mới lớn vẫn nhảy vào hỏi: "Em bé lớp mấy rồi?", xong cời trần chụp ảnh gửi cho tôi xem. Tôi, tởm lợm thay, lại chờ mong những câu hỏi ấy, cảm thấy mình đang được chú ý đặc biệt. Tôi biết, tôi biết, tôi quá biết nghe nó điên, nó bệnh thế nào, nhưng mà tin tôi đi, khi mà bạn là tôi thì chỉ có một cái tin nhắn trong hộp thư rung lên cũng có thể làm bạn tan chảy một ít. Ước gì tôi không biết, ước gì tôi không hiểu, ước gì cái đầu của tôi hợp một tí với cái cơ thể mười hai tuổi, vì tôi không thể hình dung được trên đời còn có việc gì khổ hơn việc một người điên biết mình là điên.

Quá trình hẹn hò hồi cấp Hai của tôi bắt đầu cũng từ những hoang mang sau cái ngày năm tôi chín tuổi ấy. Có một lần bạn cùng lớp của tôi hỏi "Bây giờ mình nhìn những bạn cùng lớp mình thấy thích, bố mẹ mình nhìn các ông bà già khác thích, thế đến lúc mà mình vào hàng tuổi cụ thì mình có thấy các cụ nam đẹp trai không nhỉ hay vẫn chỉ là đẹp lão???" Câu hỏi ấy làm cho tôi hoảng, vì nhờ nó tôi nhận ra là chỉ thích những người cùng độ tuổi của mình mới là chuyện bình thường.

Tôi lảng vảng với nhiều anh. Anh nào cũng hơn ít nhất mười tuổi. Thích nhất mấy anh mặc vest xách túi da, người lúc nào cũng đầy mùi thuốc lá. Nhưng mà cái loại ấy là loại hiếm, vì các anh đã mặc vest thì các anh cũng sợ đi tù, nên thường tôi chỉ "bốc" được mấy anh hơn mười tuổi nhưng lòng dạ thì lại già thêm mười tuổi nữa. Bỏ học, trốn nhà, đua xe, ôm lô đề, vân vân và vân vân.

Nhưng dù có thế nào, tôi cũng không ở với ai lâu được.

- Sự thật đơn giản 1: Trẻ con nít ranh mắt nứt đít hăm đầu có hiếu tình yêu là gì, chỉ thích những trò chơi, nhất là trò gì bị cấm.

- Sự thật đơn giản 2: Chuyện bị xâm hại để lại trong tôi một lỗ hổng quá lớn, và không biết từ bao giờ tôi sợ hãi khi bị người khác chạm vào người. Tôi không biết cái chạm ấy sẽ thành một cái tát hay một cái khóa giữ người lại, rằng nó là động chạm, hay nó là chạm thôi? Mỗi cử chỉ của người ta với tôi trở thành một câu hỏi, anh cảm thấy gì mà anh làm thế, anh muốn đạt được mục đích gì với việc này, anh nghĩ tôi sẽ để anh đi đến đâu? Tất nhiên cuối cùng chẳng đâu vào đâu, ngoài việc tôi bị mang tiếng là chảnh như tranh trong bảo tàng, sờ vào người là còi báo động hú liên hồi. Đến tận bây giờ, bạn bè rủ đi mát-xa cũng không đi, chỉ cần ai đó đặt tay lên người là tôi sẽ có những cơn rùng mình không ngừng lại được.

Hồi cấp Hai, hay ở chỗ, bạn có ngu đến đâu, thì bạn cũng sẽ làm bạn được với những đứa ngu đến thật sự, và vì thế tôi quen được với bốn đứa bạn thân nhất với tôi bây giờ: Thảo, Thủy, Dương và Nam. Lúc đầu, nghĩ lại thấy thật hài, tôi mua chúng nó bằng tiền. Tôi có biết gì hơn, tôi chỉ có tiền, tôi chỉ biết dùng tiền bao các bạn ăn, đưa các bạn đi chơi, mua quà cho các bạn, rồi trả tiền hàng nét để chat yahoo. [30.000 tiền tiêu vặt Mẹ cho hàng ngày] x [5 ngày một tuần] x [52 tuần một năm] x [2 năm] = 15.600.000 đồng để có bốn đứa bạn thân cả đời. Đến lớp Tám, nhà tôi phá sản, thế quái nào chúng nó vẫn chơi với tôi.

Thảo tomboy, đi tập nhảy, đội mũ lưỡi trai ngược mặc đồng phục, sau này tóc dài đến hông, sở thích là xem phim Hàn Quốc và nấu ăn.

Thủy ước mơ làm một tay chơi bass của ban nhạc rock, bây giờ đi dạy trẻ ở trường mầm non.

Dương được các bạn nam trong lớp đánh giá là xinh và giỏi nhất trong hội, một ngày chuyển sang Đức ở rồi mất tăm mất tích luôn.

Nam lèo khoè, nhặng con và nhìn ngứa mắt. Nam chuyên bị các bạn úp sọt.

Nam, hiện đã tự nhận mình là gay - còn lúc ấy, cứ thẳng nào gọi Nam là bóng thì Nam cáu, Nam muốn gọi hội các bạn. Lớp Bảy, sau một vài lần cô giáo chủ nhiệm phát hiện ra Nam bầm tím vì bị trêu, cô ra lệnh nếu nhìn thấy bất kỳ một miếng sứt nào nữa trên người nó, cô sẽ kỷ luật cả lớp.

Đã muốn trêu thì kiểu gì chả tìm ra cách, nên các bạn chuyển sang bắt nạt Nam kiểu vô hình: bẻ kính, đổ trà sữa vào cặp, lâu lâu lại xin đều,... Tôi ngứa mắt, tôi gọi anh người yêu đến xử thẳng đầu sỏ. Anh người yêu ngồi ở hàng bánh ngọt đối diện cổng trường, lao ra xách cổ thẳng đầu gấu: "Mày còn sờ vào em của vợ tao một lần nữa, bố mày chém mày chết."

Xong chúng tôi ra sông Tô Lịch vứt dao, xong chúng tôi bị công an bắt.

Thế là Nam, Thảo, Thủy, Dương thành bạn thân nhất của tôi từ đấy. Một cái kết thật không có hậu cho chúng nó tí nào.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T41-44)

Đi nhảy là một trải nghiệm rất khác, là lần đầu tiên cho rất nhiều cái đầu tiên của tôi.

Câu chuyện vì sao bắt đầu đi nhảy là một câu chuyện trẻ con vớ vẩn ngớ ngẩn.

Tôi cái gì cũng có được một cách quá dễ dàng, đâm ra tôi ghét những thứ dễ dàng: Nó nhạt, và nó hoàn toàn có thể bị thay thế. Thành thử lớp Sáu, lớp Bảy, con nít mắt toét, tôi lại chỉ thích đi cua giai, thẳng nào thích tôi thì tôi sẽ không thích.

Ai cũng có một vài chuyện của bản thân trong quá khứ mà cứ nghĩ lại là lại muốn tự đập đầu mình vào tường vì quá ngu ngốc, chuyện này chính là chuyện đó của tôi đây.

Tôi đi trượt ván, gặp một anh đang tập nhảy popping ở đầu bên kia của tượng đài Lê-nin, sau yêu nhau, xong bị đá lần đầu, cay cú, nên mò lên lớp học nhảy của người yêu cũ dạy cho bổ tức. Chuyện này nghĩ lại trong đầu đã muốn đập bàn (viết ra xong tôi đập bàn mấy cái thật).

Nhưng thật sự, nếu không có thời kỳ đi nhảy hồi ấy, tôi sẽ không bao giờ là tôi bây giờ. Cũng vì đi nhảy, tôi gặp người bạn thân nhất và cũng là người bạn cuối cùng trong số năm người bạn tôi có: Tuấn Jun.

Tôi là người nhảy popping xấu nhất quả đất, tôi có thể khẳng định như thế. Gần hai năm đầu đi nhảy, ngày nào đến tập cũng bị bảo là: "Thôi đi về đánh đàn piano với múa ballet đi." Không phải khoe khoang nhưng thường

tôi làm gì cũng được, tôi thật sự không quen thất bại. Có thể đổ lỗi cho Bố Mẹ tôi, đúng, nhưng có khi đẻ ra đã thế (nhưng biết đâu đẻ ra lại là lỗi của bố mẹ?). Nhưng tôi cũng cứng đầu, bởi vì không làm được nên càng làm, cứ xuất hiện đúng năm rưỡi chiều mỗi ngày mặc cho mọi người ngứa mắt kiểu: "Ôi cái con nhảy xấu vẫn đến à?!" Cứ thế, cứ thế, rồi bảy, tám, chín năm trôi qua, tôi vẫn nhảy popping, tôi vẫn nhảy xấu.

[5 tiếng tập mỗi ngày] x [6 ngày một tuần] x [52 tuần một năm] x [9 năm] = 14.040 tiếng để vẫn nhảy xấu. Đầu cứng thật.

Tuấn Jun, cũng sau 14.040 tiếng chê tôi nhảy xấu, đến giờ vẫn kiên trì chê tôi nhảy xấu. Nhưng mà khác với mọi người, Tuấn Jun dù chê tôi nhảy xấu quá, nhưng tập xong vẫn chở tôi đi mua quần áo tập, đi ăn kem, đi bộ dạo Bờ Hồ, hôm sau lên vẫn chỉ tôi tập tiếp. Thế là chúng tôi chơi với nhau từ đấy. Một cái kết cũng không có hậu cho Tuấn Jun tí nào.

Cái gì tôi học được về cuộc đời tôi, cái gì tôi học được về viết sách, thật sự đều từ nhảy mà ra.

Tôi có được một gia đình thật sự, làm tất cả cho nhau chỉ vì yêu thương nhau chứ không phải vì cái gì khác. Tôi học được rằng thật sự, có những thứ mình cố đến mấy thì mình cũng chỉ cố được hết sức thôi, còn lại thì để cuộc đời tính nhé. Tôi học được rằng có một thế giới ở ngoài kia, ngoài bốn bức tường của phòng tôi, với đủ loại người - và vì thế nên mới phải gặp nhau, để hiểu rằng mình chả bao giờ là đặc biệt nhất quả đất, rằng mình cần nhau để cảm thấy đầy đủ. Tôi học được rằng mình có quyền ước mơ, mình được chọn, mình có đam mê, và sống đến chết với cái mình yêu là một thứ hoàn toàn chính đáng.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T44 - 46)

Và rồi bỗng dưng một buổi sáng tôi ngủ dậy, tôi nhận ra rằng tôi không cần phải giỏi nữa, thật sự đơn giản chỉ cần có thể.

Nó quá đơn giản, đơn giản đến mức vô lý, đơn giản đến mức làm tôi hoài nghi: Vì sao mình chưa bao giờ hoài nghi nó từ trước. Nó là một chuyện tất lẽ dĩ ngẫu đương nhiên, nó như bầu không khí tôi thở - nhưng rồi một ngày tôi bỗng dưng bị ai trùm cái túi ni lông vào đầu. Cảm giác lúc ấy là: Ừ nhỉ, ừ nhỉ, giỏi để làm gì, học để làm gì, mà không thật sự hiểu, mà không thật sự muốn thì làm để làm gì?

Giây phút ấy là sự khởi đầu cho tất cả. Từ đấy, trước khi tôi bắt đầu làm gì, nói gì, cử động gì, tôi đều tự hỏi bản thân: "Mày đang sống cho mày hay đang sống cho ai?"

Rồi khi đã trở thành một cái máy tự động chỉ sống cho bản thân, tôi lại còn phá máy nhiều hơn nữa. Nếu tôi chỉ sống vì tôi, và tôi ghét tôi, thì tôi sống để làm gì? Cuộc sống bỗng dưng thành những chuỗi ngày vô lý. Những người điên, toàn là những người ích kỷ thôi, họ sống trong thế giới của họ và vì bản thân họ, ranh giới không có, nên lẽ lỗi càng không.

Thế là tôi thả, tôi thả hết.

Từ top của trường, học sinh giỏi thành phổ, tôi tụt dốc thành học sinh trung bình trong vòng một học kỳ. Tôi chẳng làm gì nữa cả.

- Tôi cắt tóc gần trọc.

- Tôi cắt tay.

- Tôi không rời khỏi phòng.

- Tôi bắt đầu tìm đến đồ ăn để giải tỏa cho thứ gì đó đang lớn dần trong tôi.

- Tôi hiểu ra rằng vì sao trẻ con cứ ước lớn lên, người lớn cứ ước trẻ lại: Trẻ con nghĩ trẻ con không có quyền lựa chọn, người lớn cũng nghĩ người lớn không có quyền lựa chọn.

- Tôi ngừng chia sẻ, khi câu trả lời duy nhất nhận được là: "Có đây người ngoài kia khổ hơn mày nhiều."

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T47 - 51)

Khi mà ai đấy nói là họ không còn gì cả, họ chỉ nói thế thôi! Ai mà chả còn cái gì đấy: còn cái giường ấm, còn cái kẹo thay cho tiền trả lại ở siêu thị, còn cái mũi vẫn đang dính ở trên mặt. Ý họ thật sự muốn nói ở đây là họ cảm thấy như họ không là gì cả. Tôi thì không biết cái nào tệ hơn, không còn gì hay không là gì, nhưng mà những người không còn gì thì có khi vẫn sẽ cố để có gì đó, còn một khi họ đã cảm thấy họ không là gì, thì chỉ có tuột dốc đi xuống mà thôi.

Không còn gì thì vẫn còn ít nhất sự đồng cảm, vì người ta chỉ hiểu được những thứ thật như thế thôi. Vậy nên mới có những ví dụ thiết thực như: "Con nhà người ta còn không có cái mà ăn kia kìa", hay "Mày còn sướng chán, trên đời thiếu gì người khổ hơn", mặc dù không ai nêu ra được tên những nhân vật bí ẩn chắc chắn khổ hơn là ai, ngoại trừ trẻ em châu Phi hay nhìn thấy trên tivi.

Những người không là gì cả còn có những cái tên thân thương khác như chảnh chọe, có phúc mà không biết hưởng hay đơn giản hơn là bị điên. Thay mặt cho tầng lớp này, tôi cũng xin nói luôn là cảm ơn các bạn làm cho chúng tôi cảm thấy số 0 thành luôn số âm. Chúng tôi không sinh ra ở châu Phi nên chúng tôi không được khổ à? Bây giờ mới biết khổ cũng là một cái quyền. Chúng tôi không được chọn địa điểm và nơi chốn chúng tôi sinh ra, cũng như chúng tôi không chủ động chọn khổ sở. Chúng tôi bị như thế đấy, và việc có người khác khổ hơn không làm chúng tôi bớt khổ đâu. Nói thế khác gì việc bảo chúng tôi không được sướng vì chắc chắn có người khác đang sướng hơn?

Vậy nên thỉnh thoảng tôi ước tôi bị bệnh ung thư để cho mọi người nhìn thấy việc tôi bệnh như thế nào.

Đấy hoàn toàn không phải là lý do tôi bắt đầu cắt, nhưng một phần rất lớn tôi rạch tay chân hàng ngày là để tự làm cho bản thân nhìn cũng bệnh như trong suy nghĩ của tôi vậy. Rạch tay không phải là sự lựa chọn đầu tiên của tôi trong việc self-harm. Nó bắt đầu bằng việc tôi có những cơn tức giận không thể kiềm chế được, và tôi hay đấm tường, đập đầu, đá vào bất kể cái gì vướng chân. Dần dần tôi nhận ra tôi thấy nguôi ngoai không phải vì được đá đấm, mà là vì trẹo vài thứ trên người làm cho cơ thể của tôi duỗi ra. Sự đau đớn làm cho đầu óc tôi tỉnh táo lên nhiều, và nó cũng làm cho cơ thể tôi chìm xuống cùng tông độ với cái đầu mệt mỏi, thế là tôi thoải mái được một lúc. Xong, cái sự hành hạ bản thân trở thành nhiều dạng với rất nhiều lý do, nó thành một cơn nghiện. Tôi thấy tôi béo quá nên thử xem có lòi được ít mỡ ra không. Tôi lo lắng run rẩy quá cho những kỳ thi đến nên tôi muốn chứng minh cho bản thân thấy là chẳng còn gì có thể tệ hơn cơn ngất trong nhà tắm khi mất máu cả, việc gì phải sợ. Tôi nhìn vào gương và thấy cái cơ thể này lạ lẫm quá, sao tôi lại ở đây, sao tôi lại là tôi? Tôi không thể chịu được ngần ấy câu hỏi trong đầu nên tôi cố gắng tách phần hồn ra khỏi phần xác, chui ra ngoài và về nơi tôi đáng nhẽ ra phải ở. Ở đâu, hay làm thế nào để về, tôi cũng không biết, tôi chỉ biết chắc chắn, khẳng định, kiên quyết: Nó không phải ở đây.

Tôi rất thích câu chuyện kể về cậu bé chăn cừu và đàn sói. Câu chuyện về cậu bé hay nói dối, hay chạy về làng và kêu lên "Sói tới rồi", rồi cười phá lên khi dân làng chạy ra thì thấy đã bị cậu lừa phỉnh và chả có con sói nào cả. Cậu làm như thế ba, bốn lần, và một ngày có đàn sói đến thật thì cậu kêu lên, không có ai tới cứu, kết quả là đàn cừu của cậu bị sói ăn thịt.

Lúc nào tôi cũng nghĩ mình sẽ chết như thế.

Bao nhiêu đơn thuốc, bao nhiêu hóa đơn nhập viện, bao nhiêu năm sống trong sự ghét bỏ bản thân tột cùng và tôi vẫn nghĩ tôi chẳng làm sao

cả, tôi chỉ hay làm quá lên thôi. Cứ mỗi lần tôi gọi với ra cầu cứu, tôi lại thấy như tôi đang làm phiền mọi người và thà tôi ngồi đây chịu cơn co giật, mồ hôi lạnh toát còn hơn là điện thoại rủ bạn đi cà phê. Tôi là một gánh nặng. Tôi là một gánh nặng quá lớn so với những người xung quanh và luôn luôn tự hỏi: "Vì sao chúng nó vẫn chơi với mình?" Bạn bè nhờ vả gì, tôi chìa tay, chìa lưng, chìa tất cả cái gì chìa được ra giúp. Bạn bè cảm ơn gì, tôi chỉ thầm nghĩ rằng trời ơi, cho tao xin lỗi, cho tao xin lỗi, tao có làm bao nhiêu cũng không bù đắp được cho những thứ mày sắp phải làm cho tao đâu. Nó là một sự ích kỷ, là một cách khiến tôi nguôi ngoai, để tôi cảm thấy rằng ít ra tôi còn có ích phần nào.

Điểm khác nhau duy nhất của tôi và cậu bé chần chừ kia, đó là lần nào tôi bảo: "Em/chị/tao chết mất", tôi tin chắc tôi sẽ chết thật. Tôi phát rồ và suy sụp ít nhất ba lần một tuần, nhưng chẳng có lần nào đỡ hơn lần nào cả. Bạn nghĩ lâu rồi cũng quen đúng không? Không phải đâu. Trầm cảm hay ở chỗ đó đó. Mọi người hay bảo là "Rồi mọi chuyện sẽ khá hơn", và đúng như thế thật, nó có khá hơn, không phải lúc nào nó cũng tồi tệ. Nhưng nó khá hơn rồi nó sẽ tệ hơn, và nó sẽ tệ nhất, và lần tệ nhất nào cũng là nhất thật. Bạn không bao giờ quen được với cái cảm giác vực thẳm ấy đâu, mặc dù bạn biết rằng ngày mai có thể trời lại sáng. Cái sự tệ hại ấy như mây mù phủ cả lên ngày trời nắng, dẫu không đông tố mịt mù vẫn cứ âm u.

Ngày mai sẽ là một ngày mới. OK, rồi sao nữa?

Tuấn Jun có một lần đã gọi trường hợp này của tôi là: "Lần nào cũng là lần cuối của lần đấy."

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T51 - 55)

Nỗi buồn chực chờ hàng đêm cho đến khi tôi yếu nhất, trào ra ngoài, ngập cả giường. Nỗi buồn là một thứ nhầy nhụa và trơn tuột, tôi phải bám lấy thành giường với toàn bộ sức lực để cho cơ thể không trôi dọc sàn nhà thẳng đuột xuống và lao vào bức tường dưới chân giường.

Bạn thì không bao giờ quen được đâu, nhưng những người xung quanh bạn thì sẽ quen dần với việc ấy. Những người xung quanh sẽ dần thấy điều ấy là tất lẽ dĩ ngẫu đương nhiên, như ở cạnh một mùi hôi thối lâu ngày thì sẽ không còn nghĩ thấy nó nữa.

Bạn Thảo và Tuấn Jun của tôi, hai người mà gần nhất với tôi ấy, xin nhân tiện đây xin lỗi cả hai người, vì đã bắt hai người nghĩ cái mùi hôi thối ấy đến quen.

Đám bạn của tôi về sau là thế cả, chúng nó đã quyết, tôi có thể nào thì chúng nó vẫn thế, chúng nó vẫn chơi với tôi, nhưng chúng nó cũng vẫn cứ phải sống thối. Tôi bảo tôi xin lỗi tôi không thể ra đường được, tôi xin lỗi, tôi không có một tí hơi nào cả. Thế là từ đó, mọi cuộc chơi chuyển về nhà tôi. Về nhà tôi xem phim, về nhà tôi cà phê, về nhà tôi chả làm gì cả. Chúng nó qua, tôi đang tươi tỉnh thì chúng tôi gọi pizza về nhà ăn. Chúng nó qua, tôi đang nằm mặt úp xuống sàn không cử động thì chúng nó gọi pizza về ngồi ăn bên cạnh tôi đang nằm mặt úp xuống sàn nhà không cử động.

Nhiều năm liền, vì chính xác lần nào cũng là lần cuối của lần đấy, bạn tôi chai dần. Vài năm đầu, Thảo lao sang mỗi khi tôi thở dài, Thảo không

sang được thì Thảo sẽ gọi Tuấn Jun sang, nâng nặc vào bằng được để kiểm tra tôi, Thảo nấu cháo mỗi lần tôi ốm Vài năm sau, tôi cứ dai dẳng, Thảo hỏi tôi "Mày có thể chán đến ngày mai chờ tao được không, mai tao mới rảnh."

Trầm cảm không cầm dao, chọc cho bạn một phát để bạn gục ra chết. Thế thì đã quá dễ. Nó bắt bạn phải sống, để bạn chết từ từ, chết già chết khổ, sống để những người xung quanh hoan hô bạn vì bạn đã chọn cách chết chậm thay vì chết nhanh. Vấn đề ở đây mà không ai hiểu, đây là chúng tôi, những người buồn, không phải là chúng tôi không vui được, hay là chúng tôi không tin chúng tôi sẽ vui. Chúng tôi biết, biết rằng đời có lúc nọ lúc kia, và sẽ có một ngày chúng tôi ngủ yên được một lúc. Vấn đề ở đây là, chúng tôi mệt mỏi vì điều đó. Chúng tôi mệt mỏi vì chúng tôi phải đi lên chỉ để đi xuống, dù chúng tôi ở đây và biết rằng ngày mai sẽ ngoi lên được, nhưng rồi chúng tôi sẽ phải sống lại cảm giác nghẹt thở này sớm thôi. Chúng tôi mệt. Chúng tôi chán sống theo đúng nghĩa đen. Chúng tôi sợ cái cảm giác mãi mãi chạy trong một vòng tròn với ảo giác một ngày sẽ thoát ra được. Cứ sau mỗi lần ngã xuống rồi lại đứng lên, chúng tôi bớt mòn mỏi hơn một chút, rồi chúng tôi buông rơi, vì tại sao lại phải chạy mãi khi đích đến của ai cũng giống như nhau cả?

Những người xung quanh và những câu động viên vô nghĩa của họ, tôi chán ngấy.

Để tôi lấy ví dụ cho dễ hiểu, vấn đề của tôi ở đây như một con cá đã chết. Người thứ nhất bảo "Em thử thay nước cho bể cá xem", người hai bảo "Em thử mua một con cá khác thay cho con cá này xem", người thứ ba bảo "Em đã thử chuyển bể cá sang chỗ khác chưa?" Tất cả, tôi đồng ý, đều là các cách giải quyết vấn đề, nhưng không phải là cách giải quyết vấn đề của tôi. Mà chuyện ở đây, chuyện là thế, cá đã chết, giải quyết gì nữa?

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T55 - 57)

Có một thứ mà tôi không bao giờ nghĩ là trầm cảm sẽ tặng cho tôi, đó là khả năng diễn xuất đến kinh hồn. [Bao nhiêu năm] x [ngần ấy cung bậc] x [ba trăm sáu mươi lần] = [không một ai hay biết]. Tôi chỉ có một nhóm bạn nắm được bằng bàn tay, và sống cùng nhà với Anh Người Yêu hai năm liền, nhưng chưa một lần tôi bị phát hiện. Ai cũng chỉ biết là tôi ghét bị cao su giờ thôi, không ai biết chạm phút nào không có ai giữ tôi lại là tôi muốn nhảy lầu lúc ấy. Bạn bè nghĩ tôi tiêu cực và không thích mùa đông, không ai để ý tôi có nhiều bông băng hơn hiệu thuốc, và luôn mặc áo dài tay để che những vết rạch đau hơn nhiều khi trời đổi gió. Biết nói dối là sẽ lộ vì có bao giờ nhớ được mình nói dối cái gì, nhưng tôi vẫn làm.

Tôi có một thời gian biểu dùng để sắp xếp tất cả các lịch, cả lịch bình thường và lịch bất bình thường. Ngoài đi học, đi làm, đi chơi, tôi có lịch của tất cả mọi người trong nhà để xem có lúc nào nhà trống không rồi mua một đồng hồ ăn vè, xem phim và nôn. Tôi sắp xếp đi ra đường một ngày, ở nhà một ngày để có thể hồi phục sau khi phải mở lòng với thế giới. Có nhiều hôm tôi còn cẩn thận dời lịch chụp xa ra từ ba đến năm ngày sau mỗi trận binge/purge để những cái mụn mọc lên sau những buổi hành xác lặn bớt đi mất. Ai hỏi thì lại diễn thôi: "Em hút thuốc nhiều quá", "Em không ngủ được", dù đúng nhưng cũng chẳng bao giờ đúng đủ.

Có một thứ mà tôi biết tôi đã tặng được cho các bạn của tôi, đó là sự bình tĩnh đến kinh hồn. Thảo, Thảo của tôi, Thảo của tôi dễ thương đến mức đáng thương, lúc nào tôi cũng tự hỏi tôi đã làm gì kiếp trước để có được Thảo. Thảo đi qua nhà tôi, thấy một nhà toàn bát đĩa chồng chất, giường cháy toàn tàn thuốc lá và lấm lem máu, tôi nằm thở phều phào bực

mùi nồng nặc, Thảo nhặt bát đĩa, thay ga giường và bật phim cho tôi xem. Câu chuyện này cứ thế tiếp diễn đến cả hơn mười năm chúng tôi chơi với nhau. Sau này, khi ở riêng rồi, tôi đánh cho Thảo cả chìa khóa nhà. Mỗi lần Thảo mở cửa, tôi tự hỏi Thảo có phải sẽ là người đầu tiên tìm thấy xác tôi nếu tôi chết hay không?

Bạn có biết về thuyết con mèo của Schrodinger? Một con mèo tưởng tượng, bị nhốt kín lại trong hộp với một nguồn phóng xạ. Theo cơ học lượng tử, khi bạn không mở cái hộp ra, thì con mèo vừa sống vừa chết. Tôi vẫn có cơ hội sống, cho đến khi Thảo đẩy cửa đi vào.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T58 - 62)

Tôi là một con nghiện, và tôi không bao giờ ngại về việc đó.

Chúng ta ai mà chẳng nghiện, chẳng qua là mỗi người nghiện một thứ khác nhau theo một kiểu khác nhau thôi. Bản thân từ nghiện không phải là một từ xấu, nhưng chúng ta cứ liên kết nó với hình ảnh tiêm chích ở gầm cầu, "Không được thử ma túy dù chỉ một lần", vân vân và vân vân.

Một con nghiện thuốc lá hút một điếu trong hai phút. Một con nghiện heroin chích hai, ba lần một ngày. Một con nghiện mua sắm đi mua sắm hai, ba ngày một lần. Một con nghiện ăn, biết ăn bao nhiêu bữa một ngày?

Hãy thử lấy nghiện ăn làm ví dụ, làm thế nào mà ta có thể tìm được đường biên giới giữa bình thường, thích ăn và nghiện ăn? Đường ngăn ấy là một thứ mỏng dính và vô hình, vẽ nên bởi những "nhà chuyên môn", những người mà ta tự đưa thân đến, ta tự ngồi nghe họ bảo ta có vấn đề, ta lại trả tiền cho họ để họ làm việc đó. Sự khác nhau duy nhất giữa nghiện ăn, nghiện ngủ, nghiện chơi với cơn nghiện đá, nghiện ke, nghiện kẹo là đội bác sĩ làm được tiền ở đội thứ hai nhiều hơn.

Chúng ta là người tiêu dùng. Sinh ra chưa có tiền và chưa có sự lựa chọn đã phải mua. Không mua quần áo, không mua xà phòng, đi ra đường biết bị làm gì không? Bị tống vào trại tâm thần.

Rối loạn ăn uống, cũng như self-harm, tôi không còn nhớ tôi bắt đầu nó từ khi nào. Nó lâu quá rồi, nó đã là một phần của tôi. Tôi không nhớ lần cuối tôi ăn một bữa bình thường là khi nào, hay một bữa bình thường là một bữa như thế nào.

Mỗi trận binge eat, tôi bắt đầu bằng việc cắn một miếng của thứ gì đó mà tôi không bao giờ cho phép bản thân ăn: đường, chất béo, carbohydrate đơn giản. Rồi cơ thể thiếu thốn vùng lên và bật nút tự động, tôi lê lết qua tất cả các ngăn học tủ trong nhà, xé nát, phá phách, tiêu tiền trong thẻ tín dụng dù tôi không thể trả cho những thứ tôi không được phép. Tôi tự nói với tôi rằng, tôi đang lấp nỗi buồn, chôn cho nó chết, cho lỗ hổng trong tôi biến mất đi. Nhưng khi xong rồi, khi ăn xong rồi, tôi mới nhận ra mình vừa làm gì, hậu quả của nó vào ngày mai sẽ thế nào, và cái sức nặng của đồ ăn trong người đè ngược lại tôi xuống. Tôi mất kiểm soát, tôi gớm bản thân và tôi gớm cả sự mất kiểm soát của bản thân. Tôi lại ói, ói ra hết, tôi phải sửa sai, và tôi phải trừng phạt bản thân cho sự mất kiểm soát này của mình.

Mỗi lần đọc sách hay xem phim, tôi chán nản nếu thấy một nhân vật bị rối loạn ăn uống. Y hệt như xã hội trong phim chỉ có trắng và đen, dựa trên khả năng một trăm phần trăm anh tác giả không biết rối loạn ăn uống là gì, cách miêu tả bệnh luôn quá đỗi ngu đần. Nào là chỉ có các chị da trắng nhà giàu mới bị, rồi đó là một cách giảm cân để ăn bao nhiêu cũng không béo, chỉ các bạn trẻ thiếu suy nghĩ mới bị, và đặc biệt các bạn chỉ cần nghĩ tích cực với tập thể dục thì mọi thứ sẽ được chữa lành. Sự thật là, không có gì trên đời tởm như căn bệnh này hết. Không có sách nào nào nói về việc rằng của bạn sẽ bị a xít trong dạ dày ăn mòn đến đen sì, rụng ba bốn cái một. Không ai nói chuyện khi bạn bắt đầu ăn sẽ ngừng được, nó sẽ thành một phản xạ, và bạn sẽ đi quanh bếp lục tìm cả những thứ đã mốc meo ba bốn năm rồi chỉ để cho vào mồm, chỉ để ăn. Những thứ ấy - vì khi ăn vào nhai không kỹ - lúc nôn ra sẽ mắc ở cổ họng và bạn không thở được, rồi trong khoảnh khắc bạn tưởng bạn sẽ chết bởi một miếng bánh mì khô, bạn sẽ được ai đó tìm thấy trong tình trạng nằm trần trụi trong nhà tắm, hẳn nhiên là bên bãi nôn như nhớp. Kể cả những điều rất thực như chuyện tiền bạc cũng không bao giờ được nhắc đến, bạn tốn cả tháng lương vào những bữa ăn bằng cả một gia đình ăn trong hai tháng rồi chết nợ tiền nhà, rồi hóa đơn

nha sĩ, rồi chi trả cho những buổi bác sĩ tâm lý cùng một nỗi hi vọng nhỏ nhoi được thoát khỏi cái cuộc sống quá chớ này.

Tôi lại rạch tay, rạch tay, rạch tay, tìm kiếm xem thứ gì trong tôi khiến tôi là tôi, để tôi giật nó ra ngoài, để tôi được cảm nhận được gì đó ngoài nỗi đau, dù chỉ một phút thôi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 2 (T62 - 64)

Tôi hy vọng được thoát khỏi cuộc sống quá chớ của tôi, Bố Mẹ tôi chỉ muốn thoát khỏi tôi một cách chung chung. Là một người hành động chính xác và bài bản, Mẹ tôi sẽ không bao giờ nói một điều gì cho bạn nghe nếu bạn không hỏi. Hôm ấy là thứ Tư, tôi dồn hết sinh khí có trong người, thật sự chuẩn bị, đi lại hàng chục hàng trăm nghìn vòng trong nhà, và sau khi quyết định là thôi cái gì đến cũng phải đến, rồi đi xuống nhà và bảo Mẹ tôi rằng tôi muốn nghỉ học năm lớp Mười, tôi không biết tôi muốn làm gì nhưng chắc chắn không phải là đi học. Tôi nói một tràng, không nhớ được là mình có lấy hơi tí nào không, về việc tôi tin rằng nếu tôi không phải phí phạm thời gian đến trường hàng ngày học những thứ rỗng tuếch, tôi sẽ thật sự hiểu được bản thân mình muốn gì và cần gì, tôi có thể biết được mình là ai và muốn trở thành ai. Tôi nói, nói mãi về việc đây thật sự không phải là một suy nghĩ bộc phát mà là một thứ đã hiện hữu ở đây quá lâu rồi, chỉ là cái quá trình sắp xếp từ ngữ trong đầu thành lời nói của tôi mất lâu hơn tôi tưởng.

Bạn phải hiểu, nghe đến đoạn này, bạn có thể nghĩ là: Ôi, tại sao lại thế, sao có thể nói năng kiêu đấy, làm sao mà chả không đồng ý, không biết có bị ăn đòn không... Thế nhưng còn hơn cả thế: Nhà tôi, không ai nói chuyện gì với nhau bao giờ. Ở cùng một căn nhà chật hẹp trên phố cổ mà có khi cả tháng trời tôi, Bố tôi và Mẹ tôi không nhìn thấy mặt nhau. Chúng tôi ký một thỏa hiệp yên lặng trong yên lặng, miễn là không ai dây dưa vào việc ai, hay tôi không làm nhục Bố Mẹ tôi một cách công khai, thì chúng tôi không cần bàn cãi. Ngày ấy năm Bố Mẹ tôi hoàn toàn không biết tôi học trường nào, lớp nào, cô giáo nào, mười năm ô sin đi học phụ huynh. Thế

mà tôi, trong lúc ấy, huych toẹt ra hết, cảm giác tâm sự lúc say rượu với một người bên lề đường chắc cũng chỉ trần trụi đến thế này thôi.

Mẹ tôi nhìn tôi, lẳng lặng không nói một câu, vợ lấy cái điện thoại để bàn và đi từng bước chậm rãi xuống nhà. Cái tiếng dép loẹt quẹt xuống cầu thang im lặng đến rợn người ấy thỉnh thoảng vẫn đến trong những cơn mơ của tôi. Giờ tôi là một đứa trần trụi bị bỏ lại trong chính ngôi nhà trống rỗng của mình.

Hôm ấy là thứ Tư. Thứ Sáu, Mẹ tôi gọi tôi vào và nói: "Mẹ xin cho con visa đi du học ở Sing rồi." Thứ Bảy Mẹ đóng quần áo, Chủ nhật Mẹ đi mua cho mấy hộp mỳ ăn liền, và thứ Hai tôi lập tức lên máy bay đi mất. Hẳn là Mẹ phải chuẩn bị cho tôi từ lâu lâu lắm rồi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T68 - 76)

30/8/2010, tôi bay đến Singapore. Ngồi trên máy bay, chẳng nghĩ được gì, cả đầu lẫn người chỉ là một sự trống rỗng đến cùng cực, đến tận ngày hôm nay. Hạ cánh xuống sân bay, đi ra chỗ đón xe taxi, giơ cái logo trường để người ta chở đến. Đến nơi tôi lại phải đi loanh quanh tìm người nói tiếng Việt để tìm chỗ ở. "Ở ký túc xá nhé?" Tôi gật. Thế là vào ký túc xá ở, xong ngày hôm sau bắt đầu đi học luôn.

Thời gian đầu ở Singapore đúng là một cơn ác mộng thành hình. Tôi ở nhà, xuất thân là một đứa nằm gác chân lên ghế xem phim, điều khiển tivi có rơi cũng có osin chạy ra nhặt hộ, đưa vào tận tay, rồi hỏi tôi có muốn ăn bắp rang bơ không. Bỗng dưng, bị thả xuống một nơi xa lạ, tiếng Anh bập bõm, nhưng: "Mẹ đã chọn trường và ngành cho con hết con hết rồi con chỉ cần đi học thôi." Đổ nước sôi vào gói mì tôi còn không biết, hôm thì trương phềnh, hôm thì gặm phải gói gia vị nguyên cả ni lông, rồi ụp cả bát vào bóng hết đùi.

Việc học ở trường, do cái giai đoạn tuổi teen nổi loạn, đánh rơi tất cả, nên tôi bị hổng quá nhiều thứ. Tôi chật vật học toàn vĩ mô vi mô và triết học bằng tiếng Anh bồi.

Đáng nhẽ tôi phải buồn, phải đau khổ lắm, nhưng thật sự, tôi quá hoảng đến nỗi chả cảm thấy cái gì. Tôi không biết gì hết, tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, và đến khi tôi hiểu ra chuyện gì đang xảy ra thì hơn một năm đã qua rồi. Những ngày đầu tiên, tôi phải học từ cách tự gọi đầu, tìm sự khác nhau giữa bột giặt và nước xả, biết được rau một bó là bao nhiêu tiền. Rất rất nhiều lần đầu tiên của tôi.

Niềm an ủi duy nhất lúc ấy của tôi là Tuấn Jun. Đi chóng vánh không ai biết, tôi bảo tôi ở Sing rồi bạn bè còn tưởng tôi đùa. Chỉ có Tuấn Jun hàng đêm online nói chuyện với tôi và tâm sự. Nói thật, không có Tuấn Jun chắc tôi chết quách từ hồi ấy.

Hàng đêm, tôi online, Tuấn Jun lại online, Tuấn Jun lại hỏi: "Ngày hôm nay của em thế nào?"

30/9/2010:

Ngày hôm nay của em thế nào?

Em bình thường.

1/10/2010:

Ngày hôm nay của em thế nào?

Em bình thường.

2/10/2010:

Ngày hôm nay của em thế nào?

Em bình thường.

3/10/2010:

Ngày hôm nay của em thế nào?

Em bình thường.

Thế mà tối nào Tuấn Jun cũng online, đúng giờ đấy, vẫn hỏi thăm tôi những câu ấy. [Mỗi tối 4 tiếng] x [60 giây một phút : 3 giây một câu] x [365 ngày một năm] = 29.200 câu hỏi thăm để giữ cho tôi sống.

Dần dần tôi bò ra được khỏi giường ký túc xá, thò được chân xuống đi đánh răng, rồi tìm được bạn bè để đi tập nhảy cùng.

Trở trêu hay may mắn hay cái gì đến rồi cũng phải đến. Ngay sau khi tôi tự đi được bằng chính chân mình, tôi ngã luôn vào những cuộc bay chât kích thích.

Thời gian đầu, ngu như nghiện, tôi có gì chơi nấy. Hít xăng, keo chó, thậm chí cả mấy chai kem xịt nướng bánh ga tô. Bất kể cái gì cho tôi ngất được một lúc. Luật pháp Singapore chỉ cần có chất kích thích là đã xử tử, tôi lại không quen biết ai thì lấy đâu ra đồ ngon mà chơi.

Về sau, ngu bớt đi một tí, có tiền hơn một chút, tôi tìm tòi ra kẹo, ra ke, ra LSD, ra nấm ảo. Cái tầm đã nghiện rồi thì...

Thôi cũng được, tôi nghĩ thế. Chuyển sang dùng chât kích thích vì có lẽ cũng đến lúc tôi uống bớt rượu đi rồi.

Cách đây một thời gian, tôi đọc được một bài nghiên cứu của nhà tâm lý học Bruce K. Alexandre và cộng sự tại trường đại học Simon Frasier về tác hại của heroin và sự gây nghiện của nó. Nhà nghiên cứu nhốt những con chuột vào một cái lồng, rồi cho vào lồng hai cốc nước. Một cốc chứa nước thường và một cốc chứa nước pha heroin. Những con chuột này 10/10 lần, sẽ uống cốc nước pha heroin đến chết. Kết luận: Heroin là ma túy, có thể gây chết người và mang tính gây nghiện rất cao. Nhưng rồi, Bruce K. Alexandre đã tìm ra một điều sai quá hiển nhiên cho thí nghiệm này, hiển nhiên đến nỗi ta chẳng ngó ngang đến nó: Những con chuột này đang bị nhốt trong một cái lồng. Người ta làm lại thí nghiệm này, nhưng đặt những con chuột vào một khu khác, gọi là thiên đường của chuột: Có đồ chơi, đồ ăn, bè bạn, các hoạt động thể chât, một không gian vui nhất có thể tạo ra, chỉ có điểm duy nhất vẫn giống đó là hai cốc nước thường và nước pha heroin. Kết quả: Những con chuột vẫn uống nước từ cả hai cốc, nhưng

không có bất kỳ một con nào bị nghiện, không con nào bị chết, và một thời gian sau thì chúng ngừng hẳn uống nước pha heroin.

Câu chuyện ở đây là nếu heroin là sự lựa chọn duy nhất của những sinh vật không có lối thoát, ta có trách chúng được không? Không ra được khỏi cái lồng thực tại thì thà không có thực tại? Thế nhưng, nói về trường hợp việc thật người thật ở trong xã hội này, những con nghiện còn bị đưa vào tù nếu bị phát hiện - về bản chất thì đó chính xác là một cái lồng khác. Nếu chỉ có một lựa chọn duy nhất thì không phải là sự lựa chọn.

Tôi ghê sợ lúc tôi tỉnh lại. Tôi sợ lúc sáng dậy thuốc tan, chỉ có ánh nắng chói chang xuyên thẳng vào mặt, và mọi thứ trở nên quá rõ ràng. Rồi tôi lại đến, tôi một mình, nỗi sợ và những cơn ám ảnh đến từng chập. Có khi tôi điên thật, lỡ mà cái nhà trắng bong sang sảnh tôi chính từng tí một này là cái bệnh viện tâm thần thì sao? Lỡ mà thực ra tôi chẳng quen ai cả, bạn bè toàn là bác sĩ với y tá thương hại tôi đến nỗi vẫn dắt tôi đi trà chanh chơi trò gia đình? Cái Internet mà tôi nhờ cậy cả cuộc đời không có thật thì sao, tôi đang viết lên tường thật chả phải tường Facebook? Có khi tôi để ra bị tâm thần phân liệt nhưng được thương hại nên vẫn có mọi người xung quanh và thực ra họ chỉ đang chịu đựng tôi thôi, nên họ gọi tôi là đặc biệt? Tôi không biết câu trả lời, tôi sợ câu trả lời. Sự im lặng khi đêm về to quá, vang quá, tôi chỉ muốn những giọng nói trong đầu tôi ngừng lại. Tôi chỉ muốn yên, tôi muốn được ngủ một giấc không mộng mị, tôi chỉ muốn thoát ra khỏi cái đầu của chính mình thôi.

Tôi không ngủ được. Khi tôi nói với bất kỳ ai về điều này, họ sẽ bắt đầu muốn "sửa" tôi. Nào là uống sữa nóng, nào là để củ tỏi dưới gối, nào là đi châm cứu, hút cần, xem clip thôi miên, vân vân và vân vân. Tôi tức lắm. Chả ai thèm hỏi xem tôi đã thử những cái gì rồi, có cách nào thấy đỡ không, họ chỉ nghĩ đơn giản là chuyện của tôi đơn giản, và đổ giải pháp lên đầu tôi. "Em/chị/tao thử hết rồi, cách nào cũng làm hết rồi, nhưng không ngủ được là không ngủ được!" Họ không tin. Họ không tin vì họ không thể

tưởng tượng được họ sống thế nào nếu thiếu tám đến mười tiếng ngủ quý báu mỗi ngày theo lời chuyên gia nào đó khuyên bảo. Tôi tưởng tượng ra hình ảnh họ đến một quả núi, thấy khe núi, đổ hai chai hồ dán vào rồi chẹp miệng quay đi mất. Họ sống mà không bao giờ thấy quý việc mình có ít vấn đề như thế nào.

Tôi không bao giờ nói với ai lý do thật vì sao tôi không ngủ được. Tôi hay bịa ra mấy thứ kiểu: "Chắc tại uống cà phê nhiều quá" hay "Tại tối hôm trước ngủ nhiều quá" để có thể gạt sang câu chuyện khác. Tôi không phải bị mất ngủ kinh niên, mà là tôi bị ác mộng kinh niên.

Tôi từ bé đã hay ngủ mơ ác mộng, nhưng khi bắt đầu uống thuốc trầm cảm, tôi như đưa thêm bảng màu vào cho đĩa dã man nào đó đang vẽ hươu vẽ vượn trong đầu tôi. Tôi sợ bóng đêm chực chờ đến, sợ nỗi ngủ đè nặng như đám mây trên đầu, tôi có mặc áo mưa, cầm ô, thì cơn lũ lụt cũng đi qua cuốn cả tôi đi mất.

Đầu quá căng thẳng nhưng cơ thể lúc nào cũng rã rời, tôi bị bóng đè. Nằm yên trên giường, tôi thấy người đi lại trong phòng, ngồi lên ngực tôi, thở vào tai tôi từng hơi lạnh cóng. Tôi thấy thỏ nhảy qua đầu, mèo phe phẩy đuôi vào chân buồn đến phát tức. Tôi thấy cả Trái đất biến mất cùng một lúc, nhưng lại cảm thấy tất cả. Nếu mà chết ở đâu đó, xác khô cóng nhưng các giác quan vẫn hoạt động như bình thường, chắc chắn cảm giác sẽ y hệt thế này đây.

Thậm chí có lần tôi đi tàu hỏa từ Milan sang Paris, tôi đang nằm nghe nhạc thì thấy biển báo rằng tàu đã đến nơi, khi định ngồi dậy thì tôi mới phát hiện ra mình đang tê cứng rồi. Tôi dùng hết sức lực mà tôi tưởng tôi có, trời ơi, cử động đi, dù chỉ một ngón tay thôi. Tôi nghĩ mình đang hét to lắm, nhưng thực ra chả tiếng nào thoát ra được từ họng, và tôi cứ nằm yên như thế cho đến lúc người soát vé thấy tôi đang rên rỉ thì chạy ra lay, tôi mới giật mình choàng ra được. Ga tàu cũng đã đi qua rồi, tôi không hiểu

vừa rồi mình mơ hay tỉnh, nhưng phải rút ví trả thêm tiền can tội đi lậu thêm đường.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T77 - 79)

Một ngày bạn có mười tiếng là nhiều. Ngủ mười hai tiếng, nằm lăn lộn, không làm gì, đi vệ sinh và tắm, thở, sống vô thức cho là khoảng ba tiếng nữa. Nếu bạn ăn, nếu bạn nấu ăn, bạn bỏ thêm hai tiếng nữa vào quỹ. Còn lại chín tiếng, bạn chọn Facebook, Candy Crush, cà phê với bạn bè, chưa kể cả đi học và đi làm. Nói chung, bạn chẳng có bao nhiêu thời gian.

Tôi, tôi luôn có cả hai mươi tư tiếng.

Hai mươi tư tiếng rõ ràng, hai mươi tư tiếng nặng từng tích tắc, chờ xem từng hơi thở của bản thân có chạy được hết cùng điệu thuốc qua môi, xuống họng, lan vào ổ bụng rồi thở ra đặng mũi được không. Hai mươi tư tiếng không một sự phân tán tư tưởng, hai mươi tư tiếng tôi ở một mình, hai mươi tư tiếng của các giác quan lúc nào cũng căng như dây đàn vì chúng hoạt động sáu, bảy năm nay chưa được một phút nghỉ. Hai mươi tư tiếng tôi ngồi trước màn hình máy tính: phải viết đã, phải làm đã - tức là dính với màn hình máy tính; giải trí một tí đã - cũng màn hình máy tính. Nói chuyện với bạn bè thì cũng là qua màn hình máy tính nốt. Đầu thì chạy, người thì lại què, bóng đè với tôi như cái chần bông trên giường, lúc nào cũng cuộn tròn và nặng trĩch ở một góc nhà.

$[24 \text{ tiếng}] \times [365 \text{ ngày}] \times [7 \text{ năm}] = 61.320 \text{ tiếng} = 3.679.200 \text{ phút} = 220.752.000 \text{ giây}$ của tất cả và của không gì cả.

Chất kích thích, thuốc, rượu và những thứ phê ngu xuẩn như keo chó - nói chung các loại ma túy - đối với tôi là những chất gây mơ.

Rượu cho tôi sự tự do, Tem cho tôi màu sắc, Kẹo cho tôi nhân vật, và Ke cho tôi khung cảnh.

Theo tôi, con người có thể không ngủ, nhưng không thể không mơ. Đây không phải là một suy nghĩ theo kiểu mơ mộng, mà là một giấc mơ với đầy đủ tính chất khoa học của nó, một thứ cần thiết cho con người sắp xếp lại suy nghĩ, cảm xúc, xâu chuỗi những câu chuyện xảy ra hàng ngày với nhau. Nó là một sự "khởi động lại" của não bộ, của dây thần kinh, của hệ điều hành cơ thể. Các bạn chỉ cần không ngủ được một ngày, hai ngày, cơ thể chắc chắn sẽ đau nhức, đầu óc trở nên không sáng suốt, và chỉ trông chờ đến lúc được đặt lưng về nhà để ngủ. Tôi không ngủ được cả đời. Nên tôi cần chất kích thích. Nó cho tôi cảm nhận được trong chốc lát khoảnh khắc "chết lâm sàng" mà mọi người thường được hưởng khi đi ngủ ấy, tôi cần đi ra khỏi tiềm thức của tôi.

Tùy bạn, bạn bảo là không nghe nghiệm trình bày cũng được, tôi không thể chịu nổi một cuộc sống có quá nhiều ước mơ mà không có lấy một giấc mơ.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T80 - 85)

Tôi gặp Anh Người Yêu lần đầu lúc mười lăm tuổi, anh hai mươi lăm.

Tôi và anh gặp nhau trên sàn nhảy. Mồ hôi ướt át, lăn lộn trên sàn, thờ hồng hộc. Nó như là làm tình sau khi đã trừ đi hết tất cả những cái hay của việc làm tình.

Anh hành xử giống như thể có kẻ nào đó đi vào căn phòng trong anh và tắt hết đèn cảm xúc đi rồi, anh không cười, không mãnh liệt, nhưng mà tả cái không thì có quá nhiều cái không, nên tôi sẽ nói cái có, anh có yêu tôi. Anh là cả người sống với hai màu đen trắng, anh nói với tôi rằng "You are the one for me" (Với anh, em là người ấy) sau hai mươi tư giờ chúng tôi gặp mặt. Thế là chúng tôi là của nhau.

Ai cũng bảo, Anh Người Yêu chả liên quan gì đến tôi. Anh học kỹ sư, chỉ thích cuộc sống đơn giản, đi nhảy, ba mươi một tuổi nhưng cả đời mới chỉ có hai cô bạn gái. Anh có thể ăn một món mười năm liền, tiết kiệm và giản dị, và đi đâu cũng được mọi người yêu mến. Đi với anh về đến nhà rồi vẫn không thấy anh nói một câu nào, và yêu nhau năm năm chưa có buổi nào là hẹn hò ra hồn cả.

Tôi thấy buồn cười lắm, vì thật ra nhìn ở ngoài chúng tôi như nước với lửa thật, nhưng thực ra kết hợp sẽ ra được một nồi lẩu khá là ngon.

Chả ai biết chúng tôi bị OCD giống nhau: Đi cầu thang thì phải đếm to ra xem đã đi được bao nhiêu bước, đèn phải bật tắt ba lần, đồ ăn trên đĩa không được chạm vào nhau. Chả ai biết chúng tôi không thèm xem phim, cứ thứ Sáu là lao vào tập nhảy với nhau xong đến sáng ngắm mặt trời mọc,

ăn McDonald. Anh gọi burger phô mai, khoai tây chiên, kem, tôi thì uống một cốc cà phê đen đá không đường.

Khi chúng tôi nói chuyện với nhau, anh thường kể là anh ước gì cả thế giới bị hủy diệt hết xong còn mỗi anh sống một mình, anh sẽ tha hồ có thời gian để nâng cấp bản thân. Tôi thì ước có siêu năng lực thay đổi hình hài, tôi sẽ là một người mới mỗi ngày, tôi là ai cũng được, thế thì vui biết mấy.. Anh thì thấy là anh bây giờ không thể là anh được vì sống trong xã hội, tôi thì thấy tôi không thể sống thiếu xã hội nhưng tôi lại không thể sống khi là chính tôi. Cuối cùng chúng tôi đi đến kết luận là mỗi đứa sẽ được phóng lên một hành tinh khác nhau nhưng phải có wifi để tôi còn Skype với anh và chụp ảnh update cho mọi người.

Chúng tôi yêu nhau vì cả hai đứa đều thích ở một mình. Chúng tôi gặp nhau vài tháng một lần vì tôi hay đi du lịch quá, có thời gian ở chung với nhau thì cũng mỗi đứa một góc phòng, có khi cả ngày không nói câu nào với nhau. Cứ thế thôi, nhưng mà buổi tối trùm chăn đi ngủ thì chật nhất quả đất, bật điều hòa chui vào chăn ấm mặc kệ mùa hè quanh năm réo ở ngoài.

Khi tôi bắt đầu vào cơn, kể chuyện sao trời, kể chuyện người ngoài hành tinh, nói rằng tôi tin con người bây giờ đều là người ngoài hành tinh cả, còn khủng long mới là cư dân địa cầu, rằng chúng ta là virus, Trái đất nóng lên là Trái đất đang bị sốt, rằng chúng ta có khi là bể cá của một ai đó thôi, vân vân và vân vân, thì anh lắng nghe, lắng nghe thật sự. Nghe với một gương mặt nghiêm túc như nghe bài giảng trên lớp. Anh nghiêng đầu nhìn tôi, không bao giờ cắt lời, không bao giờ thốt ra mấy câu kiểu "Ờ như nào" hay "Mày lại bị dở hơi à". Đó là ánh nhìn thật sự hiểu, và thật sự muốn lắng nghe. Nhưng khi tôi nói xong, có khi là một tiếng, có khi là hai, anh nhìn tôi thật lâu, thật sâu và nói: "Em ít đọc sách và ít xem phim viễn tưởng lại nhé."

Em phải đi học, em phải tuân thủ luật pháp, anh nói với tôi. Em phải làm những việc em phải làm. Anh là mỏ neo của tôi. Tôi trôi, tôi lật, tôi

trông tránh. Anh đứng sau, chắc chắn, và làm đúng việc anh phải làm.

Tôi vào cuộc khủng hoảng, tôi đập phá đồ đạc trong nhà, hét, giãy giụa. Anh bước vào phòng xem tôi có trầy xước chút nào không, nếu có thì dán băng urgo vào, rồi đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Thình thoảng, cái tính ấy làm cho tôi phát điên. Đối với anh, không có gì là bị điên cả, không phải vì anh hiểu cho cái điên của tôi, mà vì với anh, những bệnh không nhìn thấy thì cứ tốt nhất coi như là không có thật. Anh chẳng bao giờ nói ra, nhưng gương mặt của anh mỗi khi thấy tôi buồn thì chính xác như muốn nói rằng "ước gì nỗi buồn của em là con gián nó bò ra đây để anh có thể đập cho nó một phát chết bẹp dí".

Nhưng thật sự, nếu không có anh - không có cái mỏ neo của tôi - tôi không biết tôi đang ở đâu và sẽ làm gì. Tôi bực tức thình thoảng, đấy là chuyện tất nhiên - bóng bay mà không được bay, cứ bị cầm, bị giật, bị lơ lửng cho đến lúc xì hơi thì rõ ràng là bóng bay không bay được đến tầm cao nhất có thể đến. Nhưng mà nếu được thả ra, chắc được nửa ngày là tôi vỡ toác và rớt xuống mắc ở cành cây nào đấy, nát bét vất vưởng.

Anh giữ cho tôi cân bằng. Chúng tôi là hai mảnh âm dương của nhau, tôi dạy cho anh làm thế nào để cười một tí, để lúc sau lắng hơn. Anh mở hé cánh cửa cuộc đời cho tôi xem, rằng ngoài kia còn có nhiều thứ lắm cần tôi đi qua, đừng có lang thang mãi trong cái phòng của mình.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T86 - 89)

Như tôi đã kể, vì tôi đi nhảy và lớn lên với một đám con trai, tôi chẳng biết gì về quần áo. Thời gian lúc đi nhảy tôi cũng tìm tòi chụp ảnh, và chụp cho vài cửa hàng, nên lúc sang Singapore, tôi cũng chụp thêm để kiếm tiền tiêu. Hàng ngày, quần áo chỉ có mấy cái áo phong rộng thùng thình, quần bò rộng thùng thình, giày và ba lô cũng đủ to để nuốt người tôi vào trong. Rồi, bỗng dưng một ngày, tất cả thay đổi. Một ngày mùa hè như bao ngày khác, năm 2010, tôi đi bộ qua một cửa hàng Sephora nơi bán đồ trang điểm và mỹ phẩm, rồi đơn giản có thể, có cái gì đấy trong tôi thay đổi, và tôi tự hỏi xem sẽ thế nào khi làm một đứa con gái - con gái.

Mẹ chẳng dạy, Chị chẳng bảo, tôi học cách làm con gái như cách tôi học tất cả những thứ khác, trên internet. Hàng đêm ngồi xem clip hướng dẫn trên mạng, tôi ngạc nhiên vì làm con gái có thật nhiều bước và thật tốn kém. Lần đầu đi mua son phấn là năm 16 tuổi, về nhà ngồi nghịch như chơi đồ hàng, quẹt bôi vào mặt kiểu gì trông cũng giống hề. Bây giờ nghĩ lại thật buồn cười, hồi đấy có chặt đầu đi cũng không bao giờ nghĩ được đến chuyện sau này làm thời trang.

Bắt đầu trang điểm, bắt đầu mua quần áo. Cái váy đầu tiên của tôi là một cái váy màu đen bút chì đơn giản, 15 đô giảm giá ở H&M. Rồi cứ đi chụp ảnh, lại học thêm được một ít, lại bê thêm một ít về tủ quần áo ở nhà. Tôi khác hẳn chỉ trong khoảng một năm, bạn bè ai cũng ngạc nhiên cả. Có phải đó là một chuyện tất nhiên khi lớn lên không hay là tôi gặp phải bước ngoặt cuộc đời? Đến cả nhổ lông mày, cạo lông chân thế nào tôi cũng phải google.

Sau đấy, từ việc chỉ có ba cái áo phông trong tủ, tôi bỗng dưng nảy ra ý định mở một nhãn hàng thời trang. Nghe thật là lố bịch, nhưng lúc ấy tôi hiểu được phần nào ngành công nghiệp thời trang ở Singapore vận hành một cách bài bản và cứng nhắc như thế nào qua kinh nghiệm chụp ảnh. Lúc ấy tôi không khác biệt, nhưng tôi hiểu tôi phải làm thế nào để khác biệt, tôi phải bán cái gì khác biệt để tạo nên sự khác biệt. Nó hoàn toàn là tính toán chứ không phải kiểu nghệ sĩ, hết vẽ tranh sơn dầu thì chuyển sang đắp tượng. Vả lại, tôi cần tiền. Tôi nghĩ đơn giản rằng mình có ý tưởng, thà mình bán nó và chỉ rửa đĩa cho bản thân còn hơn hàng đêm đi rửa đĩa cho thằng khác và để ý tưởng của mình chết đi miễn phí. Thế là tôi học may, học khâu, lại cũng nhờ thầy Google và cô giáo Youtube. Một tháng sau khi tự học may, học khâu, tôi tự học làm web. Xong tôi tự học thiết kế. Xong tôi tự học đăng ký và quản lý công ty, cách bán hàng trên mạng, cách quảng cáo cho bán hàng trên mạng. Xong tôi mở một nhãn hàng thời trang.

Năm 2012 tôi bắt đầu, và tôi cười ngặt nghẽo khi việc bán hàng diễn ra quá tốt so với tưởng tượng. Chỉ sáu tháng sau khi thành lập, công ty của tôi trở thành một trong những công ty online về thời trang thành công nhất Singapore. Có bao nhiêu tiền tôi lại đập vào làm hết, nên vốn cứ nhân đôi lên mãi. Sáng đi học, chiều về bán hàng, tối đi nhảy và đêm đi rửa bát. Tôi lúc ấy, không bao giờ nhớ được lần cuối mình ngủ là khi nào.

Chuyện đến thế, thì nó đã lại chỉ có thế. Tôi quyết định mở thêm một blog thời trang, để chụp ảnh cho cửa hàng của mình, để tôi có đất làm giữa nhiếp ảnh và thời trang. Tôi bắt đầu tự chụp cả tôi, tôi thử nghiệm việc dùng chính mình để làm cái khung tranh, mặc quần áo. Tự đặt máy chụp bản thân, tự chỉnh, rồi lại tự vác máy ảnh về nhà.

Một năm sau nữa, tôi trở thành một trong những blogger thời trang thành công nhất Singapore. Hai năm sau, nhất Đông Nam Á. Tôi đóng cửa hàng quần áo, tập trung vào viết blog. Lại phải nói lại, có chặt đầu đi cũng

không nghĩ ra được việc tự học trang điểm trên Youtube sẽ dẫn đến chuyện
tôi làm fashion icon.

Vậy nên, Tuấn Jun hay bảo: "Đời em như phim hài dài tập."

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T89 - 93)

Giữa tất cả những chuyện này, tôi vẫn chật vật trong nỗi khổ của bản thân. Anh Người Yêu hoàn toàn không ủng hộ việc tôi bán hàng, vì anh nghĩ tôi căng thẳng do tự gánh vác quá nhiều công việc. Nhưng thật sự, tôi yêu công việc của tôi. Không, yêu thì cũng không phải, tôi cần công việc của tôi. Nó như vắt tay, nó như chất kích thích, nó là đầu ra cho những thứ đang xào xáo trong não của tôi, nó giúp tôi tập trung vào một việc khác ngoài cái sự đau quặn trong người. Ai nghĩ tôi căng thẳng vì làm việc thì thật sự không hiểu về tôi, tôi lúc nào cũng căng thẳng, chẳng qua bây giờ đã có cái để đổ tội cho.

Anh là một phần đời sống của tôi mà tôi không bao giờ đưa ra ngoài. Ở với nhau gần ấy năm, sống cùng nhà, đi nhảy cùng một công viên, nhưng ngoại trừ bạn bè thân thiết biết thì tôi chưa một lần đăng ảnh của anh hay của chúng tôi lên mạng xã hội. Thật sự tôi cũng không có một lý do cụ thể gì cho việc tại sao tôi làm như thế, nó chỉ đơn giản là suy nghĩ đưa anh ra mắt công chúng chưa từng được sản xuất ra trong đầu tôi, và anh cũng không bao giờ hỏi. Tôi là một người kỹ tính và kín đáo trong công việc, mặc dù là làm online trưng diện ra cả thế giới, tôi không nói về những việc tôi làm, tôi chỉ làm thôi. Những buổi hiếm hoi tôi chèn được một bữa cơm về ăn với anh, anh hỏi công việc thế nào, tôi bảo là bình thường. Anh biết tôi chụp ảnh hay làm blog gì gì đó, cũng like page để ủng hộ, nhưng anh thật sự không hiểu công việc tôi làm. Anh chỉ biết là tôi yêu nghề của tôi, và vì tôi hết lòng với nó nên anh ủng hộ nó. Vả lại, anh là kiểu người, nếu nó không phải là việc anh quan tâm tới, thì thật sự anh coi như che hai mắt lại với nó luôn. Vậy nên khi tôi nói về chuyện công việc, anh cũng chỉ ậm ừ

biết thế. Anh chỉ quan tâm đến trách nhiệm của anh, và đam mê nhảy là phần tối thiểu trong cuộc sống tinh thần mà anh cho phép bản thân có.

Chúng tôi giống thìa và dũa hơn là một đôi dũa lệch: cùng công dụng, cùng cơ chất hoạt động, là hai cá thể riêng biệt nhưng nằm chung trong một cái ngăn tủ. Chúng tôi rất giống nhau nhưng cũng quá khác nhau: khác nhau đủ để chia sẻ, giống nhau đủ để hàng đêm mỗi đứa một góc giường, ai làm việc người nấy, lặng thinh không nói một câu.

Anh không giúp được tôi, anh chỉ làm tôi điên tiết hơn thêm. Anh không hiểu. Anh không muốn hiểu. Anh không nghe. Anh không muốn nghe.

Thế là tôi lại phải google.

Nếu các bạn đọc đến đây và bắt đầu thấy loạn, bạn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao tôi lại kể đủ thứ chuyện, làm đủ thứ chuyện như thế, thì lý do rất đơn giản: Vì tôi chán. Tôi chán, và tôi chán ghét cái việc mọi người nói với tôi những thứ như "Đi ra ngoài chơi đi", "Đi tìm đam mê và sở thích đi", "Có một ước mơ đi". Tôi muốn làm tất cả - ý tôi là tất cả các thứ - và tôi sẽ giỏi, chỉ để khi có ai đó lên mặt dạy đời tôi mặc dù không thật sự hiểu có chuyện gì đang xảy ra, tôi sẽ bảo là: "Tao làm rồi, làm hết rồi, nhưng trầm cảm là trầm cảm, và tao chán, và mày hãy chấp nhận nó đi." Tôi không ổn, nhưng tôi ổn với việc tôi không ổn. Cái tiếng hét lên với thế giới của tôi, tôi phải giải thích cho mọi người hiểu, là tôi không cần được cứu. Tiếng hét ấy vô thức bật ra sau khi tôi đã nhảy cầu rồi, chỉ là trước khi chạm mặt nước thôi. Nó là một câu hỏi tu từ, tôi không cần lời giải đáp, tôi chỉ muốn sống tốt đến nỗi không ai có thể nói với tôi bất kỳ một điều gì như: "Vì mày chưa thật sự cố gắng nên thế."

Có tất cả, nhưng mãi mãi cảm thấy không là gì cả, mãi mãi là như thế.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T94 - 96)

Thành thật đi, lúc bạn ốm, việc đầu tiên mà bạn làm là gì?

Dựa trên kinh nghiệm của bản thân, tôi khẳng định câu trả lời không phải là đi bác sĩ, đi mua thuốc ốm hay đăng status trên Facebook kêu gọi ủng hộ like, mà là google tự chẩn đoán xem mình đang bị bệnh hiểm nghèo gì. Hắt hơi sổ mũi hay chảy máu mũi thì đều có thể là ung thư mà, cảm ơn phim Hàn Quốc.

Tôi cũng thế thôi, tôi cũng lên mạng hỏi bác sĩ chuyên khoa Google, nhưng rồi tôi phát hiện ra bác chỉ chẩn đoán được các bệnh ngoài da hoặc các công đoạn chữa đẽ; thế nên tôi lên các forum tìm các anh biết tuốt xem các anh sẽ nói gì.

"Nữ, 18 tuổi, trầm cảm trầm trọng. Đang tìm kiếm ý định tự tử không đau đớn dễ dàng nhất, mong các bác giúp đỡ."

- Bạn sống ở bang nào? Bang của bạn có hợp pháp hóa tự tử không?

- Mà đang đùa đúng không? Tao chắc mà là một đứa vô công rồi nghề lên đây troll hả? Đi đọc một quyển sách đi.

- Nhảy cầu thôi là nhanh nhất em ơi, nếu đi thì gọi anh đến quay phim đăng lên Youtube cho nhiều like nhé!

- Nghe này nhóc. Cuộc đời còn nhiều thứ lắm, và tao biết mà cảm thấy tất cả đều đen tối và đúng thế thật, thế giới có nhiều điều chán vô cùng

tận nhưng nó cũng đẹp vô cùng tận luôn. Tin tao, tao đã thấy những điều đẹp đó rồi, mà chỉ cần phải kiên nhẫn thôi.

Bây giờ điều mà cần là đi, đi ngay lập tức ra khỏi cái vòng tròn luẩn quẩn kia. Đừng tự thu mình vào trong cái hộp xong hỏi tại sao cuộc đời chỉ toàn màu đen, đi tìm hạnh phúc đi. Làm từ thiện. Bán hết tất cả những gì mà không nhét vừa vào túi quần đi. Học và đăng ký tất cả những lớp có thể. Đi đến sa mạc để tè một bãi. Yêu vô tội vạ đi có mất đồng nào đâu, mà nếu đã bán hết đồ đi rồi thì cũng chả còn gì để mất. Nói chung, sống đi đã rồi hăng nghĩ tới chuyện chết.

Bạn nghĩ tôi nghe lời ai?

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T96 - 103)

Đi du lịch, với tôi, là một thứ đơn giản. Nó cũng tựa như việc bạn nhấc một chân lên, xong nhấc chân kia lên sau, có thể thôi. Một, hai, một, hai, nếu bạn đã đi được bước một, bạn sẽ đi được bước hai, và cứ thế bạn sẽ đi được mãi. Tôi đi du lịch bất kỳ đâu cũng vẫn mặc nguyên những bộ váy công chúa, giày boots cao mười phân, chỉ thêm con ba lô du lịch. Tôi ớn những người nói với tôi rằng họ đam mê đi du lịch, sau đó chui vào khách sạn ở, rồi đi mua sắm H&M, Topshop, thế thì đi đâu chả giống nhau, đi để làm gì? Nếu mục đích là phí thời gian và tiền bạc thì tôi không nói, nhưng nếu gọi đây là đi thì không phải. Tôi cũng ớn những bạn trẻ thường tự gọi mình là phượt thủ, trong khi có khi chỉ đơn giản là leo lên cái xe máy để phóng trên đường cao tốc quốc lộ, tiêu tiền thừa thãi bố mẹ cho, về viết review các kiểu, chụp ảnh máy DSLR rồi đăng Facebook, thế nhưng lại mặc quần bộ đội, cắm cờ Việt Nam ở xa, kiểu lúc nào cũng phải đẹp trai mọi lúc mọi nơi. Đi là đi, thế thôi, không nói nhiều, không lảng nhảng, đi không phải để thể hiện, đi không phải để check-in, đi là để về nhà thấy khác. Đi là một, hai, một, hai. Đi là tiến lên.

Cứ thế, mỗi một tháng đi một nơi mới, sáu năm liên tục. Tôi làm code web trong túi ngủ ngoài đường, câu wifi ở cafe gần đó. Tôi lết áo lông Moschino qua sa mạc. Viết blog ở hàng trăm bến xe buýt, sân bay, ga tàu. Xịt nước hoa Chanel vì mấy ngày rồi chưa có nước để tắm.

Tôi đi, một, hai, một, hai.

Một trong những chuyến đi tôi nhớ nhất là đi Nepal. Lúc còn đang ở Hàn Quốc, tôi ở couchsurfing cùng nhà với một anh người Kazakstan. Tôi

không biết nên đi đâu tiếp, và thời kỳ đó là một trong những thời kỳ hoang mang nhất của tôi. Bỗng dưng tôi có chứng sợ thành phố, lánh ánh đèn, lánh con người, và đi Hàn Quốc còn làm tình hình tệ hơn. Anh bảo với tôi, hay là em đi thử Nepal xem? Thật sự là nó không có gì cả, nên em không phải hi vọng để rồi thất vọng, và hồi anh ở đó với một nhà trẻ mồ côi, một gia đình ba người nuôi mười ba đứa trẻ bị bỏ rơi. Em đến đấy, giúp chúng nó một ít tiền đi học, để xây lại nhà ở. Vì không biết muốn đi đâu, nên có vẻ đi đâu cũng giống nhau thôi, tôi nghĩ thế. Tôi nhận lời, lấy địa chỉ của gia đình ấy, rồi cả tháng tiếp theo chăm đi fashion event để có tiền lên núi.

Đến cái nhà ấy ở Nepal, tôi hoảng. Đúng là không có cái gì thật. Điện có cũng như không. Mỗi bữa, những đứa trẻ ăn suất cơm nhỏ hơn lòng bàn tay mà không có thức ăn gì cả, dàn đều ở trên đĩa. Các em hít một cái là hết, xong ngồi liếm tay nốt thời gian còn lại, chắc là tráng miệng. Con gái con trai mặc đồ chần chẹn giống hệt nhau, toilet có bệ xí nhưng không được xả nước thường xuyên mà vài ngày mới làm một lần thôi cho nó tiết kiệm.

Tôi mang ít đĩa DVD đến cho các em xem, ngày đầu tôi bật đĩa ảo thuật, các em bảo các em muốn làm ảo thuật gia; ngày thứ hai bật đĩa nhảy, các em bảo các em muốn làm dancer. Chị chủ nhà rớm nước mắt bảo cảm ơn em, trước lúc em đến chúng nó không có ước mơ gì cả.

Không có sự lựa chọn, nhưng không biết rằng mình không có sự lựa chọn, các em sống an nhàn và bình tâm. Mỗi tuần một lần vào Chủ nhật, chờ nắng lên cao, các em đi xách nước từ giếng xa về để tắm.

Đến một ngày đẹp trời, sau khoảng ba tuần ở đó, tôi không thể chịu nổi nữa, quyết định đi xuống núi, về khu du lịch của Nepal với wifi. Bỗng dưng nhìn thấy hàng KFC không một bóng người, tôi mua hai xô đùi gà rán, các em nhìn thấy tôi từ xa bê thịt đến, nước mắt rơi, bảo cả đời chưa bao giờ được ăn một cái đùi gà. Tôi bảo: "Thế ăn hẳn hai cái nhé."

Sau những ngày như thế, tôi tưởng tôi hiểu cùng cực của khổ, hóa ra cũng không phải.

Tôi vì một lý do nào đó, quyết định đi leo đỉnh Annapurna. Chủ quan, nghĩ là mùa hè mà, kể cả có lạnh như mùa đông Việt Nam thì cũng không thể tệ thế được. Tôi đi leo núi, dự kiến ba ngày cả lên cả xuống.

Cho đến khi tôi gặp bão tuyết, giữa mùa hè.

Ba lô đứt quai rơi giữa nửa đường lên núi, tôi mất hết đồ mang theo người. Mặc một cái áo dài tay mỏng dính, tôi đi với một gã dẫn đường tôi thuê ở chân núi, và tôi bị bỏng lạnh đến mức người sưng gấp đôi so với bình thường, đỏ ửng và cảm giác như mỏng nước. Chúng tôi tìm được một cái tea house để nghỉ chân, đi vào không có một ai cả, nước và thức ăn hoàn toàn không có. Tôi cứ nằm thế từ sáng đến đêm, người như bất tỉnh không thể cử động được. Trời vừa bắt đầu gần sáng, tôi lão đảo ra ngoài, thì bị gã dẫn đường vồ vào sờ mó. Giật mình, yếu, không biết phải làm gì, tôi may mắn chạy được vào phòng ngủ và khóa cửa lại. Cái cửa ấy cứ cố gắng mở cả đêm, xoạch, xoạch, tôi co rúm ở góc giường, nghĩ rằng chắc lần này là chết mất xác đúng nghĩa đen thật. Thế mà tôi vẫn li bì quá đến mức ngất thiếp đi, sáng hôm sau tỉnh dậy thì tôi đã chỉ còn lại một mình, gã dẫn đường đã biến mất không tăm tích.

Nằm thêm một ngày nữa, điện thoại hoàn toàn không có sóng, vẫn không có nước và thức ăn, không có cách nào thoát ra cả, và tôi gần như phát điên. Trong đầu vẽ ra một tỉ viễn cảnh, rằng bao nhiêu lâu sau nữa, bạn bè và gia đình mới bốc được cái xác tôi về, hoặc tôi cứ mãi mãi nằm đây không ai hay biết cho đến khi người xấu số tiếp theo đi vào. Cô độc, và tôi muốn khóc, nhưng người chẳng còn giọt nước nào mà ép ra.

May thay, quá may thay cho cái số của tôi, tôi cũng chẳng hiểu bao lâu sau nữa, một anh chàng du lịch cũng dừng chân lại ở cái tea house này. Anh cho tôi nước, và anh bảo với tôi anh cũng hết đồ ăn rồi, nhưng anh còn một

chai rượu gạo và một điều cần sa, uống đi, và hút đi, rồi tôi với anh cùng đi xuống.

Leo lên ba ngày, tôi đi xuống mất nửa ngày. Đến chân núi, tôi lăn ra ngất, và nhập viện truyền nước gần tuần mới về mức bình thường. Không hiểu là may hay là xui?

Nhưng sau đấy tôi vẫn đi tiếp. Vẫn bước một, bước hai, rồi đi mãi. Một, hai, một, hai.

Tôi vẫn đi. Thời gian đầu, nơi mới, người mới, tôi thấy mình như được thở hắt ra mỗi lúc máy bay cất cánh khỏi Singapore. Rồi thế quái nào, nỗi buồn lạnh, tôi nhiễm lạnh, và nó cứ ăn sâu dần, ăn sâu dần, vào đến phổi, hết thuốc chữa. Giờ tôi có thở hắt ra thì nó cũng đau buốt.

Từ vui chơi ở Pháp, thư giãn ở Indonesia, quân sào ở Philippines, tìm lại niềm vui ở Nhật Bản, không quan tâm gì ở Lào, nó biến thành vẫn chán ở Mỹ, vẫn buồn ở Campuchia, vẫn cô đơn ở Myanmar, vẫn muốn chết ở Đài Loan.

Đi bao nhiêu nơi, tới bao nhiêu chỗ, tôi vẫn như con chuột ở trong một cái lồng kính; mà một khi đã thế, ở đâu cũng là ở trong cái lồng mà thôi. Nhưng tôi là cái lồng hay con chuột, tôi cũng không biết nữa. Bị giam cầm trong chính hình hài của mình, không có lối thoát nào ngoài việc chờ cho đến lúc cái lồng đi xuống đất. Mọi người ở ngoài, đập phá, la hét, gọi tôi, tôi cũng biết đấy, nhưng những âm thanh đã bị tắt hết. Kính là kính cách âm, và tôi có muốn đến mấy cũng không thể hiểu nổi ai đang nói gì, tôi phải làm gì, tôi chỉ có thể cảm nhận được sự tức giận ôm chụp bên ngoài sự cô độc của tôi.

Tức giận, tức giận đến phát điên người.

Tuấn Jun bảo: "Có khi kiếp trước em là cái máy tính."

Tôi chạy, tôi trốn, nhưng tôi trốn tìm một mình và chạy khỏi cái bóng của bản thân, nên tôi có nhận ra hay không nó cũng tóm được tôi rồi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T104 - 107)

Có một thứ gọi là sơ đồ Kubler - Ross, gồm năm bước mà mỗi con người phải trải qua khi mất đi một ai đó:

- Bước 1 là sự chối từ.
- Bước 2 là sự tức giận.
- Bước 3 là sự mặc cả.
- Bước 4 là sự trầm cảm.
- Bước 5 là sự chấp nhận.

Khi mà bạn mất đi chính bản thân mình, bạn cũng sẽ thấy y hệt như thế thôi.

Tôi lúc đầu cũng không tin, tôi không quan tâm, tôi không nghĩ tôi cần thuốc, tôi nghĩ tôi bình thường mà. Rồi tôi phát điên, tức giận với mọi thứ, tại sao lại là mình, tại sao lại là tôi. Rồi tôi giăng co, kỳ kèo với tất cả, tôi chạy bốn phương để tìm được một sự thỏa hiệp với bản thân. Sự trầm cảm thì ai cũng đã rõ, nó là thứ lâu nhất của cuộc đời này, lâu đến nỗi tôi không nhớ được lần cuối tôi vui là khi nào.

Còn bây giờ, tôi phải chấp nhận thôi.

Tôi và những giọng nói trong đầu cãi nhau đêm ngày, nhưng chúng tôi cùng hiểu cho nhau nhiều, như những cặp vợ chồng sống với nhau lâu ngày rồi sẽ tìm cách chấp nhận nhau vậy. Tôi gằn giọng, tôi đập phá, nhưng cuối

ngày chúng tôi hiểu chúng tôi là một thể không thể tách rời, chúng tôi không có sự lựa chọn, và chúng tôi thương cho sự bất mãn của nhau.

Bao nhiêu lâu nay, tôi chơi trốn tìm một mình.

Anh Người Yêu và tôi thường ở cách xa nhau. Tôi đi du lịch nhiều đến nỗi có khi tôi chỉ ở Sing bốn tháng một năm, tôi có lý do cho chuyện xa cách. Nhưng khi tôi ở cạnh anh, tôi không cảm thấy một sự khác biệt nào cả. Anh ở đây, nhưng anh không bao giờ ở đây cả: Chuyện này cứu tôi và cũng giết tôi. Khi tôi trôi đi quá xa, sự im lặng của anh là một cái nhắc nhở đến rùng mình rằng tôi đang quá khác, tôi phải quay về hòa nhập với cộng đồng, và cái sự ớn lạnh của tôi, kết quả của một tiếng mắng vô hình, nó y hệt như cảm giác ngày bé Bố Mẹ có khách đến nhà và Bố nhìn xéo ra từ góc phòng. Nó quá hiệu quả, vì chẳng có hình phạt nào ghê gớm như hình phạt mình tự tưởng tượng ra cả. Nhưng cũng có lúc, tôi cần ở một mình và chỉ một mình thôi, sự im lặng ấy lại là cách đảm bảo và dễ hiểu nhất để tôi biết rằng, tôi có làm gì trong căn phòng kín thì bước ra vẫn có anh đang chờ, mặc dù tôi không nghe, nhìn, thấy anh.

Còn một việc nữa, mà tôi không bao giờ nói với anh, nhưng tôi vẫn luôn giữ kín trong lòng từ phút đầu: Tôi ở với anh vì tôi biết anh luôn làm việc anh cần phải làm, nên nếu một ngày tôi chết, anh cũng sẽ phải sống tiếp thôi. Đối với tôi, đây là một sự chắc chắn, một sự khẳng định, một hợp đồng đảm bảo hơn bất kỳ ràng buộc nào kể cả hôn nhân. Bạn bè lúc nào cũng hỏi tôi với Anh Người Yêu định thế nào, ở với nhau gần sáu năm rồi, anh ba mươi mốt tuổi rồi. Gia đình châu Á, bố mẹ giục giã, cả thế giới điều tra. Tôi luôn bảo tôi sẽ ở với anh đến cuối đời, tôi thật sự tin như thế, dù cuối đời là sáu tiếng, sáu ngày hay sáu mươi năm nữa. Càng không chắc chắn về cuộc sống của mình, tôi càng chắc chắn về cuộc sống của tôi với anh.

Tôi yêu ai hay yêu quý ai đều như thế cả, họ vui vì nó mới bắt đầu, còn tôi buồn vì tôi đã biết trước cái kết.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T108 - 111)

Năm 2012, tôi lập một forum cho những bạn bị rối loạn ăn uống nói chuyện với nhau về quá trình chữa bệnh. Tôi dành một khoảng thời gian lớn tìm tới những người đang phải chịu hoàn cảnh giống mình, vì tôi biết nó cô đơn thế nào. Tôi tự nhận trách nhiệm về mình, vì tôi - dù kiệt về cả tinh thần và sức lực - vẫn muốn cứu thế giới.

Forum này hoạt động trong gần hai năm, có một chat room dành cho các bạn trò chuyện, có địa chỉ của các bác sĩ, các phương pháp chữa, và một phòng thú tội cho những lần trượt. Tôi quen được nhiều bạn ở trên đó hơn tôi tưởng, và có một người đặc biệt mà sau này trở thành một trong những người bạn thân nhất của tôi.

Cô bạn này là ca sĩ, hát toàn những bài buồn, và hát hay lắm. Cũng là người nổi tiếng, sống một cuộc sống không khác tôi là mấy. Chúng tôi thân nhau vì chúng tôi cùng chia sẻ một bí mật, chúng tôi nói chuyện với nhau ngày và đêm, gửi cho nhau ảnh từng bữa ăn một, bật Facetime nhìn mặt nhau mỗi tối khi cả hai sợ đi ngủ. Gặp nhau ở ngoài đường là không nói chuyện, vừa đi về là tán phét ngay: "Ở event hôm nay có chuyện này thế nọ thế kia nhỉ."

Chúng tôi sống online với nhau như thế được khoảng tám tháng, thì những cuộc gọi giãn ra dần. Bạn tôi càng ngày càng suy sụp vì giọng hát của cô mất dần đi với những trận binge/purge, nhưng bạn tôi, cũng như tôi, biết cái kết mà vẫn lao vào. Tôi không biết làm gì cho bạn tôi, vì chúng tôi là một, và tôi không biết giúp tôi, nên tôi không biết giúp bạn tôi thế nào. Tôi đứng nhìn cô tuột dốc, chỉ biết hứa là mình sẽ theo sau ngay đây.

Rồi một ngày, bạn tôi tự sát, và bạn tôi thành công.

Thứ duy nhất làm cho tôi cảm thấy khá hơn lúc đấy, là những nỗi buồn, những đau khổ tôi đang trải qua bây giờ, bạn tôi không phải chịu đựng nó. Bạn tôi đi rồi, đi luôn không về nữa. Tất cả những nghi ngờ, những suy sụp, những cơn khóc nức từng đêm, vinh dự này chỉ có mình tôi hưởng.

Rồi từ những nghi ngờ, những suy sụp, những cơn khóc nức hàng đêm này, tôi nhận ra một điều: Không phải nỗi buồn này giờ chỉ còn một mình tôi có, cả thế giới này giờ cũng chỉ là của tôi thôi. Cô ấy không ở đây cho bất cứ một điều gì nữa, mãi mãi. Tôi tự hỏi sao mình lại mù đến nỗi không nhìn được cái sự thật ở ngay trước mắt này?

Cái chết không phải là điều tệ hại nhất xảy ra với bạn tôi. Bạn tôi lên báo, lên mạng, nổi tiếng hơn bao giờ hết. Cái mục Xin thương tiếc báo tin làm tôi cáu: tên tuổi, công tác, nhà có bao nhiêu anh em,...chả có ý nghĩa gì với tôi hay với bạn tôi cả. Sao không có mục nào nói rằng bạn tôi có màu mắt gì, bạn tôi yêu động vật và nhận nuôi hơn chục con chó ở nhà ra sao. Tại sao không?

Câu nói dễ đoán, thường thấy, và khó chịu nhất mà bạn có thể nghe ở tang lễ là "What a waste!" hay "Tiếc quá!". Tôi ghét bạn nếu bạn kêu tiếc. Cái từ đấy chính là ngắn gọn cho: "Chán quá nhỉ, bạn có thể sống khoảng gần năm mươi năm nữa, cống hiến cho một xã hội bạc bẽo thậm chí không nhớ đến mắt bạn màu gì nhưng đòi hỏi bạn phải sống tốt để cống hiến, thế mà bạn lại lăn ra chết."

Người bình thường cũng hay tự cho phép mình nghĩ rằng họ thông minh hơn những người tự sát. Những từ ngữ hay được dùng để miêu tả hành động tự sát là dại dột, ích kỷ, hay ngu. Người bình thường bảo đời còn dài lắm, còn nhiều thứ chưa được trải nghiệm lắm, rồi: "Việc gì cũng có hướng giải quyết." Người bình thường không bao giờ hiểu - chúng tôi

biết hơn ai hết chúng tôi có những gì, và không có những gì. Người bình thường bảo chúng tôi không biết nghĩ đến gia đình, không biết thương bố mẹ. Xin lỗi đi, chúng tôi nghĩ mãi rồi, nghĩ chán rồi, nghĩ đến mức muốn chết luôn.

Chúng tôi ngừng tìm kiếm cách để cho bản thân ngừng sống trong nỗi buồn, khi chúng tôi nhận ra rằng nỗi buồn hết đồng nghĩa với cái kết.

Tôi đóng cửa forum. Cái kết mà chỉ tôi và cô bạn tôi biết, nó đến rồi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T112- 117)

Tôi dành quá nhiều thời gian trên mạng google cách tự sát. Tôi đọc nhiều sách về tự sát, xem nhiều phim và tài liệu về tự sát, nếu ở trường có môn tự sát, chắc tôi là thủ khoa.

Thường thì tôi sẽ hay để ý tới các tin tức xem có tin nào mới về tự sát không, rồi nghĩ xem người ta tự sát thế nào, dàn xếp ra sao, chuẩn bị những thứ gì để tính toán tỷ lệ phần trăm liên quan. Với lý do ở rất nhiều nước trên thế giới, tự sát là vi phạm pháp luật, tôi phải lên Deep Web để tìm thông số và thông tin thật, với các nghiên cứu liên quan đến hành vi ứng xử mà các nhà khoa học không được phép công khai trên World Wide Web. Với đủ các thứ bệnh hoạn ở Deep Web, chắc chỉ có tôi dùng đến nó để tìm cơ sở bằng chứng khoa học cho việc giết bản thân.

Có một thông số mà tôi đọc được cách đây khá lâu khiến tôi hốt hoảng: Chỉ có 1 người thật sự chết trong 25 người tự sát. Tỷ lệ chết thành công của năm lại cao hơn nữ tặn bốn lần. Tôi là người sợ thất bại nên thích đưa ra kế hoạch cụ thể và 12983102 kế hoạch dự phòng sau cả cuộc đời quá đen và làm cái gì cũng hỏng, và tôi sẽ học đến khi nào tôi muốn chết là phải một phát ăn ngay.

Tất nhiên, sự đời, hay sự chết, đều không như ý ta muốn. Tôi đã tự sát hai lần, và nếu bạn vẫn còn chưa đoán được, thì tôi thất bại cả hai.

Lần đầu, tôi làm đúng phong cách tự sát cho người trầm cảm mới bắt đầu: Uống thuốc ngủ, thuê khách sạn, ngồi trong bồn tắm và cắt tay. Vài phút bắt đầu thấy mệt và hơi bay bay, vài phút sau tôi bắt đầu lạnh khắp

người, vài phút nữa mất cảm giác cơ thể. Sai lầm ở đây là việc tôi ngồi trong bồn tắm, nước đỏ au bắt đầu đầy, tràn ra sàn nhà, và tôi nghĩ nếu bắt ai đó lau chùi chỗ máu lênh láng này thì không hay lắm. Thế là tôi đứng dậy tìm giẻ lau nhà. Nhân tiện tôi gọi luôn xe cứu thương. Tiếng còi hú sau tám trăm bốn mươi giây tôi đếm từ lúc đập máy, ngày hôm sau tôi được trả về với xã hội trong tình trạng ổn định và vài miếng băng y tế.

Lần thứ hai, khoảng một năm sau, khi tôi đã đạt được đến trung cấp bộ môn tự sát. Tôi tự tin tiến tới dùng một phương thức phức tạp hơn - khí helium. Việc này được tôi tính toán từ ngay sau ngày đầy xuất viện năm ngoái, thử rất nhiều cách lắp đặt khác nhau với đầy đủ các loại thiết bị phần lớn được mua ở cửa hàng vật dụng gia đình: một bình helium, một máy tán khí, một túi nhựa to được tôi khâu dây dán xung quanh miếng, ống nhựa PVC 10/8 mg và vài chai thuốc ho an thần. Người ta gọi cái này là đuối cạn, khi mà bạn chụp túi nhựa lên đầu, và hít thở bình thường, nhưng trong helium không có oxy, nên mặc dù bạn thở và cơ thể không có phản ứng ngộp thở, đúng ra bạn phải chết não trong khoảng hai mươi phút.

Tôi đi học về, bỏ quần áo bẩn vào máy giặt, đi lên phòng và đặt túi ni lông lên đầu. Ấn cho không khí ra hết, bật bình helium lên, đợi cho cái túi phồng lên, hít một hơi và trùm cái túi ni lông xuống mặt.

Tôi tỉnh dậy sau hai mươi phút với một cơn đau đầu, bỏ túi ra, đi xuống nhà, tôi ấn nút giặt quần áo, và chuẩn bị sách vở cho ngày hôm sau.

Tôi vẫn nhớ rõ lần đầu gọi điện cho đường dây nóng hỗ trợ người muốn tự tử. Tôi lúc đấy còn chẳng có kế hoạch tự sát, tôi chỉ muốn gọi thử xem nó như thế nào thôi. Chị gái có giọng rất nhẹ nhàng ở đầu dây bên kia nói với tôi là hầu như những người sống sót sau tự sát đều hối hận về điều đó. Rằng chị ngày xưa cũng nhảy cầu, nhưng khi rơi giữa chừng và chuẩn bị chạm mặt nước, chị thấy những vấn đề mà chị tuyệt vọng sao mà nhỏ bé thế, bỗng dưng chị hoảng sợ và muốn sống, nhưng suýt thì quá muộn. Tôi bảo chị nói điêu, vì sau hai lần tự sát thất bại, tôi chả cảm thấy gì ngoài tìm

được thêm một việc nữa mà tôi thất bại. Tôi cãi nhau luôn với chị, tôi chẳng có vấn đề gì khiến tôi muốn tự sát cả, vì tôi sống nên tôi muốn tự sát. Tôi không muốn chết, tôi không muốn giết bản thân, nhưng hơn hết tôi không muốn sống. Tôi không phải là một em gái cấp ba tự tử vì thất tình, cũng không phải vì nghèo, vì khó, vì trường, vì lớp, vì công việc, vì xã hội mà muốn chết. Tôi lại còn thích sự cô đơn. Vấn đề duy nhất của tôi là tôi có một hình hài, một bộ óc, một trái tim, sinh ra ở tầng lớp khá giả nơi mà mọi người không cho bạn quyền buồn, phải sống hết sức, sống tốt hết mức nhưng rồi cũng chết. Vấn đề của tôi, đơn giản chỉ là tôi tin rằng sống là một thủ tục quá tốn giai đoạn, quá nhiều công sức, trong khi cuối cuộc đua ai cũng là người thua cuộc.

Tôi thật sự, nếu có sự lựa chọn nào khác, sẽ không chọn chết. Nó là một thứ quá đau đớn cho cả người đi lẫn người ở lại. Cái tôi muốn ở đây, là tôi muốn biến mất. Ký ức bị xóa sạch, nỗi buồn tn biến, một buổi sáng tôi không thức dậy vì tôi không tồn tại. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, tôi chưa bao giờ ở đây, tất cả mọi người dậy ăn sáng mà không nghĩ gì về đứa em này, đứa bạn này, đứa đồng nghiệp này. Tôi chỉ đơn giản là không tồn tại chưa bao giờ có, sẽ không bao giờ có.

Thứ duy nhất có thể làm cho tự sát tồi tệ hơn, đấy là các cuộc đàm phán, tâm sự, chia sẻ về tự sát. Hay ở chỗ, thường thì chẳng có ai đã có hay đang có ý định tự sát nói về tự sát cả. Nó là một thứ riêng tư, một góc an toàn, và chỉ có những người hoàn toàn không hiểu gì về điều này mới nói về tự sát như một câu chuyện kể giờ ăn cơm vậy.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T118 - 123)

Vào khoảng cuối năm 2013, tôi biết được sự tồn tại của một loại thuốc tên là Adderall.

Qua một người bạn của một người bạn của một người bạn khác, tôi quen được một cô bạn dancer bằng tuổi, làm y tá ở bệnh viện tâm thần, và trở trêu thay, cũng trầm cảm nặng nề. Cô tên là Vicky. Chúng tôi hợp nhau ngay khi cô nói rằng "Bác sĩ chẳng qua là trùm buôn ma túy có bằng đại học", và thân nhau ngay sau khi nhận ra hai đĩa khám cùng một bác sĩ tâm lý. Tình bạn diễn ra theo kiểu ngày đầu uống rượu ở ga tàu, ngày hôm sau cô đã gọi tôi đến viện và làm giả đơn bác sĩ cho tôi lấy thuốc.

Thuốc gì cũng có, từ thuốc ho để pha purple drink, đến thuốc giảm đau liều cao chỉ dành cho bệnh nhân hiếm nghèo, nhưng loại chúng tôi yêu thích nhất là Adderall.

Dùng đúng cách - Adderall là thuốc trị tăng động, dùng cho chúng tôi - nó là ma túy đá. Bệnh nhân tăng động đầu óc không thể tập trung được cho một việc gì, họ uống Adderall để có thể hoạt động với tốc độ của một người bình thường, còn chúng tôi - hai người bình thường - thì uống Adderall để có thể hoạt động với tốc độ của một siêu nhân. Vicky dùng Adderall để đi làm y tá mười sáu tiếng một ngày nuôi bà và ông già tàn tật ở nhà, để đi học thêm ca vào cuối tuần, để có sức mà còn nở được một nụ cười mỗi khi ra đường. Còn tôi, thật sự cũng chẳng có lý do gì chính đáng (mà đã nghiện rồi thì lý do gì đi nữa chả là "nghiện trình bày"). Và thực sự, tôi nói thật nhé, chả có lý do gì trên đời có thể chính đáng cho việc chơi đá cả. Chơi là chơi thôi.

Những ngày đầu với Adderall, cuộc đời thật tuyệt vời. Lần đầu tiên, từ lâu lắm rồi, tôi lại là người nắm quyền kiểm soát cuộc đời mình. Học bài năm ngày liên tiếp không cần ngủ, thủ khoa trường. Người nhẹ tênh tốp đến nổi dạ dày biến mất, mất thêm cân. Tham gia vào hoạt động cộng đồng, đội trưởng tất cả các đội, chiến thắng trên mọi mặt trận, tôi cứ thế lao lên giành lại những gì tôi nghĩ tôi xứng đáng thuộc về mình tôi. Đời trước đây xô đẩy tôi từ bên nọ qua bên khác à, giờ kệ xác đời! Tôi bình tĩnh, tôi tự tin, tôi nghe được cả tiếng đi đái của thằng hàng xóm bên cạnh. Trăng đẹp hơn, đời ổn hơn, tôi cảm thấy nhiều, nhiều nhiều, và nó cho tôi quá nhiều, quá nhiều hơn tôi muốn. Lâu quá rồi, thật sự chỉ một ánh nắng cũng làm tôi tan chảy, thế mà bây giờ, Adderall lôi cả mặt trời xuống, rồi nhảy lên trên, chiếu kính lúp vào giữa người tôi thành một chấm tròn, và tôi tan biến trong sự ấm áp.

Nhưng mà đây mới là trang 26 của quyển truyện đời 50 tập.

Nó từ từ, từ từ biến thành một nỗi ám ảnh. Thuốc bị nhờn rất nhanh, hai viên, mười viên, rồi hai mươi viên. Ngay bây giờ, nữa, một lần nữa. Tôi chạy quá nhanh trên con đường tràn đầy ánh nắng mà quên mất là nắng có nhanh đến đâu thì bóng tối cũng luôn ngồi ở điểm dừng chờ tôi tới. Tôi bắt đầu mất thời gian. Tôi thậm chí mua cả thảm đẹp về trang trí nhà cửa. Tôi là một con người mới. Một-con-người-khác. Adderall làm tôi hoang tưởng. Có những đêm tôi tỉnh dậy ở dưới sàn, thời gian đã qua ngày hôm sau, hoàn toàn không nhớ gì về ngày hôm trước. Đen sì. Mất hai ngày. Đen sì, mất cả tuần. Đen sì, mấy tiếng, mấy ngày, mấy tuần, khác gì nhau nữa?

Tôi, đã tệt. Tôi và Vicky, là tệt nhất của tệt, tệt nhất quả đất, tệt hại nhất cuộc đời. Uống đi không sao đâu, có tao ở đây mà. Có làm sao thì cũng tính sau. Cùng lắm là chết chứ gì. Tôi là ai mà cãi lời cô bạn y tá?

Chúng tôi thức với nhau đến cả ngày thứ mười không chớp mắt một giây nào. Do thuốc, do không ngủ, tôi không biết nữa, tôi bắt đầu có những đợt tâm thần đầu tiên. Tôi nhìn thấy người đi lại trong nhà. Tôi nghe thấy

tiếng thì thầm. Tôi có thể thề là tivi phòng bên cạnh bị đứt cáp nhưng vẫn bật, không thì những cái tiếng rè này là gì? Nhưng mà bộ não con người hay ở chỗ, nó luôn luôn có một lời giải thích ngu đần sẵn sàng cho những câu hỏi phức tạp: Tôi tưởng tôi là siêu nhân thật rồi, và tất cả những hình bóng, tiếng đi lại, nói chuyện này, nó luôn ở đó, và tôi đặc biệt, tôi là người được lựa chọn, nên tôi mới cảm thấy chúng, vì chỉ có tôi mới hiểu bóng tối thật sự là gì.

Ba tháng sau khi dùng Adderall (và chưa thêm kể tới cả những loại thuốc khác), tôi và Vicky tháo dép, xách lên tay, đi giữa đường trong bóng đêm, vì chúng tôi tưởng chúng tôi bị FBI theo dõi, nên phải khẽ thôi, nhẹ nhàng thôi, từ từ thôi.

Vicky bắt đầu nhảy dựng lên với tất cả các thứ. Cứ mỗi lần điện thoại đổ chuông là khẳng định nhà chúng tôi bị cài máy nghe trộm, và chúng tôi sắp bị bắt, thỉnh thoảng còn nghĩ tôi là người tố cáo, và suýt nữa tát đồng nghiệp vì vẫn nhắc điện thoại ở bệnh viện lên nghe khi cô ấy đã gào lên là không được.

Tôi, nhún vai, và bắt đầu nói chuyện, những cuộc nói chuyện về tất cả và về không gì cả, với những con người chỉ có tôi mới thấy.

Câu chuyện của hai siêu anh hùng kết thúc vào một đêm trăng tròn, khi tôi đang uống chai vodka thứ hai, Vicky đang ngồi ngắm trăng trên bực cửa sổ. Bỗng dưng cô ấy hét lên, bảo là cái mặt trăng kia đang to dần kìa, mày có thấy không, nó to lắm to kinh khủng khiếp rồi, nó đang sắp va vào đây kìa. Trời ơi, nó không phải mặt trăng đâu, nó là tàu vũ trụ, người ngoài hành tinh sắp đến, tấn công, bắt chúng ta, G G, chúng ta phải đi thôi, đi ngay bây giờ, không cần biết đi đâu, cứ chạy đã. Cô nhảy qua cửa sổ tầng một ở sau nhà, và biến mất.

Hai ngày sau, cảnh sát tìm thấy Vicky, và cô ấy đã không còn là Vicky nữa.

Tôi - sau khi đi thăm Vicky ở chính trong cái viện tâm thần cô từng làm, nhìn thấy cô chỉ toàn tóc, lòng trắng mắt và nước dãi - cũng không trở về là tôi được nữa.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T124 - 128)

Tôi chỉ có hai trạng thái, 0 hoặc 100.

Nó là một thứ cân bằng tuyệt đối với tôi theo nguyên lý của chính tôi, nhưng nó cũng là lý do tôi chỉ có những người đi qua cuộc sống của tôi mà không nán lại lâu, vì thường thì ai cũng sống cũng ở khoảng 50.

Những ngày, tháng, năm bị nỗi buồn đánh gục, tôi chỉ muốn được mặc kệ, được để yên. Những giọng nói trong đầu tôi cãi nhau đêm ngày, hét vào mặt nhau, vật lộn với nhau, đè vào những dây thần kinh, vấp qua nơ-ron não, mắt tôi giật liên hồi. Tôi, chúng tôi cần thời gian để hòa giải. Tôi, chúng tôi không cần gì ngoài thời gian, tôi không cần và không có ai ngoài những cái tôi.

Tôi luôn biết tôi có thể trở lại 100, tôi chỉ chưa biết là vào giờ nào, phút nào, năm nào, nhưng tôi có thể. Mọi người xung quanh lại bị cái suy nghĩ điện ảnh thường thấy, họ phải kéo tôi ra khỏi nhà, đi mua sắm, gặp bạn bè để tôi vui lên. Họ không chịu nổi dù chỉ là 45 nỗi buồn. Họ không hiểu, nếu tôi không về 0 tôi sẽ không thể tới 100 được, tôi cần phải bị kéo lại để được văng lên phía trước.

Ra ngoài đường đi mà ơ, mà phải cà phê cà pháo, mà phải nói chuyện với mọi người. Ít lên mạng thôi, đừng xem phim nữa, sống thực tế một ít, bớt mơ mộng hão huyền đi. Sống như tao, sống cân bằng, bởi vì chỉ có một cách sống thôi. Lúc nào cũng có hy vọng mới là đúng, lúc nào cũng phải nhận ra cái nợ nhận ra cái kia. Phải thức dậy hàng ngày, đi đến nơi làm việc, xong đi về nhà than thở về nơi làm việc, rồi làm những thứ giết thời

gian khác để chen vào khoảng giữa của việc muốn tự giết mình hoặc giết hết những người xung quanh, thế mới là đúng. Sống ở đời phải có trách nhiệm, có nhiệm vụ và bổn phận, đúng luật pháp, có tôn giáo, nề nang và lễ lối, nhưng vẫn phải gọi nó là cuộc sống tự do và sống tự tại, mày hiểu không, mày không cảm thấy thế thì là mày sai. Mày không nghe, mày không hiểu tao nói gì rồi, mày sống quá ích kỷ, mày phải để ý xem cảm xúc của những người bên mày là thế nào chứ?

Hay thật, tôi toàn bị gọi là sống cảm xúc, trong khi tôi lại nghĩ tôi là một người sống rất lý trí. Rõ ràng tôi biết, tôi không muốn sống. Nhưng, cái sự không muốn sống ấy của tôi, phần lớn thời gian, tôi tách nó ra được hoàn toàn so với những việc tôi biết tôi phải làm. Tôi vẫn thờ đều, vẫn đi làm đều, vẫn tham gia công tác đều đặn, chỉ đơn giản vì tôi nhận ra nếu muốn một tập thể để cho mình yên, cách duy nhất chính là trở thành một phần của tập thể. Không làm ảnh hưởng đến người khác. Chết cũng được, miễn đừng ở nhà chung, lên vùng núi nào đó mà nhảy xuống. Một con người mắc bệnh tâm thần, không bao giờ được coi là bệnh nếu nó không gây thiệt hại đến những người xung quanh. Mày là xác chết biết đi, nhưng vẫn đi trong cái guồng quay xã hội, thì mọi thứ vẫn ổn.

Thế là tôi lại phải giới thôi. Bảng điểm A, tôi ngồi cuối lớp ăn KFC không ai nói gì. Tôi kiểm ra tiền đóng tiền nhà hàng tháng, không ai hỏi tôi cứ biến mất đi đâu. Làm blog đến một tầm mà người ta không mắng tôi được nữa vì fan của tôi sẽ mắng lại là "Mày có làm được như chị ý không mà cứ nói nhiều." Tôi làm tốt tất cả - chỉ với lý do - tôi đã tìm ra công thức: Mày càng giỏi = Mày càng có thể sống không ra gì mà không ai nói. Quán quân, thủ khoa, nhà vô địch, cái gì tôi cũng làm, miễn là để cho tôi yên, để cho tôi yên, để cho tôi yên.

Vậy nên, tôi chỉ có hai trạng thái, 0 hoặc 100.

Trở trêu với cái forum tôi lập, trở trêu với cái sự nghiệp thăng tiến, trở trêu với những lời ca tụng vượt lên cuộc sống tôi nhận được, tôi càng ngày

càng tệ đi.

Gần nửa năm, tôi không giữ được gì trong bụng, tôi sợ cái cảm giác có một sức nặng nào đó đang đè tôi xuống. Tôi thấy được từng giọt nước đọng ở thành dạ dày, từng tiếng ọp ẹp xập xệ của túi thịt đựng a xít. Mồm chỉ có vị của gia vị hối hận. Ở một mình tôi không ăn gì cả, ở với người khác tôi sẽ ói hết ra ngoài. Tôi mất gần mười lăm cân trong vòng hơn ba tháng.

Tôi chẳng còn muốn gầy nữa, gầy không còn là một thứ mục đích, tôi không biết mục đích của tôi là gì. Tôi chỉ muốn biến thành nhỏ nữa, nhỏ mãi, nhỏ đến mức một ngày tôi có thể gập người xuống, rồi xuống nữa, rồi biến mất. Tôi lúc nào cũng lạnh cóng, mê sảng, và nháy là gần như một giấc mơ xa vời. Thế mà tôi cứ tiến tới cái số 0 tiếp, chẳng hề chừa ra một giây nghĩ xem nó ngu ngốc đến thế nào.

Tôi dùng nhiều thuốc hơn người mắc bệnh hiểm nghèo. Thuốc an thần, thuốc ngủ, thuốc trầm cảm, thuốc giảm cân, và cả, thuốc kích thích. Mỗi ngày tôi ăn một vốc viên con nhộng thay cho cơm, dội nó xuống bằng vài chai cồn loại rẻ tiền nhất, đầu óc tôi nhão ra như bún. Tôi mất khả năng kiểm soát, quên hết mọi việc, nhầm lẫn những giấc mơ đêm ngủ được với thực tế đời thường. Cảm giác lúc ấy chắc giống lúc sống thực vật, nghe thấy người đi ra đi vào, cầm tay và khóc lóc, nhưng chẳng thể chống chọi đủ để mở nổi mi mắt lên.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T129 - 137)

Có hai loại nhập viện tâm thần do trầm cảm ở Singapore: tự giác nhập viện và bị bắt ép nhập viện. Loại đầu tiên là khi bạn tự cảm thấy mình không ổn, mình cần nhận được một sự giúp đỡ chuyên nghiệp, còn loại hai đơn giản là những người xung quanh cảm thấy bạn là một mối nguy hiểm cho họ hoặc cho chính bạn, nên họ lôi xệch bạn lên xe, bỏ ngoài tai những lời bạn khóc lóc, van xin, giải thích, và vứt bạn vào một nơi "trăm sự nhờ các bác".

Sự khác nhau mấu chốt của hai phương án này là thời gian bạn phải ở lại trại, nếu bạn tự nguyện đi vào, có thể đơn giản là người ta chỉ khám và kiểm tra sau đó bạn được đi về ngay, còn nếu đã thuộc dạng bị bắt vào trại, thì bạn ít nhất bị giữ lại một tuần, lâu nhất là mãi mãi.

Bản chất của việc này vốn đã sai, tôi nghĩ rằng nếu bạn đã bước vào bệnh viện và nói rằng bạn muốn chết, bạn cảm thấy bạn cần được giúp đỡ, thì thật sự chắc chắn bạn cần giúp đỡ ở một mặt nào đó thật. Không ai vô tội muốn đi tù, không ai bình thường muốn bị nhốt trong cùng một căn phòng với những kẻ có khả năng gây nguy hiểm cho bản thân và xã hội. Có thể họ không cần phải nhập viện, có thể họ không cần thuốc kê đơn ngay lúc ấy, nhưng vấn đề của họ phải thật sự lớn với họ, thì họ mới tự dồn họ đến bước đường cùng như thế. Và nếu không giải quyết, nó sẽ càng lớn hơn thôi, cho đến một ngày không xa nó vẫn sẽ xảy ra.

Thế nhưng, những lời kêu cứu ấy nhiều lúc lại bị tảng lờ chỉ đơn giản vì một đứa tốt nghiệp khoa tâm lý của trường abc nào đó bảo là "mày chưa đủ dở hơi để bọn tao quan tâm". Hoặc, những lý do còn dở hơi hơn sẽ được

lôi ra: "Bệnh viện tao đầy rồi" (chuyện này xảy ra thường xuyên hơn bạn tưởng), "mày không có tiền án tiền sự" (lần đầu điên miễn phí), hoặc "tao sợ mày không có khả năng chi trả nếu mày phải ở lâu nên tao cho mày khỏi ở luôn".

Lần đầu tiên tôi vào trại tâm thần, tôi bị nhập viện bắt buộc. Kể lại cũng thấy buồn cười, chuyện đi vào trại tâm thần nhẽ ra phải là một chuyện lớn của đời người, mà thật sự là tôi còn chả nhớ lý do tôi bị tóm là gì. Tôi chỉ nhớ nó là đoạn đầu, đoạn bắt đầu cho tất cả những điều tệ hại của tôi với bản thân (nhưng nó còn chưa đến đoạn chín muồi nên tôi vẫn còn tích cực cống hiến cho xã hội). Thế cho nên, những sự thay đổi đầu tiên của tôi quá rõ ràng, nó làm người xung quanh hoảng loạn, nó giống như tuổi dậy thì bố mẹ kêu: "Trời ơi con gái bé bỏng của tôi đang biến thành ai thế này, đừng lớn nhanh quá!" Và lại, khi nó mới chớm, diệt bệnh từ sớm thì ai cũng nghĩ sẽ khỏi hẳn. Suy ra, nhanh gọn nhẹ, a lê hấp, tôi được cấp bằng chứng nhận tâm thần lần một.

Tôi phải ở lại trong bệnh viện gần mười ngày, vì trầm cảm, self-harm, bulimia, anxiety (Rối loạn lo âu), delusive with a psychosis tendencies (Rối loạn khuynh hướng tâm thần) đều có đủ cả. Tôi giãy giụa, tất nhiên, nhưng tôi cũng sống ở trại với một sự tò mò, tôi muốn biết xem những người đang ở đây có giống tôi không, và nếu tôi gặp tôi thì nó sẽ như thế nào.

Nó cũng tựa tựa kiểu đi du lịch thôi, một vùng đất mới, những con người mới, với phong tục tập quán và tiếng nói xa lạ. Tôi ở cùng phòng với một cô bạn bằng tuổi, cứ nửa đêm là dùng đèn pin, vạch mắt tôi ra để soi xem tôi có phải là người ngoài hành tinh không. Đứng hện lại lên, lần nào cũng cẩn thận như lần một, bắt tôi đảo mắt lên, xuống, trái, phải, rồi một, hai, ba, nháy trái, một, hai, ba, nháy phải. Kết quả luôn luôn là âm tính. Tôi hỏi cô bạn về nguyên nhân của việc này, nhưng cô chẳng bao giờ nói gì. Nếu lúc ấy mà cô gọi tôi là người ngoài hành tinh thật thì có khi tôi lại nhẹ nhõm, cô tìm được lý do của mình, tôi cũng giải thích được vì sao tôi lại

khác - nhưng mỗi tối chúng tôi vẫn chờ, và câu trả lời vẫn không đến, cứ mãi treo lơ lửng ở đâu đó như cái tàu vũ trụ của tôi.

Lần thứ hai tôi nhập viện là sau một thời gian cực kỳ tồi tệ của rối loạn ăn uống. Nó là một vòng quay không bao giờ ngừng lại - tôi khá hơn, tôi tệ hơn, tôi tệ nhất, tôi khá lên, tôi khá hơn, rồi chúng ta lại quay thêm vòng nữa. Vòng quay sô cô la, bánh đa sữa đậu nành, pepsi - ói ra hết - rồi lại quay. Tôi ôm đồm quá nhiều việc cùng một lúc, rồi chen ngang giữa công việc ngổn ngang lại là việc ói vô vàn. Tôi ói ít nhất năm lần một ngày, trầm cảm đổ dầu cho cuồng ăn, cuồng ăn lại thắp lửa cho trầm cảm đi tiếp. Tôi không sao cho đến một ngày tôi sao hết cỡ, đang ngủ bỗng lên một cơn đau bụng lúc năm giờ sáng. Suy nghĩ đầu tiên của tôi là đói, vì tôi đã quá quen với những cơn quặn đói ăn của cơ thể mà tôi ôm đi ngủ. Nhưng rồi, cái sự đau bắt đầu lan dần ra cả người, tim tôi đập nhanh như đang chạy bộ, chân tôi đổ mồ hôi lạnh cóng. Tôi gọi Anh Người Yêu dậy, và anh dìu tôi xuống đường tìm xe taxi để đến viện khám.

Chỉ trong vòng có vài phút, tôi khụy xuống, và miệng tôi há ra toàn những tiếng xa lạ, những tiếng hét của tôi, lớn đến nỗi sự ngạc nhiên át mất cả cơn đau trong vài giây. Tôi lăn lộn dưới sàn nhà khu tập thể cũ, và Anh Người Yêu buông tôi ra để ra đường tìm xa taxi.

Giữa những tiếng hét của tôi, tôi nghe thấy sự khẩn khoản của Anh Người Yêu:

- Làm ơn đi chú, cô ấy đau lắm rồi, cô ấy cần đi cấp cứu ngay bây giờ.
- Gọi xe cứu thương đi, chú hết giờ làm rồi, phải đổi ca, hoặc cháu gọi taxi khác.

Singapore, đất nước quanh năm nóng, lòng người quanh năm lạnh. Cứ thế, hai, ba người tài xế taxi đều từ chối, với lý do ngược đường, sáng rồi,

bệnh viện ngược chiều với nhà bọn tao; mặc cho tôi nằm co quắp ở đó, và Anh Người Yêu giọng vỡ ra từng chập.

Lúc ấy, bố mẹ đi làm, dắt tay con đi học, bước chân của họ chỉ cách tôi có vài gang tay, họ bước qua thân nhiên mà tôi cảm thấy được cả sàn nhà rung dưới bụng mình. Không một ai đảo mắt lại, không một ai dừng một giây, chứ đừng nói đến giúp đỡ.

Sau này, khi đã từ viện trở về tôi mới biết, hàng xóm tôi không đảo mắt lại nhưng đã gọi công an vì tôi gây mất trật tự chung.

Câu chuyện này đã được tôi đưa ra kể mỗi lần có người hỏi tôi vì sao tôi rời Singapore - một nơi quá tốt để phát triển công việc, và chọn về Việt Nam. Tôi đơn giản không thể sống ở một nơi quá chết như thế được.

Còn ngày hôm ấy khi tôi vào đến viện, tôi đã li bì vì cơn đau rồi, tôi gần như không biết gì nữa. Ấy vậy mà cả ngày liền, các bác sĩ làm tất cả các loại xét nghiệm có thể làm được với tôi, nhưng không tìm thấy một thứ gì bất ổn cả. Không có bất kỳ một lý do gì cho cơn đau ập đến, bác sĩ nghĩ tôi trêu bác sĩ, tôi nghĩ bác sĩ trêu tôi, kết luận tôi có khả năng có vấn đề về tâm lý, kết luận tôi tự đưa tôi vào trại tâm thần.

Lần thứ hai vào trại khác hẳn lần một, tôi được bắt uống những viên an thần nặng nề, nên chỉ tỉnh một nửa. Nằm trên giường cả ngày, ai dắt đầu đi đấy. Thế là được đánh giá thái độ tốt, lại còn nhập viện tự nguyện, tôi được thả trong vòng ba ngày. Thật là nực cười, thật là nhạt. Tôi là cái loa phát thanh đang nói hết cỡ thì nút volume bị vặn nhỏ lại, đài vẫn bật nhưng không ai biết, nhưng miễn dân xung quanh không kêu đau đầu thì mọi chuyện ổn cả. Thật sự lần thứ hai nhập viện này, tôi chẳng có gì để kể, không phải vì không có gì xảy ra, mà là chẳng có gì là gì với tôi nữa rồi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T138 - 144)

Chuyện gì đến cũng phải đến, một ngày đẹp trời, tôi cắt đứt liên lạc với gia đình.

Sau khi ra viện, tôi trở về Việt Nam với một cảm giác thất bại đến cùng cực. Tôi hét lên với tất cả mọi người, tôi bảo là tôi muốn bỏ học, tôi không thể chịu được nữa, tôi không biết là tôi còn sống được bao lâu, thế thì cái bằng đại học để làm gì? Tôi cần được chữa bệnh, tôi cần được để yên, sự căng thẳng đang giết chết tôi. Tôi không muốn quay lại ngôi trường mà tôi chán ghét nó đến nỗi trong bốn năm liền, nơi tôi chỉ nhận diện các bạn học bằng cái gáy, đến lớp đầu tiên và ra về cuối cùng chỉ để không phải nói chuyện với ai. Nếu tôi nói chuyện với ai, tôi sợ tôi sẽ đánh nát đũa đày ra mất, tôi cả ngày chỉ hình dung ra được cách giết tôi hoặc giết người xung quanh như thế nào.

Mẹ tôi nói: "Mất nhiều tiền lắm rồi, đi học nốt đi."

Tôi gọi Thảo, Thủy, Nam, Dương đến nhà để khóc với chúng nó, Mẹ tôi đuổi chúng nó về với lý do: "Bọn mày không xứng đáng chơi với con tao"

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi, không có một cái gì thay đổi. Đơn giản là nó chuyển từ dạng chó chết này sang dạng chó chết khác. Thế là tôi tự mua vé quay lại Singapore ngay hôm đó, cắt đứt mọi liên lạc với gia đình, đồng nghĩa với việc đang sống một cuộc sống được chu cấp đầy đủ, tôi tay trắng. Tất cả mọi việc thay đổi chóng vánh giống như những

quân bài domino, các sự việc cứ đổ ập xuống liên tục và đều đặn, y như thể tôi xếp đặt toàn bộ cuộc đời ra chỉ để búng nó xuống vậy.

Vào một ngày đẹp trời cuối năm 2013, tôi quyết định bắt đầu điều trị bulimia. Ngần ấy năm liền, bao nhiêu cơn đau, bao nhiêu lần nghĩ rằng mình không qua khỏi, tôi tưởng lờ nó đi như lờ một bóng ma lang thang trong khóe mắt. Thế mà, đúng là giọt nước làm tràn ly, câu chuyện tôi bắt đầu nhập viện bắt đầu rất đơn giản: Trong một lần đi uống trà đá với Thảo, Thủy, Nam và Dương, tôi không thể ngồi trên cái ghế nhựa được vì mông quá đau. Xương hông không có gì để chống, chọc vào miếng nhựa cứng, tôi loay hoay, xoay đi xoay lại, và cái sự khó chịu đơn giản ấy làm tôi nhận ra tôi không còn khả năng làm cả những việc bình thường như uống trà đá nữa. Thế là ngay ngày đầu quay trở lại Singapore, tôi cẩn thận lấy hết số tiền tiết kiệm ra để đi gặp bác sĩ.

Phòng bệnh rối loạn ăn uống cũng như trường quay một bộ phim hài. Toàn những em gái trẻ măng, người mỏng đến nỗi chỉ nhìn họ là bạn sẽ hiểu được nỗi đau, và hầu hết là bị bắt ép nhập viện do gia đình, bố mẹ. Các cô ngồi trong phòng, uống nước ừng ực, giấu cục nặng vào túi để cân. Chương trình chữa bệnh của viện là kê thuốc trầm cảm, khám bác sĩ tâm lý và cân hàng tuần, và các cô phải đạt chỉ tiêu tăng cân mỗi tuần theo như bác sĩ yêu cầu. Tôi đi vào khám, bác sĩ lôi cái đĩa đặt lên bàn, và hỏi tôi là em có biết khẩu phần ăn của một người bình thường trông như thế nào không? Tôi lắc đầu. Bác sĩ lắc đầu. Bác sĩ lôi ra những món ăn bằng nhựa như đồ chơi đồ hàng trẻ con, đặt lên một cái đĩa: "Đây này, ngần này thịt, ngần này rau, ngần này cơm." Tôi nhìn và nghĩ, nó bằng khẩu phần tôi ăn trong cả tuần.

Cứ thế, tôi chấp hành, không tranh cãi bất kỳ điều gì bác sĩ nói. Đều đặn, mỗi tuần tôi lên nửa cân, mỗi tuần tôi muốn chết hơn gấp đôi. Mỗi bữa ăn là một cực hình, tôi quá quen với việc ăn đồ ăn trẻ em sơ sinh, uống chỉ nước hoa quả xay cả tuần, chỉ một tí đường hay tinh bột cũng làm da tôi

đau điếng mỗi lần chạm vào. Đi tắm là một trải nghiệm cực hình: Tôi bật khóc mỗi lần sờ vào lớp mỡ dần dần dày lên và nhắm mắt hầu hết thời gian ở trong nhà tắm vì sợ bắt gặp hình ảnh mình trong gương. Nhưng tôi vẫn làm. Tôi đã không còn hi vọng, tôi không biết điều gì là đúng, điều gì là sai cho tôi nữa, thì có lẽ tôi phải nghe người có khả năng hiểu biết nhất. Điều đau đớn nhất ở đây, là việc tôi lo lắng nhất lại không phải là việc tăng cân, mà là hóa đơn đi viện, nó cứ dày dần lên cùng cân nặng, cùng nỗi đau.

Tôi bắt đầu đi làm thêm giờ để trang trải tiền sinh hoạt, sau khi cả đời chưa bao giờ phải lo nghĩ đến tiền nong dù chỉ một lần. Học sinh ở Singapore thì đâu có được đi làm thêm đâu, thậm chí nếu bị phát hiện là sẽ bị đuổi cổ về nước ngay lập tức không có đường quay lại. Chính vì thế, những công việc duy nhất mà tôi có thể làm là những thứ kém đến nỗi không ai cần kiểm tra giấy tờ và tên tuổi. Bán tào phớ ở khu phố Tàu, đi dọn nhà thuê, đăng bài trên Craglist, rửa bát đĩa và phục vụ cho đám cưới, vân vân và vân vân. Tôi làm tất mà thậm chí còn không có giây phút nào để nghĩ xem làm những việc này thì có hạ thấp bản thân quá không. Từ một đứa đang nằm ăn mà điều khiển tivi rơi xuống đất cũng phải gọi ô sin ra nhặt chứ không thềm nhắc cái mông sang chảnh dậy, tôi thành một cái bàn di động, hàng đêm cầm một cái khay to gấp ba lần người đi loanh quanh cho khách V.I.P ăn những thứ bé tí xiên trên que tăm, nhặt cốc thừa và dọn bãi nôn say rượu. Có lẽ do tiếng Anh không đến nỗi và cũng "dễ bảo", tôi giữ được việc lâu nhất là làm bồi bàn chạy vặt cho các loại tiệc tùng ở một khách sạn bốn sao, mười đô một tiếng. Cứ đi học về là đi làm, tôi bắt đầu từ ba rưỡi chiều đến bốn giờ sáng hôm sau, rồi bảy rưỡi lại dậy đến trường.

Lúc ấy tôi không thể ngờ được tôi là đứa đứng bên lề, trong khoảng tối, nhìn ngắm "bọn nhà giàu" ôm nhau nhảy "sì lâu" sau những buổi đấu giá mệt nghỉ. Tôi tự hỏi, không biết ngày xưa có ai đứng ở nơi tôi đang đứng, nhìn tôi của ngày xưa với ánh mắt y hệt thế này không? Một bữa ăn tối lãng mạn trên du thuyền trị giá 10.000, 20.000, 30.000 đô, một cái bánh xe cổ đắt hơn cả cái xe năm 2015, những con cá tiệc cưới đặc biệt trị giá

hơn tiền học một khóa, chắc một cái váy của nó cũng đủ tiền mua sách giáo khoa, trong khi chi phí bữa tiệc đủ xây cả một cơ ngơi cho bất kỳ người xấu số nào mà chương trình đấu giá từ thiện này đang quyên góp cho. Buồn ở chỗ, tôi nghĩ thế nhưng tôi cũng hiểu ngay là mình đơn giản đang ghen ăn tức ở, tôi vẫn nghĩ được theo cái kiểu có tiền ngày xưa và tôi biết thừa nếu tôi đang ngồi bên kia phòng giơ cao bảng giá thì tôi chả bao giờ thèm liếc mắt sang đây. Khổ lắm, bạn vẫn hoang tưởng bạn là ai đó trong khi người ta chỉ biết gọi bạn là "em nhân viên phục vụ ời" thôi.

Tôi học được thêm tên hai chục loại phô mai mới cho mỗi buổi buffet của các công ty truyền thông, suýt nữa thì thông thạo thêm cả tiếng Pháp, Nhật, Hàn trong cách chỉ đường cho khách ra toilet. Thỉnh thoảng nhìn thấy một đứa trẻ con xách túi Miu Miu ngồi trên ghế, chân không chạm đất, tôi lại tự hỏi không biết lớn lên nó có phải đi cao gót bẫy phân đánh son đỏ để cọ sà toilet hay không?

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T144 - 152)

Ở Singapore chỉ có hai loại người, nghèo hoặc giàu. Thành phố quá giàu, người bình thường cũng là người nghèo. Tôi chắc thời gian này vào loại quá nghèo. Tiền đi làm vừa đủ chi trả cho một căn phòng nhét vừa một cái giường ở xa tít mù tắp nhưng tận 800 đô một tháng. Tôi chật vật giữa mong muốn được khá lên khi trả tiền thuốc thang cho bản thân, nhưng đồng thời lại nghĩ mình đang chi cho một thứ vô hình, và tôi biết Anh Người Yêu cũng nghĩ như thế. Anh thấy những hóa đơn bác sĩ gửi cho tôi là quá vô lý, và tôi quá vô lý. Tôi không mở mồm ra xin tiền Anh tôi hay Chị tôi được, làm thế nào để nói "Cho em mấy trăm đi khám tâm thần nhé"? Cứ thế, chả ở đâu được lâu, cứ vài tháng tiền nhà tăng là tôi lại chuyển. Có cả những cú bị lừa như là đi học về thì thấy đồ đạc của mình đã bị vứt hết ra ngoài đường, rồi được hàng xóm kể cho là người chủ này thực ra thuê lại nhà của người khác, rồi cho bọn tôi thuê từng phòng với giá cao hơn để ăn chặn chênh lệch, sau đó bị phát hiện. Cái cảnh tôi kéo những vali quần áo hàng chục nghìn đô giữa trời nắng nóng, không biết đi đâu, nó đã xảy ra nhiều đến mức phát ngán. Phát ngán chuyển nhà, phát ngán nghèo đói, phát ngán việc bị đối xử như một con chó.

Căng thẳng và buồn rầu, đâu có gì là mới, gần hai năm chắc chuyển hai chục cái nhà, không có cái gối nào ở Singapore tôi chưa khóc ở trên, không có cái toilet công cộng nào ở Singapore tôi chưa nôn trong đó.

Từ năm 2014, blog của tôi bắt đầu lên một cách nhanh chóng. Lượng người theo dõi nhảy vài ngàn một ngày, vừa tháng trước tôi than phiền không biết bao giờ mới kiếm sống được bằng nghề thì tháng sau tôi đã được một chiếc limousine đến đón đi sự kiện. Cái khó ở đây, đó là nếu bạn

làm blogging đúng với lương tâm thì thu nhập của bạn từ nó ít bằng một nửa đi làm bồi bàn.

Đôi chút về nghề blogger, đại loại nó như blog 360 chat chit hàng net ngày xưa được đẩy lên đến mức chuyên nghiệp. Bạn làm một trang online riêng, một cổng thông tin về bản thân rồi nuôi nó với thông tin hàng ngày. Mỗi người viết một thứ riêng, các bạn nấu ăn ngon thì làm food blogger, các bạn hay du lịch thì làm travel blogger, các bạn ngực to thì chỉ up ảnh chỉnh da trắng cảm v-line cũng OK rồi. Tôi làm fashion blogger, nhận quần áo từ các hãng, chụp một bộ ảnh như thường thấy trên các báo thời trang và đăng lên để làm quảng cáo cho hãng đó. Blogger càng nổi tiếng với càng nhiều người theo dõi thì được trả càng nhiều.

Cũng như rất nhiều thứ từng là trào lưu khác, blogging là một thứ đã bị bão hòa. Ai cũng là blogger, ai cũng làm mẫu ảnh, ảnh trước ảnh sau nhìn như trò chơi tìm điểm khác nhau. Tôi phát ớn với những thành phần "phá giá" này - họ nghĩ blog là một nghề dễ và nhàn, chính vì thế khiến cho blogger không còn được tôn trọng. Nếu làm đúng, blog là một cách quảng cáo nhanh, hiệu quả và mang tính cá nhân cao. Nếu làm sai, nó là một thứ khiến bạn ngứa mắt với những đũa ăn mặc đẹp mãi mãi.

Mỗi tuần, khi thấy từng bọc quần áo từ vài nhãn hàng gửi đến nhà, "Cảm ơn bạn, chụp hộ mình nhé, mình mong ảnh lắm", tôi lại toát mồ hôi hột. Mặc quần áo đẹp, trang điểm kim tuyến long lanh, tôi đếm phiếu giảm giá để đi siêu thị. Dùng Iphone mới nhất để kiểm tra tài khoản i-banking với 0\$ ở trong. Tôi là một thanh niên sống ảo đúng nghĩa đen.

Có những việc tưởng chừng như ai cũng hiểu thì rõ ràng lại không ai hiểu. Làm nghệ thuật, rõ ràng là cần tiền, trên đời làm gì có việc gì mà không cần tiền đâu? Họa sĩ cần mua màu vẽ; ca sĩ cần đi thu âm, cần video, cần phục trang. Nhảy múa cần giày. Tôi thì cần những việc như sau:

- Trả cho người chụp ảnh 1/3 số tiền các hàng trả.

- Thuê địa điểm và studio.
- Thuê dụng cụ, máy quay, đèn chiếu.
- Thuê phục trang thêm, các loại đạo cụ.
- Tiền di chuyển, tiền cầu đường, tiền ăn uống.
- Vân vân và vân vân.

Thế nhưng các bạn nhãn hàng muốn quảng cáo, các bạn lúc nào cũng đưa ra một câu là: "Tao không có tiền cho blogger, tao cho may quần áo miễn phí là quá sướng rồi may còn đòi hỏi gì nữa." Ai cũng nghĩ rằng họ đang trả tiền cho một cái ảnh, nhưng họ không bao giờ nhìn thấy những thứ cần và đủ tối thiểu để làm ra một sản phẩm nghệ thuật. Có thể các bạn công ty lớn hơi ảo tưởng, nghĩ rằng tôi có sức mạnh tiền tài vô hạn, hoặc nghĩ tôi là con vô danh tiểu tốt không đáng tiền, tôi không biết nữa. Vế thứ hai chắc cũng phải đúng chút ít, vì đến hơn một năm sau tôi vẫn cần đi dọn đĩa để nuôi nghề sống ảo. Mỗi lần ra khỏi nhà, dù không tin vào thần thánh nhưng tôi cũng luôn cầu nguyện cho không có fan lớn nào bắt gặp trong lúc thần tượng của họ đang mặc bộ đồng phục bày nhây, mặt đầy dầu mỡ.

Với tôi, thời trang là một cách tôn trọng bản thân. Nếu tôi cảm thấy không ra gì, tôi sẽ mặc áo ba lỗ, quần shorts. Tôi mà cảm thấy khá, tôi sẽ ăn mặc khá. Tôi hoàn toàn không phải là kiểu người không biết bày tỏ bản thân, thậm chí tôi còn bày tỏ quá nhiều là đằng khác, nhưng bày tỏ mãi cũng vẫn không ai hiểu nên tôi đành phải mặc những tâm sự lên người vậy. Nhưng cũng chính bởi vì mỗi bộ quần áo của tôi là một cảm xúc, một suy nghĩ, mỗi lần có ai chê tôi ăn mặc xấu, tôi nghĩ rằng người ta nghĩ đầu óc của tôi bị bất bình thường.

Blog của tôi là kết quả của một quá trình làm việc không ăn không ngủ. Nó như cái thùng phuy đựng đầy nước mắt mà tôi lặn lên đỉnh đồi, lúc tới nơi thì mặt cũng cay xè mận mận làm tôi lu mờ hết cả ký ức về quá

trình leo tới nơi này. Thế nên, mặc dù tôi làm việc ngày đêm trong một khoảng thời gian quá dài, tự giày vò bản thân với quá nhiều tính toán, căng thẳng và suy sụp tinh thần đến không xuể, tôi chỉ bắt đầu lơ mờ hiểu mình đang ở đâu khi mà mỗi lần đi ra đường đều phải đeo khẩu trang, kính râm để fan không vấy đến chụp ảnh. Bây giờ tôi mới hiểu lý do vì sao người nổi tiếng che mặt lúc ra đường. Hồi xưa xem trên báo thấy lỗ bịch thế, ai mà chả biết đấy là ai mà còn phải giấu? Hóa ra là che thế để cho mọi người biết là mình đang cảm thấy không ổn và không muốn bị ai làm phiền, để không ai dám lại gần cả. Tôi đi với Anh Người Yêu trên phố mà không đeo khẩu trang thì đoạn đường từ mười phút sẽ thành mất ba mươi phút, với hai mươi người quen mới. Chuyện đó vừa ngạc nhiên nhưng cũng là thứ tôi biết sẽ có lúc xảy ra. Tôi không bao giờ biết phải phản ứng thế nào khi người ta bảo với tôi rằng tôi là "hình mẫu", là "idol". Nghi ngờ có, "Ôi nó chả biết nó đang nói gì đâu" có, ngán cũng có, và chắc chắn dù có bao nhiêu năm nữa tôi cũng không biết phải hành xử với những người lạ đang run lẩy bẩy vì hồi hộp khi gặp tôi như thế nào.

Khi tôi bắt đầu viết blog, đó là giai đoạn suýt cô đơn nhất. Quá nhiều chuyện để kể đến nỗi tôi ghen cả họng mỗi khi gặp bạn bè, cho nên tôi đành im, cho nên tôi đành viết blog vậy. Nó như một bức thư ở xa gửi về nhà, nhưng lại đỡ được cái đoạn phải tưởng tượng ra xem người nhận phản ứng thế nào về nó. Blog như kiểu: "Ahaha tao thế đấy, thích thì thích không thích thì không thích." Ai ngờ thế giới này lại lắm oan trái, oan trái lại thích đọc oan trái của oan trái khác, nên tôi lên như điều gặp gió. Bởi thế mới nói, nghệ thuật luôn luôn bùng cháy khi bạn đang sống trong địa ngục của bản thân.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T152 - 159)

Tôi vẫn sợ nhất là người ta phát hiện ra mình bị điên sau vài lần gặp. Tôi sợ cái sự hụt, cái sự hẫng, cái sự thất vọng vì mình làm người ta thất vọng. Ở trên Internet, chuyện đó không bao giờ xảy ra. Người ta quên đăng sau mỗi tài khoản trên mạng là một con người thật, tôi mãi mãi là những đường link, là những số điện tử. Dù có nói thẳng luôn từ lần đầu gặp nhau là "Em là con điên, anh đừng có dây vào con điên" thì người ta vẫn chậm lại để nhìn. Con người nhìn vào cái bảng đề "Sơn ướt không chạm vào" thì lại úp cả cái tay vào đấy chỉ để nói "Ơ đúng là ướt thật".

Cứ mỗi lần tôi đăng lên một bài thời trang ăn mặc đẹp, tôi sẽ đăng tiếp một bài về việc tôi cảm thấy chán, và một cộng một lại bằng một thần tượng internet. Tôi muốn chia sẻ những sự thật nhất, cho mọi người thấy đời không như là mơ đâu, nhưng tôi không bao giờ ngờ được nó lại trở thành động lực cho tôi tiến tới. Hàng ngàn bình luận, thư từ, tâm sự về việc tôi làm cho các bạn đọc cảm thấy các bạn ấy không một mình, lại làm cho tôi cảm thấy một mình hơn. Blog lên nhanh quá, từ những chia sẻ rất thật, giờ lại làm cho tôi thành người nổi tiếng. Các bạn nghĩ tôi là người ngoài hành tinh khác, các bạn không tin chuyện của tôi, các bạn thoải mái xúc phạm tôi trên trang cá nhân vì nghĩ tôi "chắc phải quen với việc này rồi chứ, muốn làm siêu sao phải chấp nhận". Tôi sống bê tha từ xưa đến nay chưa một lần đàng hoàng tử tế, nhưng giờ mỗi thứ tôi làm đều được đưa ra đong đếm xem sai trái đến đâu, vì giờ tôi bỗng dưng phải sống có trách nhiệm với bạn đọc trẻ và cộng đồng. Tôi chẳng biết tôi cán vạch từ trang cá nhân sang tài sản công cộng từ lúc nào, tôi hoang mang mất cả hai năm, ví von thì buồn cười nhưng cảm giác y hệt như đi chơi một đêm xong về chữa

vậy. Bỗng dưng từ thiếu nữ phải chuyển sang hành xử như bà bầu, dằm thăm nhẹ nhàng và đi đâu cũng bị sờ mó với chỉ trích, mặc dù sự thật là chẳng ai hiểu bạn là ai và chuyện gì đang thật sự xảy ra trong cái bụng ễnh này. Cơ thể thành một nơi công cộng, nếu đi ra đường mà bỗng dưng có ai xông ra sờ bụng bạn thì bạn lại chẳng cho nó ăn một quả dấm, nhưng nếu bạn là bà bầu, người ta cứ thế sờ thôi, và bạn biết đấy là tình cảm, là yêu thương nên bạn lại phải chấp nhận.

Bloggging đã dạy cho tôi một việc: Nếu bạn chấp nhận những điểm yếu của mình, không có ai có thể dùng chúng để chống lại bạn được nữa. Mà xấu. OK tao xấu nhất quả đất. Mà là con chó. OK gâu gâu. Xong. Câu chuyện chấm dứt ở đó. Tao là cục c**, tao là vợ vãn, tao là cái gì cũng được, nhận hết, đung hết rồi, vì trời ơi mà có ghét tao đến mấy cũng không bao giờ ghét tao được bằng chính tao đâu.

Tôi thật sự không hợp làm người nổi tiếng, tôi là người ít hợp làm người nổi tiếng nhất mà tôi biết. Lăn lộn qua đất cát, mồ hôi mồ kê, tôi đi ngồi hàng đầu ở tuần lễ thời trang. Anh tôi có lần bảo tôi là "nhà văn mà bản như họa sĩ", tôi lúc nào cũng lấm lem. Lúc nào cũng bị bạn bè đồng nghiệp lườm, nguýt xéo. Nôn mửa xong đi gặp đối tác. Bôi trét son phấn lên mặt để che mắt thâm quầng. Đến lúc tiệc tùng tạo quan hệ thì trốn về trước ôm máy tính xem hoạt hình. Fan gọi tên thì co rúm cả người vào vì thật sự không biết nói chuyện với người lạ. AI cũng nói với tôi rằng họ muốn lời khuyên của tôi, để vượt qua trầm cảm, để vượt qua rối loạn ăn uống, để vượt qua sự tự ti, trong khi tôi còn đang run rẩy, trên bờ vực sập xuống vì chính cái sức nặng của thân mình.

Rõ ràng, với mọi chuyện kinh khủng xảy ra với tôi, từ trước đến nay, Tỷ lệ sống sót của tôi là 100%. Nhưng vấn đề là lần nào, tôi cũng chỉ thoi thóp vượt qua được nó. Tôi cứ dặt dẹo đi từ ngày này sang ngày khác, sống như hôm nay là ngày cuối của mình, nhưng nó lại chả bao giờ là ngày cuối cả. Tôi mệt mỏi, tôi mệt mỏi, và tôi mệt mỏi với cái sự mệt mỏi của bản

thân, nhưng nó cũng chỉ đến thế, nó vẫn chỉ dừng ở một mức. Tôi không hiểu một ngày tràn trề là thế nào, nhưng tôi cũng không bao giờ có những ngày mất tất cả, tôi trở nên chai mòn, và đời cứ tiếp tục đùa với tôi. Đời cứ nhử, nhử, và tôi cứ cố, cố, chúng tôi đuổi nhau từ sáng tới đêm, rồi lại tới sáng. Tôi ước gì tôi có lý do để chết, tôi ước gì tôi có lý do để sống, tôi muốn được cảm thấy bất kỳ một điều gì đó mà không phải là cái tôi đang cảm thấy bây giờ và mãi mãi. Tôi mơ về cái chết, vì tôi cần một điều gì đó, một trong hai đầu của cuộc đời, đầu nào cũng được nhưng đầu chết rõ ràng gần hơn, tôi cần bám víu vào nó, để tôi đưa hai chân mòn mỏi lên đi tiếp. Chả bao giờ là đủ, tôi không đủ, đời không đủ, và tôi cứ thế chơi với, chơi với.

X lần tôi đi tàu = [X lần tôi tính toán xem tôi phải yếu đến đâu] + [làm thế nào tôi có thể đạt được sự yếu đến mức đấy để cho việc tôi ngã xuống đường ray tàu hỏa là một tai nạn].

X lần tôi đi máy bay = [X lần tôi ước nó chả có khách nào ngoài tôi cả] + [X lần tôi ước tôi có đủ can đảm để chạy vào phòng lái và đẩy cần gạt lao nó vào ngọn núi nào gần nhất].

X lần tôi đi xe buýt = X lần tôi thêm một cái chết tai nạn giao thông kinh khủng, tồi tệ, đau đớn nhất mà tôi xứng đáng.

Năm 2014, tôi được VK, một phiên bản tương tự Facebook của Nga, mời sang St. Petersburgs làm diễn thuyết về việc làm thế nào để trở thành một blogger thành công tại Festival dài ba ngày của mạng xã hội nổi tiếng này. Đứng trước fan và khán giả, tôi nói về những thứ rỗng tuếch, nó đúng, nhưng nó không đúng. "Bạn chỉ cần cố gắng, bạn chỉ cần biết mình đang làm gì và muốn hướng tới đâu..." Sau cuộc diễn thuyết, khán giả đặt câu hỏi cho tôi trả lời trong phần Q&A, và có bạn hỏi rằng tôi làm thế nào để có thể sống mạnh mẽ thế, bạn ấy không thể tưởng tượng được bạn ấy làm những việc mà tôi đang làm với những chuyện đã xảy ra với tôi. Tôi bảo là

tôi cứ khóc đến lúc mệt quá, mắt sưng to quá nên phải ngủ, mai tỉnh dậy thì lại ra đường tìm lý do để tối về nhà khóc xong đi ngủ thôi.

Bạn cười. Cả hội trường cười. Tôi cũng cười. Tôi toàn nói thật mà ai cũng tưởng tôi vui tính thôi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T160 - 166)

Ngoài những chuyện như trầm cảm, rối loạn ăn uống, vân vân và vân vân, thì có một chuyện, nếu tôi đã viết sách, tôi nhất quyết phải kể. Đó là chuyện tôi là người đen đui nhất quả đất.

Tôi không may mắn, có thể thế, nhưng tôi không biết là tôi đen đui nhất quả đất, cho đến khi tôi sống với Anh Người Yêu, vì cả đời ở một mình làm gì có ai mà so sánh?

So sánh rồi, ước gì mình chưa bắt đầu so sánh.

Tôi làm gì thì cũng làm được thôi, nhưng nó sẽ mất thời gian và mất công gấp ba lần người khác. Ngủ dậy, bị đập đầu vào thành giường tầng. Đi tắm, bình nước nóng hỏng. Vừa vào thang máy, thang máy ngừng hoạt động. Đi lên tàu, bị giật túi. Đến được trường, muộn học, bị kỷ luật, đóng phạt tiền. Vì vừa bị giật túi, không có tiền trả. Thế là bị cho nghỉ học luôn tháng này, hai tháng sau quay lại nhé.

Tôi bay từ Singapore sang New York, đang quen với thứ thời tiết quanh năm mùa hè 30 độ C, đến sân bay thấy tin: "Ngày hôm nay là ngày lạnh nhất lịch sử nước Mỹ, -50 độ C". Mang bảy cái áo khoác cho mấy ngày, ngày đầu tiên đến mặc cả bảy cái vào. Đến nhà bạn ở nhờ, lò sưởi hỏng, có mỗi một cái túi ấm bé bằng hòn gạch, cả đêm tôi cứ xoay đầu, rồi xoay lưng, rồi xoay đầu cho đỡ tê cóng.

Đi sang Nga, mùa hè hãn hoi, vừa bước ra khỏi nhà ga, trời mưa đá.

Đi Đức tháng Năm nắng chói chang, mặc áo cộc tay, đi mua kem ăn cho đỡ buồn, vừa liếm cái kem thì tuyết rơi ồ ạt và ướt nhẹp. Viêm họng ho khan luôn cả tháng tiếp theo ở châu Âu.

Cứ mỗi lúc tôi thấy mình quá một mình, tôi lại phải tự khuyên bản thân là vận đen bao giờ cũng ở đó đấy thôi, tôi có phải một mình quái đâu. Nó theo tôi như hình với bóng. Tuấn Jun lúc đầu nói là: "Em cứ tưởng tượng ra thế đấy chứ." Xong, đến lúc chứng kiến tận mắt thì sợ sun vôi, rủ tôi đi xem bói, xong lập tức rút lại lời vì sợ nhờ đâu lại phát hiện ra điều gì huyền bí.

Trong tháng học cuối cùng của tôi trước khi ra trường, tôi sang Mỹ một tháng để học nốt môn cuối và làm lễ tốt nghiệp. Trường tôi ở Oklahoma, là một bang nổi tiếng về lốc xoáy nhưng chưa bao giờ trong lịch sử có cơn bão nào đi thẳng vào thành phố cả. Ở môn học cuối cùng này, cả lớp được đến đài truyền hình để thăm quan xem mọi người làm bản tin thời tiết như thế nào, đứng phong nền xanh ra sao... và ai cũng vừa đến đã tranh thủ hí hoáy với cái bản đồ ảo, tranh nhau chụp ảnh. Tôi cũng hưởng ứng, chụp một cái vui tính, đứng giơ ngón giữa ở bản đồ. Ảnh thế nào lại đem đẹp, thế là tôi quyết định post lên instagram hơn hai trăm nghìn lượt theo dõi của mình, với tựa đề: "Xin chào các bạn, thời tiết đang rất xấu và các bạn sẽ chết hết."

Ai mà ngờ được thời tiết lại còn vui tính hơn cả tôi. Sáng hôm sau, chúng tôi đang ăn bữa tốt nghiệp thì còi báo động hú. Cả lũ hoảng hốt bỏ cả dao nĩa bát đĩa chạy xuống hầm trú ẩn thì được nghe tin lốc xoáy đang thẳng tiến qua đường tới trường. Cái phòng bé tí, chật ních, mọi người chen chúc nhau, thầy hiệu trưởng đi vào bật tivi lên xem tình hình thời tiết.

"Cơn bão chỉ còn 10 phút nữa là đi qua, nhưng sau cơn bão này thì các ngày cuối tuần sẽ có liên tục các đợt lốc xoáy, đề nghị mọi người trú ẩn tại nhà. Và, tiếp theo tin khác, một hình ảnh hiện đang làm dậy sóng trên mạng

Internet sau khi dự đoán chính xác tình hình thời tiết ngày hôm nay thuộc về Instagram plaaastic..."

Bạn thử tưởng tượng bạn là tôi, với sự sợ hãi và đau đớn vốn quá thừa, bỗng dưng bị hàng trăm ánh mắt trong một cái phòng quay sang nhìn vào như là tôi vừa gọi được quý thân nào lên phá hoại hạnh phúc của mọi người.

Tôi về đến phòng khách sạn, cửa sổ vỡ, nước ngập vào hành lý trôi lềnh bềnh. Tôi lúc ấy mới bật điện thoại lên từ ngày hôm trước, chỉ để phát hiện ra hàng nghìn tin nhắn chưa được đọc, người quen có, người lạ có. Hóa ra, cái ảnh tôi vui tính đang lên Instagram ấy, dự báo hiện tượng thủy văn đúng hơn những người có kinh nghiệm 50 năm trong nghề, nên các bạn like và share nó đến gần 500 nghìn lượt trong chưa đầy 24 tiếng. Từ trang cá nhân của tôi, đến 9GAG, Reddit, các trang lá cải, rồi đến cả... CNN News, ai cũng share cái ảnh và cái dòng caption ấy, lượt theo dõi của tôi tăng vọt, bạn bè còn vào inbox điên đảo bảo là mày nổi tiếng (hơn) rồi kìa.

Cô giáo tôi lúc ấy, một người tự nhận là vừa nhìn mặt tôi đã thấy ghét, nói rằng tôi vừa hủy hoại mối quan hệ nhiều năm của trường với đài truyền hình, và các lớp sau sẽ không bao giờ được đến đó nữa - vì tôi giờ ngón giữa ở trong ảnh. Cô nói rằng may quá hai hôm nữa là tôi về rồi, và tôi sẽ không bao giờ được tha thứ ở Oklahoma. Tôi xem thời sự thấy vài cái nhà đã bị phá hủy, hai người chết trong hai tiếng.

Buổi trao bằng cũng trở trêu như cả chuyến đi ấy, bọn tôi ngủ cả tối trong phòng giặt đồ vì nó là phòng kín nhất khách sạn, sáng sớm ra chúng tôi lấy bằng nhanh rồi té. Tôi cứ tưởng là tôi được về, được đi rồi, tôi thoát rồi, hóa ra không phải. Đi ra đến sân bay, họ nói với tôi là chúng tôi đi ngày sau bão nên phải ưu tiên người bị hoãn lúc bão đi trước. Tôi phát rồ phát dại, thiếu tí nữa là lao đầu vào máy bay vì lúc ấy thật sự là chỉ muốn đi ngay, đi luôn, ra khỏi cái chỗ quái gở này ngay-bây-giờ. Xong, bạn biết điều gì xảy ra lúc ấy không? Tivi ở sân bay chiếu CNN, trên màn hình lại là

ảnh tôi giơ cái ngón giữa vào bản đồ Oklahoma. Tôi ngủ ở sân bay hai ngày liền, lên được máy bay thì về đến California lại trở chuyển bay tiếp về Việt Nam, phải trả thêm 50% tiền vé. Về đến Việt Nam thì mất luôn 50% hành lý.

Đến đây thì tôi nghĩ nên nhắc lại câu nói của Tuấn Jun: "Đời em như phim hài dài tập."

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 3 (T167 - 172)

Độ khoảng sáu tháng trước khi tốt nghiệp, tôi dấn vật với những quyết định đến mức phát điên (hơn). Tôi sau khi học xong, sẽ phải rời khỏi Singapore vì hết hạn cư trú, và tôi hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo. Blog của tôi chưa đủ lớn để gọi là sự nghiệp, nếu tôi muốn ở lại Sing và theo đuổi nó đến cùng thì tôi phải tìm công việc toàn thời gian. Tìm việc gì, làm ở đâu, có chỗ nào trả lương đủ tiền nhà, tiền ăn, nuôi đam mê mà không làm tôi héo vì buồn chán? Nếu chuyển nhà ra khỏi Sing thì tôi đi đâu? Những nơi tôi đi qua hay những nơi tôi chưa đi qua? Châu Á? Châu Úc? Châu Phi? Châu Âu? Rồi lại làm gì ở đấy?

Tôi vốn không phải là một người sống quá thực tế. Thậm chí ngay cả lúc đi làm thuê bị coi như con cún, tôi vẫn nghĩ tôi là công chúa đang chờ thời. Mọi thứ mọi người hay phải lo nghĩ, bằng cách nào tôi sống lướt qua nó trong hai mươi năm liền. Người ta lo đi học tôi chỉ lo bỏ học, người ta lo đi làm tôi chỉ ở nhà online, lúc người ta lo cho gia đình, tôi nằm trên giường thử xem hôm nay có đủ sức đứng dậy gọi đầu hay không.

Bỗng dưng bị đời thường úp sọt, tôi ngồi luôn ở đấy vì chẳng có tí bản năng giãy giụa nào trông người. Có thể đổ tội cho cuộc sống lúc bé được che chắn nhiều quá không nghĩ đến chuyện đời thường, có thể đổ tội cho cuộc sống lúc lớn phơi mặt ngoài đường quá không nghĩ đến chuyện đời thường, tôi không biết nữa. Tôi không biết một bó rau bao nhiêu tiền, nhưng tôi biết chính xác tôi cần bao nhiêu để làm ra được một bộ quần áo như Iron Man. Xa vời với thế giới và lơ lửng giữa không gian, tôi quá một mình để có ai lôi tôi xuống đất. Nếu tất cả mọi thứ là số 0 hoặc 1 tỉ, 999999999 số ở giữa tôi nhảy qua như bài thể dục lớp Năm.

Thế mà trong sáu tháng ấy, tôi được sống đúng với tuổi hai mươi. Có thể chỉ là bản demo của cuộc sống các bạn mẫn teen thôi, nhưng nó làm tôi choáng váng. Tuổi hai mươi tốt nghiệp ra trường giờ làm gì, đi về ở đâu, tương lai thế nào? Lần đầu tôi kể những tâm sự của mình cho người khác nghe mà có người hiểu và cùng chung hoàn cảnh, nó làm tôi hoang tưởng rằng có khi tôi chỉ vừa trải qua dậy thì và đây mới là cuộc sống thật. Có lẽ vì thế, Trái Đất bao la, tôi đi về nhà. Tôi về Hà Nội.

Tôi tin mù quáng rằng đây sẽ là cơ hội tốt cho tôi rời xa thế giới ảo, quay về bên vòng tay bè bạn, rằng Việt Nam sẽ là trại cai nghiện của tôi. Nhưng tôi sai, quá sai luôn, sau khi xong xuôi hết và tôi bê túi đồ cuối cùng về căn hộ tập thể bé như lỗ mũi ở phố cổ gần Hồ, tôi đã biết ngay tôi vừa có quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời đã vốn có quá nhiều sai lầm của tôi.

Là đứa ở xa, mỗi lần có dịp về nhà, Hà Nội với tôi là "chốn an toàn". Mỗi lần cuộc sống ở Sing quá ngột thở, tôi chạy về đón mùa đông và cảm thấy khá hơn đôi chút. Nhưng tôi quên bém mắt, là Hà Nội có thể lạnh đến thế nào. Đừng bao giờ, đừng bao giờ quay về một nơi lưu giữ những ký ức tốt đẹp, bởi vì chẳng có vùng đất nào là vùng đất hạnh phúc cả. Tất cả đều chỉ là những giây phút, những cảm xúc ấy thuộc về một khoảnh khắc mà bạn chẳng may có được lúc bạn đang ở nhà. Thời gian không quay ngược, nên không gian cũng không bao giờ trả bạn về đúng thời điểm hạnh phúc. Bù lại, nếu bạn càng cố đào bới, bầu vùi những thứ trong quá khứ, bạn sẽ chỉ thấy toàn rác rưởi mà bạn bỏ qua lúc mãi ngắm những thứ long lanh, rồi cái vùng đất ấy sẽ chỉ là một bãi đất trống với cái hố to đùng ở giữa, do chính bạn gây ra.

Cảm giác rõ nhất lúc ấy, cái bao trùm lên tất cả các cảm xúc khác, là một sự hẫng hụt. Bức tranh Hà Nội của tôi được vẽ với hộp màu thiếc nhiều màu. Tình cảm bạn bè phai nhạt dần. Đi đâu cũng là những câu hỏi cũ với những gương mặt quen và những con người xa lạ: Về Việt Nam rồi

à, về từ bao giờ thế, xin đi làm ở đâu chưa, hôm nào đi cà phê nhé. Sự sống của tôi ở Hà Nội cũng như những cuộc hẹn cà phê, nó là một thứ hứa hẹn trống rỗng, cố gắng níu kéo những gì đã qua với đích đến chung là không xảy ra.

Cái việc về nhà cũng là sự khẳng định cho việc bạn vẫn là những việc bạn cần phải làm, bạn vẫn phải làm, bạn vẫn cười, bạn vẫn thờ, không ai thật sự quan tâm xem bạn thế nào, miễn nó không ảnh hưởng đến người khác. Chả phải lỗi của ai cả, đôi mắt không được sinh ra để nhìn sâu hơn bề ngoài, nhưng cái miệng lại không được làm ra để chỉ nói thật. Thảo của tôi, hồi tôi còn sống ở Sing, tôi kêu buồn, Thảo nói với mọi người là: "Nó chán lắm, cứ ở viện suốt, không biết sống được bao lâu." Lúc tôi về Việt Nam và Thảo mở cửa ra vẫn thấy tôi đang sống, Thảo nói: "Nó không sao đâu, chỉ buồn một tí thôi."

Anh Người Yêu chọn ở lại Singapore. Anh bảo em đi đâu cũng thế cả thôi, anh còn công việc, anh còn thẻ công dân Singapore phải giữ, anh không thể đi đâu với em được. Tôi muốn níu kéo và khóc lóc, nhưng tôi chỉ bảo được với anh rằng tôi ghét khoảng cách. Anh Người Yêu nói: "Em cũng có bao giờ ở Singapore đâu." Đúng quá không cãi được gì, tôi không cho đi nhưng cứ đòi nhận lại. Đã xa rồi, chúng tôi xa hơn, chúng tôi tạm biệt nhau ở sân bay không một ngày hẹn gặp lại, không một tính toán gì cho tương lai cả hai, chỉ có: "Nhớ nhắn tin cho anh lúc đến nơi nhé." Anh lúc nào cũng chỉ bảo: "Anh còn trách nhiệm." Tôi muốn nói: "Trách nhiệm với em thì sao?", nhưng không nói ra được thành tiếng. Tôi không phải loại ỷ lại, tôi không phải loại dựa dẫm, tôi không phải là loại yếu đuối.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 4 (T176 - 181)

Vẫn là câu chuyện 0 hoặc 100, tôi nghĩ thế. Tôi chỉ có hai trạng thái. Thế nên, khi tôi muốn hòa vào với mọi người, tôi muốn mọi người hiểu tôi, thường tôi rủ các bạn chơi chất kích thích cũng. Bạn xấu thật, rượu chè, cờ bạc, ma túy đủ cả. Vẫn là "nghiện trình bày" thôi, nhưng tất nhiên tôi chẳng bao giờ có thể bắt các bạn của tôi chịu khổ được, nên tôi chỉ biết cho các bạn vui hết cỡ.

Ai mà biết tôi sẽ biết tôi luôn là tâm điểm các cuộc vui. Tôi là pha trò, có tôi là cười cả đêm, bữa tiệc không bao giờ bắt đầu khi tôi chưa đến và tôi vui cực kỳ. Ai mà chơi với tôi sẽ hiểu, tôi chả chơi cái gì nếu tôi không chơi.

Điểm sáng duy nhất khi về đến Hà Nội, đấy là tôi đã có thêm hai người bạn vào số năm người bạn vốn có; hai cộng năm, thế là tôi có bảy người bạn. Khi tôi nói tôi chỉ có bảy người bạn, ý tôi chính xác là thế. Tôi không có bạn qua loa, tôi không có bạn biết biết, tôi chỉ có đúng ngần ấy người trong cuộc sống, không hơn không kém. Tôi mất thời giờ kết bạn quá, mất hai mươi một năm được ngần ấy người. $21 : 5 =$ hơn 4 năm để nói một câu xin chào. Thế nhưng hai đứa mới, chúng nó cũng là nghiện, và nghiện khi gặp nhau thì chỉ gặp nhau ở số 100, nên là chúng tôi hiểu nhau nhanh hơn 100 lần.

Hai người bạn mới này, tên là Bu và Tếu. Bạn của Tuấn Jun. Tuấn Jun quen hai người này lâu lắm rồi, nhưng lo cho cô em nghiện, nhất quyết không giới thiệu vì sợ nghiện hơn. Nhưng mà đã cái tầm nghiện rồi thì...

Đêm đêm rồi lại đêm đêm, chúng tôi chui vào căn phòng bịt kín cửa sổ, hút hết cả cây thuốc, và hiểu nhau, hiểu nhau, hiểu nhau.

Khi chúng tôi chơi kẹo, chúng tôi nói về cuộc đời. Khi chúng tôi sống ở đời, chúng tôi lại chỉ nói về kẹo. Nó hay, và nó dở, vì khi chúng tôi chơi kẹo và chúng tôi hiểu 100 là gì, chúng tôi có thể:

1. Nhận ra sáng hôm sau là mình có thể yêu cái thế giới này đến đâu, và yêu nó.

2. Nhận ra mình có khả năng yêu thế giới đến đâu, nhưng mình vẫn không thể yêu được.

Tôi luôn là phương án 2. Tôi buồn vì việc đó. Tôi bảo Bu và Tếu: "Em ơi chị buồn quá." Chúng nó bảo: "Chị ơi, chơi tí kẹo đêm nay nhé?"

Từ lúc tôi biết chất kích thích là gì, tôi đã bắt đầu có những đội bay. Bạn không thể chơi chất kích thích một mình, như là việc bạn không thể đi nhảy một mình. Bạn cần người hiểu bạn, để có thể tiến xa hơn với nhau. Những người này có thể không phải là bạn bè bình thường, mà đơn thuần là những người bạn hợp để phê cùng. Ví dụ như bạn thích nói chuyện lúc đang phê, thì đội bay này cũng thích tâm sự. Gần ấy năm chơi đồ, tôi đã đi qua khoảng hơn chục đội bay khác nhau. Lý do không phải là chơi không hợp nhau nữa, mà là sức khỏe không cho phép, các bạn của tôi cứ rụng dần. Nào là bệnh tim, bệnh thận, bệnh gan, bệnh phổi... Tôi cứ thế lướt từ cuộc chơi này sang cuộc chơi khác, từ đội bay này đến đội bay khác, và chả có chuyện gì xảy ra với tôi cả. Chúng tôi bay cả đêm, sáng hôm sau các bạn đã nằm la liệt hết, tôi cứ thế đi mua đồ ăn sáng cho các bạn, về bón cho các bạn tận mồm, không ngủ, trang điểm và mặc quần áo đi chụp ảnh luôn, mặc cho hai mắt vẫn trợn ngược vì thuốc. Tôi đi làm về, các bạn vẫn đậu ở nhà tôi, tôi thay quần áo, dọn nhà, gọi các bạn dậy, rồi lại nằm xuống cho một đêm không ngủ được.

Tôi biết tôi có thể chết bất kỳ lúc nào, và tôi quá ư sẵn sàng cho việc đó, nhưng éo le là hoàn toàn chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Cần ke kẹo đá hàng đêm, bài kiểm tra sức khỏe hàng tháng vẫn: "Thân hình hoàn toàn bình thường, chỉ hơi gầy một chút, đề nghị luôn luôn giữ sức khỏe, cảm ơn." Tôi đã sẵn sàng để chết, nhưng cái chính là việc cần nhất tôi có thể làm, tôi đã làm rồi, mà tôi vẫn nguyên si nguyên mác, đúng là trò chơi oái oăm. Cuộc đời vẫn cho tôi khỏe mạnh như muốn thử sức sống của mình, tìm kiếm cái giới hạn của bản thân, với khát khao chết một cách mãnh liệt, nhưng cuối cùng nó vẫn chỉ là ngày này qua ngày khác, qua ngày này, qua ngày khác, rồi vài tháng, rồi vài năm, rồi có khi sẽ là cả đời, như một sự trừng phạt lớn nhất cuộc đời này có thể cho. "Chết thế thì dễ quá", chắc cuộc đời nghĩ vậy. Thôi cũng đúng thôi, tôi xứng đáng sống, xứng đáng phải sống.

Ngoài việc trọng đại là tìm được đội bay ở Việt Nam, tôi cũng tìm được một nhà xuất bản, đọc những trang blog của tôi, và muốn tôi viết một quyển sách. Nếu bạn còn chưa nhận ra, thì tôi đồng ý. Nhưng bây giờ tôi mới biết, viết câu chuyện đời mình ra, chẳng hề dễ một tí nào. Cứ tưởng tượng nó như là viết nhật ký vào một ngày tồi tệ vậy, nhưng thay vì nhật ký thì lại là cả quyển sách và thay vì một ngày thì là một cuộc đời. Nó không như blog, bởi blog là bộc phát, tôi không biết người đọc là ai, và tôi không quan tâm, blog của tôi là của tôi, nó là thế nào cũng được. Sách là chuyện khác, nó là một chuyện để đời, và tôi có trách nhiệm phải làm tốt.

Tôi nghĩ đến [ánh mắt thương hại mọi người vốn dành cho tôi] x [số lượng bản in] = [số ngày dài bất tận tôi ở nhà cho đến khi mọi người quên đi tất cả những thứ mọi người đã đọc trong quyển sách này].

Hài hước thật, tôi nói cứ như tôi hay ra đường lắm. Thật ra, tôi không nhớ lần cuối tôi ra đường là khi nào. Thường khi mọi người nói là "lâu lắm không ra đường", ý mọi người là họ vẫn đi học, đi làm, xem tivi, ăn cơm tối với gia đình, chỉ không đi chơi. Còn cái đi ra đường của tôi, đúng nghĩa đen

là đi ra đường. Tôi nằm trên sàn nhà, không di chuyển, với cái laptop trên bụng, viết những dòng này, không biết từ bao giờ. Tôi nhìn thấy hẳn cái giường ở đâu bên kia căn phòng hai mươi mét vuông mà tôi không thể nào dịch cơ thể nặng trĩch này sang đó được. Tôi sống bằng cách gọi đồ ăn trên điện thoại, được anh nhân viên giao sushi rồi anh nhân viên giao pizza cố nhớ mặt đến nỗi thỉnh thoảng lại ngồi với tôi hút một điếu thuốc.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 4 (T182 - 191)

Nếu bạn mong chờ một câu chuyện happy ending với nhân vật chính vùng dậy ở cuối và làm người hùng đứng ngắm mặt trời mọc trên nóc nhà, đây không phải là một câu chuyện như thế.

Câu chuyện này chỉ có tôi không uống nước vài ngày liền vì tôi không muốn phải dịch mông dậy và vào toilet.

Tôi lúc nào cũng mệt. Mệt lắm, mệt nhoài, mệt không thở nổi. Tôi mà vẽ tự họa thì chắc lúc nào cũng có khói xì ra từ hai tai. Đầu gối khuyu xuống, tay chân run bần bật, chạy bằng cafein và sáu lon Coca một ngày. Tôi ngả nghiêng mọi nơi mọi chỗ, đi bộ trên đường với bạn cứ lao thẳng vào nó như say rượu. Nhiều lúc ngồi ngoài hiên hút điếu thuốc, dựa lưng vào cửa, xong người trơn tuột thẳng xuống sàn nhà, đầu gối tự động co rút vào rồi tôi cứng luôn không đứng dậy được nữa. Quần áo Versace, tóc tai thì lại bẩn thiu. Tôi đếm từ 1 đến 3 để bật dậy, rồi 1, 2, 3 rồi đến cả 300, rồi cả hoàng hôn rồi đếm sao đến 3000, rồi đến sáng, rồi thức đi tỉnh lại vẫn ngoạ người ở một chỗ. Và mãi chẳng hiểu sao lại thế.

Tôi thấy việc tắm rửa và trang điểm hàng ngày giống hệt như sơn tường phòng ngực màu hồng nhũ kim tuyến.

Tôi là khoảng trống thigh gap giữa hai đùi, tôi là bộ quần áo Alexandra Wang tôi mặc hôm qua. Nôn quá nhiều, mặt tôi bị mụn kinh niên và tôi khóc mỗi lần gội đầu vì cứ lùa tay qua là tóc rụng, mủn ra từng mảng như đang đi xạ trị ung thư. Các fan, các em gái mới lớn cứ gặng hỏi bằng được xem bí quyết của tôi là gì, tôi ăn chế độ ăn kiêng tập thể dục thể

nào, các em bảo tôi là mục tiêu, các em muốn nhìn giống y như chị idol chết năm 20 chôn năm 60. Tôi chỉ muốn hét lên là làm sao em muốn nhìn giống chị trên bìa tạp chí được, chị còn không nhìn giống chị trên bìa tạp chí. Các phần mềm chỉnh ảnh và công nghệ trang điểm đâm chọc vào lòng tự ti của các em. Tôi vốn đã là một người có gì trưng lên nấy, nếu nó là hình ảnh trên trang cá nhân của tôi, tôi chả bao giờ phóng ngực to bóp bụng bé, thế nhưng nó vẫn là hình ảnh mà tôi chọn, tôi đăng lên, tôi đồng ý cho thế giới nhìn thấy nó. Nó là hình ảnh phản chiếu được chọn lọc một cách cẩn thận, rõ ràng và có chủ ý. Chính vì thế, nó chỉ là một phần, một mặt của tôi thôi, mặt mà tôi thấy có thể chấp nhận được để mang ra trưng bày. Liệu các em có muốn nhìn giống tôi lúc đi ăn đi ngủ đi vệ sinh? Làm gì có chuyện ấy. Tôi lúc nào cũng tuyên truyền sống đúng với bản thân, tẩy chay những chuẩn mực đẹp quá đáng, những sự giả tạo đang tẩy não cả một thế hệ, thế nhưng tôi chẳng bao giờ nói với ai rằng một phần lớn lý do tôi làm việc ấy là vì tôi sợ. Tôi sợ cái ngày người ta gặp tôi ngoài đời xong choáng váng vì tôi chẳng là cái gì cả. Tôi thà xấu, và nhận là xấu, còn hơn là nhận cái ánh mắt của mọi người theo kiểu: "Ủây hóa ra chỉ có thế này thôi à?"

Có những cách khác nhau để nhìn nhận một vấn đề mà. Bạn thấy tôi xấu là ảnh hưởng đến mỹ quan môi trường, tôi thấy tôi xấu là một biện pháp tránh thai hiệu quả và miễn phí.

Thế mà những thứ ấy, những hành động đầy tự ti xuất phát từ những cảm xúc rất thật, lại trở thành những cái giúp tôi bật lên hẳn so với những hot girl cùng nghề khác. Xấu, nhưng mà xấu lạ, lại là một thứ khác người ta muốn xem sau những sản phẩm sản xuất hàng loạt của nhà máy thẩm mỹ viện. Cái sự bất cần đời của tôi, chính xác là vì tôi không muốn sống thật nơi không cần biết, biết cũng chẳng để làm gì. Người ta dùng những từ mà tôi hay lấy ra làm trò cười để mà miêu tả tôi, tôi không biết làm gì nên cũng đành cười vậy.

Trở trêu thay, nghề của tôi dịch đúng ra Tiếng Việt là nghề người tạo ra sự ảnh hưởng (influencer). Thế nhưng tôi có bao giờ ngờ, tháng trước tôi búi tóc hai bên vì đầu bết không muốn gội, thì người ta lại bảo đấy là có cá tính riêng. Tôi làm những trò khó hiểu, ngay cả chính tôi cũng không hiểu tôi đang làm gì, thì người ta lại càng tò mò, càng muốn thò mũi vào những điều tôi làm. Đi tất cao xong đi dép tông vì không muốn cho ai thấy chân toàn vết cắt, và quá lười để cúi xuống xỏ dây giày, bây giờ báo chí lại viết luôn là một dép sọc dừa Adidas và tất trở lại. Đội cái mũ sùm sụp đeo khẩu trang che mặt, bây giờ là một mới của giới trẻ, ra đường thấy ai cũng như là siêu sao sợ bị phóng viên phát hiện. Nó là nghề của tôi, tôi đang làm đúng, làm hiệu quả, nhưng thật sự nó chỉ là một sự trở trêu to đùng, vì nếu tôi được chọn sống bất kỳ một cuộc sống nào khác, tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ chọn là tôi cả, nhưng ai thì cũng nhảy ào vào, tìm hiểu, moi móc, bắt chước bản copy của một con điên.

Tôi trên Internet bắt đầu từ một tiếng khóc to của tôi ra với thế giới. Không ai nghe tôi nói ngoài đời, tôi cũng chẳng thể nào mở được mồm khi đã được người ta trao cho chữ cứng. "Mày cứng mà, mày làm được mà, không sao đâu, từ trước đến nay chuyện gì mày chẳng giải quyết được." Tôi biết nói với ai rằng tôi làm được 99 lần chưa chắc lần thứ 100 tôi đã làm được, lần nào cũng thế thôi, kinh nghiệm chỉ làm cho sự sợ hãi bị bào mòn, nhưng nguy hiểm vẫn nguyên như ngày đầu tiên.

Tôi yêu viết lách, trò chuyện, đăng ảnh lên Internet. Blog của tôi là thế giới của tôi, một nơi đủ riêng tư để sống trần như nhộng, đủ công cộng để đàm phán từ ngày này qua ngày khác về cái sự trần như nhộng của bản thân. Tôi cứ viết, viết, viết mãi, về mọi thứ trên đời, về không gì cả. Nếu một người làm về thời trang như tôi có blog, nó sẽ tràn đầy quảng cáo, hình ảnh du lịch ở khách sạn năm sao, đi event, party,... còn blog của tôi là hình ảnh thời trang tự chụp bằng tripod (chân máy ảnh), và những trang nhật ký của bản thân.

Ban đầu, nó là chia sẻ đơn giản và thuần chất của tôi. Thế rồi, nó lên thành chia sẻ đơn giản và thuần chất giữa tôi và thế giới. Lượng truy cập gần 30.000 view mỗi ngày cho một blog cá nhân, cả tháng mới có một bài mới, tôi thật sự không hiểu có gì ở tôi mà mọi người cứ thích nghe đến thế. Những trang nhật ký online, tôi chia sẻ chuyện buồn, chuyện tôi và gia đình, chuyện đi bệnh viện tâm thần, về Hà Nội không còn là của tôi... Đơn giản vậy, nhưng có khi vì nó chính xác chỉ là cảm xúc thật ở dạng đơn sơ nhất, tôi tìm được nhiều người thật sự hiểu tôi. Sự trầm cảm, cảm giác lạc lõng,... đều là những ngôn ngữ quốc tế. Tôi khóc với thế giới, và thế giới khóc cùng. Không phải ai cũng buồn kiểu của tôi, nhưng mà sự đồng cảm luôn đến từ những vùng đất tôi chưa đặt chân đến, ở những gia thế mà đến giờ tôi vẫn không tin nổi, rồi cả những người làm việc mặt hàng cho những người gia thế không tin nổi. Có người chỉ gửi thư cho tôi hàng ngày, hỏi xem tôi đã vượt qua được một ngày nữa chưa. Có những người muốn nuôi sống tôi hàng tháng, đóng góp tiền gửi tài khoản, có cả những đứa lớn muốn che chở cho tôi, và những điều này tôi chưa một lần dám nhận vì tôi không bao giờ cho phép bản thân cảm thấy xứng đáng. Thế nhưng mà, lúc ấy tôi mới tìm lại được cái sức mạnh của sự chân thành, một thứ phép màu cổ lỗ sĩ tôi tưởng đi mất từ lâu.

Chuyện buồn ở đây là, đoạn đầu và đoạn cuối bao giờ cũng giống nhau: Đầu tiên, tôi muốn viết để chia sẻ, để mọi người hiểu cho tôi, để cho tôi biết được cái cảm giác có người thật sự lắng nghe mình là thế nào, dù chỉ là trong chốc lát. Lúc bắt đầu có tiếng, sống những cuộc sống dễ dàng hơn, thì tôi lại thành ra là người viết những câu chuyện dạy đời: Kiểu tôi có thể nên bạn cũng có thể, cách biến nỗi buồn thành thành công, vân vân và vân vân. Đến bây giờ, nhiều năm rồi sống với nghề, chưa thể gọi là chuyên nghiệp nhưng chắc chắn đã quá quen mùi, tôi lại phân vân hỏi, có ai thật sự hiểu tôi không, có ai thực sự lắng nghe, hay người ta chỉ đơn giản là quan tâm đến người nổi tiếng hôm nay ăn gì làm gì và có chán không.

Câu chuyện hài ở đây là, thỉnh thoảng có những người lên án tôi, bảo là tôi hay viết những câu chuyện quá buồn, quá tiêu cực lên mạng xã hội, làm ảnh hưởng đến những fan trẻ. Tôi, nếu không nói thì còn không biết là vừa nói chuyện tiêu cực, tôi chỉ đơn giản nói về cảm xúc của ngày hôm đó. Cảm xúc cũng chỉ là tối giản và dễ hiểu, Twitter có 120 từ giới hạn, và tôi chỉ biết cười khẩy vì là nếu bạn nghĩ tweet của tôi là tiêu cực, chắc bạn sẽ bị đê chết trong một chồng giấy tôi viết về cảm xúc của tôi ngày hôm ấy tệ hại thế nào. Cuộc sống online là phần nổi của tảng băng chìm, và nhiều lúc nó làm tôi nghi ngại về việc tôi thật sự đã sống quá xa vời cái gọi là bình thường ở quả đất này, tôi còn gì nữa không ngoài những câu cảm thán đã được mã hóa.

Nhiều lúc tôi nghĩ nếu sự thành công này đến là do tôi bán linh hồn cho quỷ dữ, thì quỷ dữ cũng vừa gọi và bảo là tao muốn trả lại hàng lỗi mày ơi.

Nỗi buồn mãi đẩy tôi vào một guồng quay không thể ngừng lại.

Đoạn đầu, tôi biết đê nén điểm yếu của mình, tôi biết rõ việc mình cần phải làm, nên buồn là cứ buồn thôi, muốn chết là cứ muốn chết thôi, còn tôi vẫn đi ra ngoài học và làm bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Đoạn sau, tôi biết lấy điểm yếu của mình thành điểm mạnh, và nó làm cho tôi thật sự tự hào lắm. Điểm mạnh ai cũng có, nhưng ai cũng bị trì hoãn lại bởi điểm yếu của mình. Nhưng nếu bạn biết dùng cái yếu làm cái mạnh, chẳng phải bạn có thể là mãi mãi, là vô biên sao? Không ai địch nổi bạn ở Trái Đất này, bạn còn không địch nổi bạn, cứ thế bạn đi lên theo đà nhân đôi, nhân bốn, nhân sáu.

Đoạn cuối, bạn thành con nghiện, bạn ỷ lại vào nỗi buồn, bạn phải rút xương sườn của mình ra mà gọt giũa, mà tạc. Bạn vắt thơ từ nỗi buồn ra, đến nỗi giờ thiếu vắng nó bạn không còn một chữ nào nữa. Nhất là viết câu chuyện về đời mình, khi bạn thấy bạn bình thản quá là sự nhạt nhòa sẽ đến,

bạn không còn gì để viết, thế là bạn lại phải tự làm khổ bạn để nỗi buồn trở lại, để bạn được về làm chính mình.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 4 (T191 - 195)

Sau khi trở về Việt Nam rồi, tôi ngừng làm một thời gian vì tôi thật sự quá mệt mỏi, tôi không thể làm gì được nữa. Tôi ngủ dậy buổi sáng, ra đánh răng, và ghét cái mặt đang nhìn chăm chăm vào mình đến nỗi đập nát cái gương, rồi lại thở dài đi mua gương mới vì nhớ ra mấy tiếng nữa có buổi chụp. Tôi cần tiền, nhưng tôi không thể đẹp được nữa. Mặc quần áo cho xác chết thì nó cũng vẫn là xác chết. Tôi quyết định đóng hết quần áo blog vào vali, và bán hết. Bay sang Sing để bán trong hội chợ blogger, nhân tiện đi thăm Anh Người Yêu. Tôi đâu có ngờ, tôi vừa đến sân bay là biển tên tôi giờ cao, tôi đến hội chợ thì người ta xếp từng hàng dài để chụp ảnh xin chữ ký. Thật sự, chỉ thấy ê chề. Không hiểu tôi đang bán tôi hay tôi đang bán quần áo? Gần cuối buổi, khi tôi đang chuẩn bị đi về, thì một bạn trẻ tuổi tôi, đi ra nắm tay tôi và khóc. Tôi chưa kịp hiểu gì, thì lời của bạn tuôn ra với nước mắt: "Nhờ có Plaaastic mà tôi mới có sức mạnh, tôi cũng trầm cảm và rối loạn ăn uống, tôi đã bỏ cuộc rồi, nhưng khi tôi đọc blog của bạn, tôi mới nhận ra rằng mình lớn hơn cái bệnh của mình, và nếu Plaaastic làm được, tôi cũng làm được. Xin tặng bạn album của tôi, tôi là ca sĩ, tôi vừa thu album đầu tiên của mình xong, chuyện mà vài tháng trước đây là không tưởng."

Tôi nhớ đến cô bạn của tôi, cô bạn ca sĩ đã tự sát thành công. Tôi nghĩ đến cô bạn này, và tôi không biết tôi phải cảm thấy thế nào. Tôi là lừa dối, tôi là gian trá, tôi là một nhân vật hư cấu, tôi cho mọi người tin vào một thứ mà tôi không có, tôi chẳng có cái gì cả. Tôi chưa bao giờ khá hơn, tôi chưa bao giờ - dù chỉ một phút - không muốn biến mất, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.

Nhưng bây giờ, tôi có trách nhiệm rồi, phải không? Tôi không thể từ bỏ. Mọi người trông chờ vào tôi, mọi người hi vọng vào tôi. Tôi xách vali đi về, đi mua quần áo, đi mua đồ trang điểm, đi mua gương, đi chụp ảnh.

Anh Người Yêu và tôi, chúng tôi cứ xa nhau dần. Những thứ từng làm cho tôi cảm thấy chúng tôi thuộc về nhau, giờ làm cho tôi nghi ngờ chính bản thân mình. Tôi với anh cứ gặp nhau hiếm hoi thế thôi, một năm hai, ba lần, còn lại thì là vài cái tin nhắn. Nó rập khuôn vào những câu chuyện ngày nào cũng thế: ngủ dậy chưa, ăn gì chưa, làm gì rồi, và tôi trả lời chưa ngủ, chưa ăn, chưa làm gì cả. Anh lại nói những câu tôi biết anh sẽ nói, em phải ngủ đủ sâu tám tiếng, ăn ba bữa một ngày, đừng khóc nhiều quá, đừng yêu cái gì nhanh quá, đừng hi vọng quá rồi em sẽ thất vọng nhiều, đi nhẹ nói khẽ cười duyên, sống bình thường, đừng để mọi người phát hoảng lên vì em không hiểu ranh giới là gì. Tôi cười, tôi chỉ biết cười. Những thứ tôi nghĩ là mỏ neo của tôi giờ chỉ biết làm tôi phát điên lên. Tôi nói chuyện ít dần với anh, vì biết anh cũng chỉ gàn, tôi thấy được việc bởi vì tôi có cái mỏ neo nên tôi mới biết là tôi đang tròn trành. Tôi sống ổn với nguyên tắc và logic của chính bản thân, nhưng anh làm cho tôi cảm thấy rõ ràng cuộc sống này không ổn vì là tôi cố tình không ổn với nó, rằng tôi đơn giản là sai. Trong một lần uống say, tôi gào lên với anh rằng, đúng rồi, ngủ đủ sâu đến tám tiếng, ăn ba bữa một ngày, đừng khóc nhiều quá, đừng yêu cái gì nhanh quá, đừng hi vọng quá vì tôi sẽ thất vọng nhiều, đi nhẹ nói khẽ cười duyên, vì là sống vừa đủ thì mới là sống đúng đúng không? Thế tôi đang làm gì đây? Tôi sống để làm gì nếu nguyên cái tồn tại của tôi đơn giản là bất hợp lý? Và thế là, tôi lần đầu tiên, nghe thấy anh khóc. Anh khóc thút thít qua đường dây rè rè của skype, xin em đừng, em hãy bình tĩnh lại, tôi yêu em, em đừng làm cho tôi lo nữa, tôi xin em. Tất cả những gì tôi nghe được chỉ là, nếu tôi đơn giản đang hành động như chính bản thân mình, nói ra những suy nghĩ thật của mình, thì một lần nữa lại làm cho những người bên cạnh tan nát. Tôi mà là tôi, thì ai cũng khổ. Thế nhưng nếu tôi không là tôi thì tôi là gì bây giờ?

Tôi muốn sống, nhưng cuộc sống đang giết chết tôi.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Phần 4 (T196 - 203)

Cũng như rất nhiều việc khác, tôi lo một cách quá đáng cho quyển sách tôi đang viết. Tôi lo cho cuộc sống vì nó có quá nhiều, quá nhiều thứ có thể đi sai dù chỉ trong khoảnh khắc, cho nên quyển sách về cuộc sống cũng có khác gì đâu.

Tôi nghèo, tôi biết. Tủ lạnh đầy muối biển hồng Hy Lạp và vài chục chai sốt salad xách tay Mỹ nhưng không có đồ ăn. Nhà khu trung tâm mặt phố đi bộ ba bước ra đến Bồ Hồ, nhưng chỉ có đọc một cái đệm mỏng dán xuống sàn nhà, không có đồ đạc nhưng có vài con chó mèo size bỏ túi thuần chủng. Tôi dùng iPhone vừa ra tháng trước để kiểm tra tài khoản online có khoảng mười hai nghìn đồng ở trong.

Càng về sau, cái sự trở trêu càng lớn lên. Tôi không phải là một blogger thị trường, nên mãi mãi tôi làm theo kiểu được ăn cả ngã về không. Tôi không cho phép mình nhận bất kỳ một cái hợp đồng nào vì tiền, vì tôi biết ở hoàn cảnh của tôi, nếu tôi đã làm lần thứ nhất thì tôi sẽ có lần thứ hai, và tôi không phải loại người bán rẻ bản thân. Tôi chỉ nhận những thứ tôi thật sự thích, và những nhãn hàng thị trường thì không dám thuê một đứa con gái vết cắt đầy mình và chỉ suốt ngày kể khổ, nó gây tranh cãi quá, nên đồng tiền ít ỏi tôi nhận được từ những nhà thiết kế thời trang thật sự chất, tôi lại đổ vào làm hình ảnh. Bao nhiêu năm liền làm blog, chưa bao giờ tôi mặc cùng một bộ quần áo, chụp cùng một địa điểm, cùng một concept, và tuổi thọ của nghề vốn đã bạc, tôi không hiểu tôi lay lắt được đến đâu.

Cũng như cách mà một ngày tôi nhận ra tôi chán ghét cuộc sống của tôi nhiều thế nào, một ngày đẹp trời tôi nhận ra tôi sẽ ghét quyển sách về cuộc sống của tôi nhiều lắm lắm lắm. Cuộc sống cũng ghét tôi, nên cuốn sách về cuộc sống cũng ghét tôi thôi... Rồi ánh mắt mọi người nhìn tôi (hoặc nhìn nhau sau lúc nhìn tôi) bình thường đã thật là chán nản, bây giờ sẽ còn nản hơn và day dứt hơn nhiều. Rồi thì có khi nào sách của tôi sẽ lại là một quyển sách khác cho các chị em gái, chả liên quan đến những mục tiêu cao cả nào đấy, nói chung là tất cả các thứ chán từ trước đến nay giờ sẽ được cộng lại và nhân lên theo số lượng in của quyển sách.

Được khoảng một phần ba quyển tôi đã chắc chắn rằng cuốn sách này sẽ là một trò cười.

Được hai phần ba quyển tôi cười thật, khi tôi nhận ra tôi lo lắng quá nhiều về việc mọi chuyện sẽ ra sao khi tôi viết xong. Tôi cười v** linh hồn luôn khi nhận ra cuộc sống của tôi không di không dịch một chút nào, tốt hơn hay xấu hơn, đơn giản là Không Có Gì xảy ra cả, và tôi đang lo về một cái kết có khi còn chẳng xảy ra.

Tết 2016 là Tết đầu tiên tôi ở Việt Nam một mình kể từ khi đi du học. Tôi hay giả vờ như là mình không để ý đến nó cũng như tất cả các dịp lễ tết khác, phớt lờ cả thế giới, và không bao giờ may mắn đến chuyện tôi chỉ có một mình. Nhưng sự thật là tôi quan tâm bố mẹ, tôi sốt ruột muốn chết, và tôi muốn chết.

Cứ Tết đến xuân sang là tôi lại phải bay đi tránh rét, mỗi năm một nước, mỗi ngày bơi ra một niềm vui mới để tự nói điếu với bản thân rằng tôi ổn. Ừ tao đang đi chơi vui lắm, bên này thời tiết ô kê cực, gặp được nhiều bạn mới, cứ thế lạp đi lạp lại cho đến khi tôi cũng tin vào điều đó thật. Hàn Quốc, Ấn Độ, Thái Lan, Tây Tạng, Philipines, tôi đi bằng bằng, điện thoại luôn để chế độ máy bay, để khi tôi trở về nhà thì đã là những ngày bình thường với những lo âu bình thường rồi.

Nơi tôi hay đến nhất cho những dịp lễ tết lại là Las Vegas, nơi mà ai cũng có vẻ có chuyện gì đó để giấu giếm, nên không ai đặt câu hỏi tại sao bao giờ. Nơi mà không có cửa sổ, không có ngày và không có đêm, nhiệt độ hoàn hảo không nóng không lạnh, những cuộc vui là miên man và vĩnh cửu. Tôi chẳng bao giờ đủ tuổi hai mươi mốt, vẫn trốn đi xem show thoát y, giật máy xèng tìm 3 con 7 hàng đêm. Không ăn, không ngủ, thật sự ở Vegas, bạn không bao giờ biết được nó là ba tiếng, ba ngày hay ba tuần đã trôi qua rồi, nó là một nơi đi trốn quá hoàn hảo. Thế cứ thế quẹt, tôi cứ thế vui, lúc quay về cũng có cái để chia sẻ với bạn bè là Tết năm nay tốn kém quá nhỉ.

Thế mà, không hiểu tôi nghĩ thế nào, Tết 2016 tôi lại đi thẳng về Việt Nam.

Bây giờ mà ngồi nghĩ lại xem vì sao lúc ấy lại làm thế thì tôi không nhớ ra được, có lẽ đơn giản là vì tôi chẳng nghĩ gì cả, cứ đi là đi thôi. Có lẽ tôi cảm thấy là đã đến lúc rồi, tới lúc phải quay về và đối mặt với nỗi sợ, tôi hai mươi mốt rồi mà. Và lại, hồi xưa tôi không sống ở Việt Nam thì bảo đi còn được, giờ nhà ở đây, đời ở đây, thậm chí còn không rời nhà vài tháng liền, thì làm sao có lý do để ra đi vào tháng Mười hai?

Nhưng cái sự hèn nhát trong tôi chiến thắng, nó làm cho tôi tưởng, tôi sợ rằng tôi không sống qua nổi bảy ngày, thậm chí là qua được đêm giao thừa, nên đêm 28 Tết vừa về đến Hà Nội, thậm chí ngồi trong nhà chưa được năm phút, tôi dùng hết số tiền trong quỹ Tết thường niên mua đủ cần, ke, kẹo, đá, nấm, cho tôi và các bạn bay. Tôi quyết định đánh ngất bản thân hết tuần để tôi không phải nhìn vào mặt đĩa thua cuộc trong gương, bắt nó đánh răng mỗi sáng.

Tôi viết lịch chơi đồ kín đặc, để lúc vừa qua cơn này tôi sẽ đến cơn khác ngay. Tết 2016, tất cả chỉ là một cái bóng mờ. Ý thức của tôi biến mất dần với những cuộc vui, giống như cơn bão, tôi chỉ vừa nhìn thấy điểm đầu thì kết thúc đen ngòm đã đến.

Nhưng trở trêu thật, hết cuộc vui này đến cuộc vui khác mà tôi vẫn mòn mỏi không hiểu niềm vui ở đâu.

Tếu gọi cho tôi, nó bảo em lấy được đồ chơi rồi, em mang qua cho chị nhé. Đêm giao thừa, tôi ngồi trong căn nhà chưa đến 20 mét vuông của mình, cảm thấy một sự bất lực trống trải đến vô tận. Từng tiếng nhát chổi quét dọn nhà cuối năm, từng tiếng chào người thân đầu bữa cuối năm, nó làm tôi thất lại, xào xáo một thứ không biết gọi tên thế nào ở trong lòng. Tếu đẩy cửa vào lúc đúng năm giờ chiều, thở ra câu đầu tiên là: "Năm mới năm me nhà em chẳng có ai chị ạ."

Nói xong, nó biết ngay là nó vừa lỡ mồm khi phòng tôi tối đen, nó ngần ngại nhìn tôi bằng cái ánh sáng mập mờ của màn hình laptop, nó cười lớn xong thở dài, ngồi xuống cái đệm, thứ đồ đặc duy nhất tôi có trong nhà, bọc ga giường đen và chỉ chút lỗ thuốc cháy.

Nó lại cười trừ, tôi cười căng thẳng đáp lại, nó hỏi: "Làm một tí đá không chị?"

Đêm 29 thế, không cầu kỳ phức tạp, tôi, nó và tiếng bọ bọ của cồng đá, xem Táo quân với nhau. Táo quân năm 2016 hơi nhạt. Chơi chất kích thích chỉ là vay mượn mà thôi. Lấy niềm vui sau này đặt vào một đêm ngay bây giờ. Chúng tôi chơi, vì chúng tôi không có ngày mai. Chúng tôi chơi, vì chúng tôi chỉ cần ở với nhau một đêm duy nhất. Chúng tôi quá biết, nó chẳng là gì ngoài vài tiếng ôm nhau, nhưng thật sự, khi bạn nghèo kiệt xác tình thương, thì ấm lòng một chút thôi cũng là quá đủ. Nó sai lầm, nó sai một cách hoàn hảo, vì nó là một sự thống nhất trong tâm trí của những con người mất trí. Chúng tôi sai, chúng tôi hối, nhưng cho chúng tôi một đêm nữa thôi, một đêm qua năm mới, lại một năm nữa, lại là một ngày mai trời sáng lên.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 4 (T204 - 208)

Đó là cái kết tôi dự định viết cho câu chuyện của tôi, ngay từ ngày đầu đặt bút xuống viết quyển sách này. Tôi nói rồi mà, nếu bạn nghĩ đây là một cuốn sách có kết thúc là nhân vật nữ từ từ đứng lên trong ánh sáng mặt trời thì không phải đâu. Thế nhưng, tôi không hiểu sao tôi lại cứng đầu thế. Tôi lấy một niềm tin vu vơ ở đâu đó ra, email cho nhà xuất bản, và nói rằng: "Em không thể viết cái kết được vì hiện tại đang không có chuyện gì xảy ra trong cuộc sống của em cả."

Có một thứ mọi người rất hay hiểu nhầm về tôi: Đây là việc tôi ghét cuộc sống. Tôi ghét cuộc sống của tôi, đúng, nhưng tôi không ghét cuộc đời, Trái đất này, vũ trụ này. Tôi không có lấy một niềm tin này vào ngày mai của mình, nhưng tôi luôn tràn đầy hi vọng vào những người xung quanh. Ví dụ, một bạn fan của tôi đến nói chuyện với tôi về việc rằng cô ấy 20 tuổi rồi, không biết mình là ai, không biết mình làm gì với cuộc sống này. Cô ấy không thể hiểu được là làm thế nào tôi có thể làm những việc tôi làm: "Chị nổi tiếng thế giới, đi khắp thế giới, làm tất cả những việc em không bao giờ có thể làm được, chỉ trong hai năm với bàn tay trắng." Cô ấy nói cô ấy ngưỡng mộ và cô ấy không bao giờ có thể làm được đâu.

Tôi thật sự chỉ biết cười. Trái Đất và con người Trái Đất ơi, các bạn buồn cười lắm. Tôi, xuất phát điểm xấu, đần, đầu gấu, và trầm cảm và tôi đến được nơi tôi đến bây giờ. Thế thì các bạn với mọi loại hình hài, mọi trí thông minh, tính cách và cảm xúc, các bạn cũng hoàn toàn có thể. Tôi là đày xã hội, và tôi vẫn còn đường đi lên, thì các bạn chắc chắn sẽ tìm được ít nhất một cách để làm các bạn khá hơn, ngay hôm nay. Cái gì cũng bắt đầu bằng bước một đó. Rồi bạn đến bước hai, bước ba, bước bốn. Đỉnh núi

cao đến mấy cũng phải leo từ chân núi mà. Tôi còn leo lên từ hố tôi tự đào, bạn chỉ cần không muốn ói mỗi lần nhìn vào gương buổi sáng là bạn đã có khả năng thành công cao hơn tôi rất nhiều rồi.

Tôi - làm tất cả những việc tôi làm - chỉ đơn giản để hét lên với cái Trái đất này là tôi làm tất rồi đấy, tôi cố lắm, đừng bảo tôi cố nữa, để tôi yên, tôi chán vẫn hoàn chán thôi. Nhưng điều đó không có nghĩa tôi không tin có điều gì đó tốt đẹp trên cuộc đời này. Tôi thật sự là kiểu người nếu có ai đó gọi cửa, bảo là họ đói quá khát quá và không có chỗ ở, tôi sẽ đưa vào nhà và chăm sóc cho đầy đủ. Nhà có thể mất đấy, đúng, có thể bị giết bị cướp, nhưng nếu tôi đã muốn chết thì khác gì nhau. Tôi không tiếc cho ai một nụ cười. Và, điều kỳ diệu là, hạnh phúc là một thứ bạn có thể không có nhưng bạn vẫn có thể cho đi. Tôi thích làm mọi người cười. Tôi thích chăm lo cho bạn bè. Tôi hiền hòa với cuộc đời, và tôi hát với những chú chim, vì nếu lời nào cũng có khả năng là lời cuối, hành động nào cũng là hình ảnh cuối cùng của tôi với mọi người, tôi muốn nó đẹp. Tôi tìm sự thanh thản của tôi, nhưng tôi cũng muốn ngày tôi ra đi, bạn bè tôi không nói những câu kiểu: "Ước gì mình đi chơi với nó nhiều hơn." Hãy để tất cả là một kỷ niệm nhẹ nhàng và yên lòng, nơi tất cả mọi người đều đã cố hết sức, dù thỉnh thoảng cố hết sức cũng không đủ, và điều đó cũng không sao. Tôi thích ngắm mọi người nói chuyện với nhau, hôn nhau, tặng nhau hoa hồng vào ngày những người nông dân làm giàu, vì tôi biết được rằng hạnh phúc vẫn ở đây, đơn giản là tôi không cảm được nó thôi, tôi không có một giác quan nào đó. Nhưng tôi sẽ trông nó nhiều hơn, nhiều lên, như những bông hoa hồng không hương nhưng vẫn đẹp, và nếu nó cứ nhiều nữa nhiều mãi, biết đâu một ngày nào đó ở đâu đó, tôi sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình, hoặc cái gần nhất với hạnh phúc cho riêng mình. Tôi không có gì ngoài niềm tin và hy vọng vào tất cả các thứ, vì nếu tôi còn ở nơi tôi đang ở, tưởng tượng xem nếu ai cũng có thể bứt phá lên, cuộc sống này có thể trở nên đẹp hơn biết bao. Nếu tôi có thể làm hai người cười hôm nay, thì hai người đó có thể làm thêm bốn người cười, và tôi tin vào cái hiệu ứng cánh bướm đó. Tôi phải tin. Tôi không tin vào chính mình, và chỉ có hai

thứ liên quan đến cuộc sống, tôi và cuộc đời, nên tôi không có lựa chọn nào khác ngoài dồn nén cho cuộc sống. Trầm cảm, đúng, nhưng việc tôi buồn không ảnh hưởng đến việc tôi có làm người khác buồn không.

Sau đó tôi nằm ở nhà hai tuần, ngày nào cũng ngồi vào bàn, bút hết cả tóc trên đầu ra, nhưng không thể viết được một chữ nào.

Thất vọng với bản thân, chán nản với mọi thứ, "Trời ơi chỉ có cái kết thôi mà", ấy vậy mà tôi không viết được.

LỖI ERROR 404

Plaaastic

www.dtv-ebook.com

Phần 4 (T208 - 213)

Nhưng, dĩ nhiên, chuyện về cái kết không mãi bế tắc ở đó.

Từ lúc về Việt Nam, tôi có một thằng bạn tên là Phương, làm chụp ảnh, nó chụp ảnh cho blog của tôi. Hai đứa đi làm với nhau suốt nên cũng nói chuyện nhiều, và trở nên thân thiết khá nhanh chóng. Nhưng vẫn không thân đủ, kiểu thời gian ở với nhau chưa đủ, chỉ vừa xinh để thỉnh thoảng hút thuốc nói chuyện đời. Phương giống tôi ở chỗ, cùng là những người có nhiều dự định và hoài bão, nên chúng tôi hiểu nhau nhờ điểm chung hết lòng cho công việc.

Một ngày đẹp trời, mặc dù tiền không có, thời gian luôn thiếu, Phương nói với tôi Phương sẽ đi xuyên Việt trên xa máy để chụp một bộ ảnh. Nó rủ tôi đi cùng mãi, tôi không đi, tôi đơn giản là nếu mà ngồi lên cái xe máy thì cũng đi được đấy, nhưng mà cái đoạn từ nhà ra cái xe, tôi không làm được. Thế rồi dờ hơi dờ hồn thế nào, nó đi mất rồi, tôi lại gọi với bảo là: "Mày ơi cho tao đi với." Lúc ấy chẳng nghĩ gì đâu, đơn giản là tìm đường chạy trốn một điều gì đấy vô hình bỗng dưng ập đến, nhưng đồng thời cũng nghĩ rằng, có lẽ tôi sẽ đi tìm cái kết có hậu của tôi.

Phương bảo là rủ một anh bạn của Phương đi cùng nhé, người tôi chưa gặp bao giờ, tôi có thể đi tàu vào, thuê xe máy với anh ấy, tên là Nam, ở Huế, rồi cùng nhau đi vào Sài Gòn.

Tôi e ngại. Tôi vốn không phải là một người quá thoải mái với người lạ, nhưng không hiểu sao lúc ấy, tôi lại có một sự chắc chắn đến thế về việc tôi muốn đi. Tôi inbox anh Nam, hỏi là: "Anh ơi, anh đi với em không."

Anh nói: "Có." Tôi ngạc nhiên, nhưng là một cái ngạc nhiên tốt. Tôi đi một mình, tôi chưa bao giờ đi đâu với ai cả, nên hồi hộp kinh khủng khiếp. Quờ đồ đạc vào túi, hơn một tiếng sau tôi đã có mặt ở ga tàu chờ anh Nam đến.

Vừa gặp nhau trên tàu, anh bảo để anh xách túi cho tôi không nặng, tôi nhất quyết không, vì ở trong có một đồng năm ảo và LSD tôi đóng cùng với mấy gói mì ăn liền.

Anh lên tàu với tôi, anh bảo anh chưa chơi cái gì bao giờ, rồi anh lấy LSD và nhét vào miệng.

Từ đó, cả chuyến đi, là một chuyến đi đủ.

Thật là khó để kể về những chuyện xảy ra khi chúng tôi đang đi, đang phóng xe, đang bay, đang chao đảo với nhau. Chúng tôi nói về mọi thứ, và chúng tôi chẳng nói về cái gì cả. Chúng tôi đi từ lạnh cóng chết rét, đốt lửa nằm với nhau trên bãi biển, đến nắng võ đầu đổ lửa lao phăm phăm trên xe máy 140 ki lô mét một giờ. Tóc rối bù, mặt mũi cháy xém, hôi và bẩn. Cười nhiều, lo lắng chứa chan. Nhưng tất cả, vẫn chỉ là đủ. Đủ để cho tôi nghĩ xem chúng tôi có thể là gì của nhau. Đủ để cho tôi muốn anh là của tôi. Đủ để cho tôi băn khoăn xem mỗi câu hỏi của anh, anh thật sự hỏi gì.

Chỉ hai ngày, ngồi cạnh nhau trên một con tàu, tôi nhận ra rằng tôi hoàn toàn không biết tôi với anh sẽ thế nào, nhưng tôi với Anh Người Yêu hoàn toàn là sai lầm.

Tôi nhận ra lý do vì sao Anh Người Yêu luôn luôn đứng đó. Không phải vì anh luôn luôn ủng hộ tôi mặc dù anh không hiểu - mà là anh sợ. Nỗi sợ tràn đầy và hùng hực, nó đeo bám chúng tôi, dính nhớp như nắng hè, làm tôi tưởng đấy là adrenaline của tình yêu. Tôi vẫn mãi và luôn luôn là một ẩn số đối với anh, và anh không muốn hiểu, anh chỉ đứng đó và nhìn. Có thể vì anh sợ, nếu anh hiểu tôi rồi thì anh không muốn tôi nữa, mà tôi thì theo chân lý của anh là một sự lựa chọn đúng: Anh luôn bảo tôi là tôi có

tài, có học, và có tiềm năng làm tất cả cho anh. Có thể vì anh sợ rằng, nếu anh hiểu rồi, anh sẽ không còn là anh nữa, vì tôi đúng, vì đời là cục c** thật, và anh sẽ mãi mãi tổn thương một khi anh quyết định nhìn vào sự thật, đẩy cửa đi vào.

Tôi nhả tin chia tay anh, và ngạc nhiên với chính bản thân mình khi tôi không cảm thấy bất kỳ một điều gì. Ít ra phải là một cái nhói chứ nhỉ? Nhưng không, không gì cả. Tôi moi mãi, móc mãi, không tìm thấy giọt nước mắt nào chảy ở trong lẫn ngoài, và cũng không (thể) thấy thất vọng về điều đó.

Anh Nam, tôi nói với anh cuộc đời thật buồn, tôi nói nhiều lắm, tôi không thể nhớ được lần cuối tôi nói nhiều thế là khi nào. Tôi vỡ òa, tôi nói đến nỗi tay tôi run lên từng chập, và giọng tôi như vỡ ra, anh ơi em thật buồn, và tôi thấy anh có vẻ mặt của một người thân trong người nhà ung thư trong bệnh viện. Em xin lỗi, em nói chuyện, chắc làm anh chán lắm nhỉ. Anh bảo ừ đúng rồi, chán bỏ xừ luôn. Sau này anh cũng bảo: "Có Nhi, có vui có buồn, còn không có em anh không ó gì." Nhưng đấy là chuyện sau này. Còn khi ấy, anh nói anh chán lắm, chán lắm lắm luôn, nhưng anh cười thật rộng, và tôi chỉ nghĩ được anh cười thật đẹp.

Cứ thế, cứ thế, chúng tôi dắt tay nhau, đi vào đâu không biết, nhưng nó là một con đường trơn tuột, dốc đứng, chúng tôi bám vào nhau và kệt tất cả xem chúng tôi đi đâu. Tôi vẫn thấy cái hơi ấm tay anh, và tôi lần đầu tiên từ rất lâu rồi, thấy cơn gió thổi ở bên tai, nhận ra nhiệt độ bản thân đang cao hơn gió đông Hà Nội. Năm ngày sau khi quen nhau, chúng tôi ôm lấy nhau trong đêm, chúng tôi quay cuồng lẫn nhau trong cả những cơn mơ, và lần đầu tiên từ rất lâu rồi, tôi không còn sợ những cái chạm nữa.

Cứ thế, cứ thế thôi.

Không một lời yêu, không một lời hứa, và tôi bỗng dưng thấy sợ hãi. Đi cả Trái Đất một mình, ở trong bệnh viện tâm thần, dùng đủ chất để giết

một con ngựa, tôi vẫn chai lì và bỗng dưng bây giờ tôi sợ hãi một thứ vô hình không có tên. Tôi hỏi anh: "Nếu hết chuyến đi này em rủ anh đi nữa, anh có đi không?", và anh hôn tôi ở ga tàu miền Trung nào đó.

LỖI ERROR 404

Plaaastic
www.dtv-ebook.com

Kết

Như mọi khi, tôi nhìn được cái kết, khi mà nó vừa mới bắt đầu. Tôi thấy tôi sẽ làm anh đau, làm anh khổ, và tôi tự hỏi tôi có thể đau đến đâu, khổ đến đâu, vì tôi vẫn chưa tìm thấy cái gì làm cho tôi cảm thấy tội cùng, nhưng nếu nó tồn tại, nó sẽ là đây. Sau này anh bảo: "Em có cầm dao đâm anh thì anh cũng không ngạc nhiên đâu, vì anh nghĩ đến nó rồi, biết nó hoàn toàn có thể xảy ra rồi, nhưng anh vẫn chọn nó mà." Nhưng đấy là chuyện sau này. Còn lúc ấy, anh lại cười, và nói: "Ừ, anh biết em điên rồi, tâm thần rồi, em có chuyện gì mới hơn để nói không?"

Một tuần, một tháng, rồi một năm sau nữa đi với nhau, tôi "tỉnh". Tôi đã nghiệm thứ khác mất rồi. Tôi ngừng vay mượn, vun vén cho một niềm vui dài hơn nhiều.

Chúng tôi lại ngồi với nhau mãi, đi với nhau mãi, tôi nói mãi nói mãi, anh lắng nghe với đôi mắt nâu mở to màu hạt dẻ, đầu gối vào chân tôi, trên một hiên nhà. Tôi cứ thế liên hồi, chúng tôi cứ thế liên hồi, và mặt trời lên từ khi nào không biết. Tôi nhìn những tia sáng đầu buổi lậ lẫm, màu trời chuyển dần sang hồng, và lần đầu tiên từ rất lâu rồi, tôi muốn biết, thật sự muốn biết, xem thứ ánh nắng sắp lên này sẽ mang tới cho tôi điều gì.

P/S: Nếu các bạn đã đọc được đến đây, mình xin cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn chờ mình type. Mình biết mình type rất chậm mà :(Anw, đây là quyển sách mình rất thích. Thực sự mà nói, nó đã vực mình dậy rất nhiều lần. Và mình hi vọng khi đọc xong, các bạn đều có thể tìm được câu trả lời cho chính vấn đề của bản thân.

Như các bạn đã thấy trên hình, Plaaastic đã chọn cách kết thúc cuộc đời ở tuổi 22 vào ngày 01/10/2017. Nhưng khi mình đọc comment của bạn Plaaastic thì cô ấy lại nói là Plaaastic chỉ mất tích thôi. Vì vậy, mình tin vào giả thuyết thứ hai hơn nhé. Và thực sự mình chỉ muốn tin điều đó thôi.
Peace!

Mạnh mẽ lên nhé!

Table of Contents

Mục lục

Phần 1 (T6-11)

Phần 1 (T11-16)

Phần 1 (T17-20)

Phần 1 (T21-26)

Phần 1 (T26-30)

Phần 2 (T32-36)

Phần 2 (T36-41)

Phần 2 (T41-44)

Phần 2 (T44 - 46)

Phần 2 (T47 - 51)

Phần 2 (T51 - 55)

Phần 2 (T55 - 57)

Phần 2 (T58 - 62)

Phần 2 (T62 - 64)

Phần 3 (T68 - 76)

Phần 3 (T77 - 79)

Phần 3 (T80 - 85)

Phần 3 (T86 - 89)

Phần 3 (T89 - 93)

Phần 3 (T94 - 96)

Phần 3 (T96 - 103)

Phần 3 (T104 - 107)

Phần 3 (T108 - 111)

Phần 3 (T112- 117)

Phần 3 (T118 - 123)

Phần 3 (T124 - 128)

Phần 3 (T129 - 137)

Phần 3 (T138 - 144)

[Phần 3 \(T144 - 152\)](#)

[Phần 3 \(T152 - 159\)](#)

[Phần 3 \(T160 - 166\)](#)

[Phần 3 \(T167 - 172\)](#)

[Phần 4 \(T176 - 181\)](#)

[Phần 4 \(T182 - 191\)](#)

[Phần 4 \(T191 - 195\)](#)

[Phần 4 \(T196 - 203\)](#)

[Phần 4 \(T204 - 208\)](#)

[Phần 4 \(T208 - 213\)](#)

[Kết](#)